

မြန်မာ့အလင်းစာအုပ်တိုက်

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ဘုံနယ်လွန်အငြိမ့်

(၈ ၁ သ ၀ ဣ | အ သ စ ဝ က် စ က်)

BURMESE
CLASSIC

ဆောင်းကြမ်း (သန်လှင်)

388

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၅၀၀ ၂၀၃၀ ၂၀၉
 မျက်နှာစုံ ခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၅၀၀၃၀၅၀၃၀၉
 ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်
 ပထမအကြိမ်
 ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
 အုပ်စု
 ၅၀၀
 အစိုးရပန်းချီ
 ဇော်မောင်
 ဇလင်
 ကိုလှဝင်း
 စာအုပ်ချုပ်
 ယဇ်
 ထုတ်ဝေသူ
 ဦးအောင်မြတ်ထွေး
 ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်
 (မြ - ၀၃၉၄၅)
 ၁၁၄၊ စိန်ရတီလမ်း
 ရတနာကျွန်းရိပ်သာ၊ လှနန္ဒာ
 ခြောက်ဥက္ကလာပ
 မျက်နှာစုံနှင့် အတွင်းစာသားခွင့်
 ဦးဝင်းအောင်
 သန်းထိုက်ရတနာအေဂျင်စီ
 မြ(၀၅၁၃၁)
 အမှတ် ၈၄၊ လမ်း ၅၀၊
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
 ရန်ကင်းမြို့
 ထန်းစိမ်း
 ၁၀၀၀ - ကျပ်

စာရေးသူ၏ အမှာ

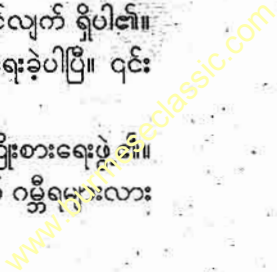
ချစ်ခင်လေးစားအပ်ပါသော အမြို့မြို့အနယ်နယ်အရပ်
ကျွန်တော်၏ စာဖတ်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ခင်ဗျား။
ကျွန်တော်သည် ဂမ္ဘီရဝတ္ထုများကိုလည်း ရေးသားပါသည်။
ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများကိုလည်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။
ဒါ့အပြင် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဝတ္ထုများကိုလည်း ရေးခဲ့ဖူးပါ
သည်။

ယခု ရင်ထဲက အရွှင်ဓာတ်ကို မျှဝေခံစားစေချင်၍ ဟာသ
ချင်းများကို စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားနေပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဟာသဝတ္ထုလုံးချင်းများကို အားပေးဖတ်ရှု
ဘဝအမောများ အတန်ငယ်ပြေကြပါသည်ဟု ဆိုလာကြသ
လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါသည်။

စာဖတ်သူများအားလုံးကို အစဉ်ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိပါ၏။
ယခု ကျွန်တော် “ဘုံနယ်လွန်အငြိမ့်”ကို ရေးခဲ့ပါပြီ။ ၎င်း
ဝတ္ထုသည် ဟာသဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ကြံဖန်၍ကို ဟာသဖြစ်အောင် ကြိုးစားရေးဖွဲ့၏။
အကယ်၍ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း တကယ့်အဖြစ်အပျက် ဂမ္ဘီရငြားလား

ဟု ထင်မှတ်သွားပါလျှင် ကျွန်တော့်အားထုတ်ကြိုးပမ်းချက် အား
နည်းသွား၍သာဟု ဝန်ခံပါသည်။

ဘုရားစူးရစေရဲ့။

ဤဝတ္ထုသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစေလိုသော စေတနာနှင့်
ရေးသားလိုက်သည့် ဟာသလုံးချင်း အသစ်စက်စက်သာ ဖြစ်
သည်ခင်ဗျား။

စာဖတ်သူများအားလုံး . . .
နှလုံးစိတ်ဝမ်းကျန်းမာချမ်းသာ
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကြပါစေ။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ဘုံနယ်လွန်အငြိမ့်

ပါစင်သောဇာတ်ကောင်များ-

မောင်မောင်ဗျိုင်း၊

အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲချာ၊

မင်းကြည်ဇွဲ၊

ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်၊

ကော့မှူးသောင်းရွှေ၊

ကော့မှူးသောင်းဇဂ္ဂ၊

အံကျား(မင်းဘူး)၊

အံဆုံး(စလေ)၊

အံဖွား(ပြင်စလူ)၊

စူလတန်ချိုကြီး၊

ကိုမြသန်း၊

မောင်မြင့်ကြွား(ဘိုကလေး)၊

မစာဗူးတောင်း၊

အယ်စတုံပွင့်၊

မအီကွေတာ၊

သရဲမမဗွက်ကလုံ၊

မအီစလန်ဂွမ်။

(၁)

မူလက ကျွန်ုပ်သည် ဘုံနယ်လွန်အငြိမ့် ဟာသဇာတ်လမ်းကို
ရေးရန် အကြောင်းမရှိပါ။

ခေတ်နှင့်လျော်ညီသည့် ဟာသအချစ်ဇာတ်တစ်ခုကို ရေး
ရန် ဖြစ်၏။

နေရာကား အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းအတွင်းရှိ အုန်းပင်အောက်မှာ
ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့က နာဂစ်မုန်တိုင်းမဝင်သေး။

အဖြစ်အပျက်က နာဂစ်မုန်တိုင်းထက် တစ်ထွာခန့်သာ
သေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် နာဂစ်ကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့၊ တံတောင်တွေ့၊
နှာခေါင်းတွေ့ ရင်ဆိုင်ကြုံခဲ့ရပါ၏။ နာဂစ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လူပျိုကြီး
အိမ်ဂေဟာကိုသော် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်စရာကောင်းလှ
သည့် ရူပကာရုပ်လေးကိုသော် လည်းကောင်း ပွေ့ချီသယ်ဆောင်
ရန် အမျိုးမျိုး ကြိုးစား၏။

ထစ်မနက်။

ကြောက်လန့်ပြီး သွားလေသူ ငယ်ရည်းစား (မုတ်ချက်-

သွားလေသူ ငယ်ရည်းစားဟူသည်ကား မလေးရှားနှင့် စင်ကာပူသို့ ပညာတော်သင်သွားနေသည့် ချစ်သူဟောင်းကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်နှင့် သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီး သုံးလအကြာမှာ သွေးလေချောက် ချားပြီး ကွယ်လွန်သွားသည့် ငယ်ချစ်ဟောင်းကို ဆိုလိုပေ၏။) ကို တ၊ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်အပြေး နာဂစ်က ကျွန်ုပ်ကို အချစ်ကြမ်းကြမ်း နှင့် ပွေ့ခေါ်သွားလေရာ ကျွန်ုပ် ကောင်းကင်လေထဲမှာ လူပျံတော် ပတ္တမြားကြော်ငြာလို လွင့်မြောက်ပါသွား၏။

ကျွန်ုပ် အကြီးအကျယ် လန့်ဖျပ်ပြီး-
ဘုရားကို မေ့သွား၏။
တရားကို သတိမရ။
သံဃာ ဘာမှန်းမသိတော့။

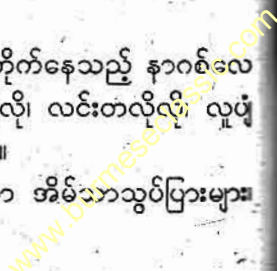
သို့နှင့် မြေကြီးထဲမှာ အရိုးဆွေးနေသည့် ပထမ ငယ်ရည်းစား မထွားစွင့်ကို တ၊၏။ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကိုမြင်လျှင် နန္ဒင်းမှုန့် ကြိတ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကောက်ညှင်းဆန်ရေစိမ်ကို ကြိတ် ဆို့ထ ထည့်၍ အရည်ပျစ်ပျစ်ထွက်အောင် ကြိတ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရက်ရက်စက်စက် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြိတ်ပစ်ချင်နေသော မတော်လိုက်ရသည့် ယောက္ခမလောင်း 'ဒေါ်ပက်လက်လန်'ကို လည်းကောင်း အသံကုန်ဟစ်၍ တ၊တော်မူလေ၏။

(လက်ရှိရည်းစား မစာဗူးတောင်းကိုမူ လေထဲပါမှာ စိုးရိမ်၍ မ၊တလိုက်ပါ။ အချစ်ယုံနော် အဟတ်...)

အကြောင်းကား...

ကျွန်ုပ်သည် လေးဖက်လေးတန်တိုက်နေသည့် နာဂစ်လေ မှန်တိုင်းကြောင့် ကောင်းကင်မှာ စွန်လိုလို၊ လင်းတလိုလို၊ လူပျံ တော်ပတ္တမြားကြော်ငြာလိုလို ဝဲပါနေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ လေဟာပြင်ဝန်းကျင်မှာ အိမ်သာသွပ်ပြားများ

သင်္ချိုင်းကုန်းဇရပ်မှ သွပ်ပြားများ၊ သံသေတ္တာလုပ်ငန်းရှင် ဦးသာ
ဉာဏ်အိမ်မှ သွပ်ပြားဟောင်းများ၊ အိမ်သာသုံး စက္ကူစုတ်လတ်
လတ်ဆတ်ဆတ်များသည် ဥဒဟို ဝဲယုံနေ၏။

အချို့ ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဒစ္စကာဘာရီ လွန်းယုံယာဉ်
လိုယုံ၏။ ဓာတ်ဆီနဲ့ မနံ၊ ချေးစော်နဲ့ နံ၏။

ကျွန်ုပ်သိသည်။

ဤခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ယုံသွားသော သွပ်ပြားသည် ပုသိမ်
မောင်သောင်းယဉ်၏ အိမ်သာမှ အဖုံးသွပ်ပြား ဖြစ်တန်ရာ၏။

အချို့သော သွပ်ပြားများသည် ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်နှစ်ချောင်း
ကြားမှာ ထောင်လိုက် ဖြတ်သွားရကား ကျွန်ုပ် ဒေါ်ပက်လက်လန်
ကို တရ၏။

“အမလေး ဒေါ်လန်ရဲ့၊ ကယ်ပါဦး ခင်ဗျ။ အမရေး. . ဂျ”

ထောင်လိုက်ပြေးယုံလာသည့် သွပ်ပြားသည် ကျွန်ုပ်၏ဟိုဒင်း
. . အဲ. . အဲ ပေါင်တွင်းသား နံဘေးမှ ဝှိုးခနဲ ဖြတ်သွား ဝင်သွား
သံကား ကိုလှသန်းသစ်စက်မှ ခွေးသွားစိပ် သစ်ခွဲလွှဲဝိုင်းကြီး မြည်
သကဲ့သို့တည်း။

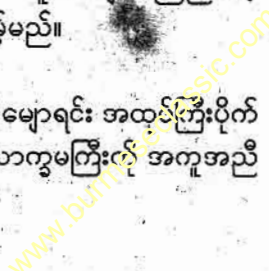
ဟူး. . .

တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်၊ မပွန်းမပဲ့၊ မပြတ် အကောင်း
အတိုင်း ကျန်နေသေး၏။

နို့မဟုတ်ပါမူ ကျွန်ုပ်ဘဝသည် ငယ်သူငယ်ချင်း ‘ကြည်တင့်
ရှုံး’ ကဲ့သို့ ချပ်ပြားကြီး ဖြစ်နေရပေလိမ့်မည်။

“ဒေါ်လန် ကယ်ပါဦးဗျ”

ကျွန်ုပ်သည် လေဟာပြင်မှာ လွင့်မျောရင်း အထုပ်ကြီးပိုက်
၍ပြေးနေသည့် မတော်လိုက်ရသော ယောက္ခမကြီးကို အကူအညီ
တောင်းလိုက်၏။

ဒေါ်လန် အလန့်တကြား မော့ကြည့်၏။

သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များက မုန်တိုင်းကြားမှ သူမကိုကယ်ရန် အသံပေးသည်မှတ်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်၏။

“အမလေး... မြတ်... စော... ဘုရား... ဘုရား”

ဒေါ်ပက်လက်လန် မော့ကြည့်ရင်း ရင်တုန်၍ ဘုရားတ၊လေ၏။ မ၊တ ခံနိုင်ရိုးလားလေ။

ထွန်သည့် လေးဖက်လေးတန်တိုက်ပြီး ဝဲစုပ်သလို စုပ်နေသည့် လေဟာပြင်ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့် ဟို နောက်လိုက်ဒီမျောလိုက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ငှင်းမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်လန် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ကာ ပိုက်ထားသည့် အထုပ်ကြီးနှင့် မှောက်လျက်လဲလေ၏။

လေမုန်တိုင်းအကြား ပြေးလွှားနေကြသည့် ကလေးသူငယ်များနှင့် လူရွယ်လူကြီးအချို့က အော်ဟစ်ကြ၏။

“ဟဲ့ဟဲ့-ကောင်းကင်ပေါ်မှာဝဲနေတာ ဘာလဲဟဲ့”

“ငှက်ကြီးဗျ”

“ငှက်မဟုတ်ဘူး၊ လူဟာ လူ၊ အော်သံကြားရတယ်”

“ငှက်ဆင်နဲ့တူပါရဲ့ဟ။ နှာမောင်းကြီးနဲ့”

“အဲဒါ ငှက်ဆင်မဟုတ်ဘူးဗျို့။ ငပျိုင်း ငပျိုင်း၊ စာရေးဆရာ၊ ပြဇာတ်မင်းသား၊ ဒါရိုက်တာ ငပျိုင်းဗျ။ လေထဲမှာလွင့်နေတာ”

“ကယ်ကြပါဦးဗျ။ ကယ်ကြပါဦး ခင်ဗျ”

“အ... ဒါငပျိုင်းအသံပဲဟ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုသောင်းယဉ်”

“တုတ်ရှည်ရှည်ထောင်ပြီး ကမ်းပေးလိုက်ရင်ရမလား”

ဒီမှာ မင်းကြည်ရွှင်က အော်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကို သွားမကယ်နဲ့။ ကိုယ်ပါ ဒုက္ခရောက်မယ်။

နီးရာသစ်ပင်ကို ဖက်ထား။ သေပလေ့စေ။ သမ္မာဒေဝနတ်မင်း အပေါင်းတို့ခင်ဗျား။ လေထဲမှစ် လေဟုန်စီးလွင့်မျောနေသည့် ငဗျိုင်းကို မြေပြင်သို့ ပြန်မချပါနဲ့ ခင်ဗျား။ ဟိုကပ္ပလီပင်လယ်ပြင် ကို သယ်ဆောင်ခေါ်ယူသွားကြပါ လောကပါလနတ်မင်း၊ ကမ္ဘာ စောင့်၊ သာသနာစောင့်နတ်မင်းအပေါင်းတို့ခင်ဗျား။”

မင်းကြည်လှိုင်သည် လေပြင်းနှင့် မိုးပေါက်များအကြားမှ လက်အုပ်ချီပြီး သို့ကလို ဆုတောင်းပတ္တနာပြုသည်ရှိသော် ကျွန်ုပ် နှင့် ဟိုးတစ်ဘဝဟောင်းက စားဖော်သောက်ဖက်၊ မျောက်ပန်းလှန် ဖက်ဖြစ်သော နတ်သူတော်ကောင်းအချို့သည် မှိုင်းမကူညီကြလေ သည်ထင်။

မြေပြင်သို့ တွန်းချဖိချသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

မြေပြင်၌ ခြေနှစ်ချောင်းနှင့် ဟိုဒင်း အဲ . . အဲ ပုဆိုးကွင်း သိုင်းကို ဆွဲချသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

(အမှန်ကား ကျွန်ုပ်သည် လေမုန်တိုင်းလေးဖက်လေးတန် နှင့် အပေါ်ဆွဲအောက်ပင့်အောက်ဆွဲ အားလျော့လာပြီး ကမ္ဘာ မြေဆွဲအားနှင့် မြေပြင်သို့ တရွေ့ရွေ့ကျလာနေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။)

လူသည် တရိပ်ရိပ် မြေပြင်သို့ ကျလာနေ၏။

အသည်းတအေးအေးရှိလွန်းစွ။

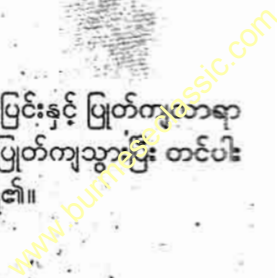
ကျွန်ုပ်ကြောက်လွန်း၍ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဘုရားကိုတု၏။

“ဗုန်း”

“အင်”

“အမလေးတော်”

တော်ပါသေးရဲ့။ ကျွန်ုပ် အရှိုန်ပြင်းပြင်းနှင့် ပြုတ်ကျလာရာ ကံကောင်းချင်တော့ ကောက်ရိုးပုံပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး တင်ပါး ပင် အိပွဲပွဲ အတွေ့အထိကို ခံစားလိုက်ရ၏။

“အင် . . ဟင် . . . အီး . . အီး”

“အမ် . . မယ်လေး”

ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိကိုမှိတ်ရင်း သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ် မြတ်များကို ကျေးဇူးစကားဆိုနေစဉ် ကျွန်ုပ်တင်ပါးအောက်မှ ကောက်ရိုးပုံကြီးက ညည်းညူပြီး လူလိုအော်ဟစ်နေ၍ မျက်စိဖွင့် ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ-

“ဟိုက်-ဒေါ် . . . ဒေါ် . . လန်”

“အ . . အား . . ငါ့ ငါ့ပေါ်ကို ခုန်ချ၊ အားမလေး လာ . . .

ကြပါဦးတော်”

အလို-ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းကင်မှသည် ကောက်ရိုးပုံပေါ် သို့ ပြုတ်ကျသည်မဟုတ်။ အပေါ်မော့ကြည့်ပြီး လန်လဲနေသည့် ဒေါ်ပက်လက်လန်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျခြင်း ဖြစ်နေ၏။

ဒီမှာ ဒေါ်လှက အသားကုန်အော်၍ အကူအညီတောင်း ၏။ လူအချို့က ပစ္စည်းလုနေသည်မှတ်၍ တုတ်များ၊ ဓားများနှင့် အော်ဟစ်ပြေးလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ-

ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘဝသည် မပြေးသော်ကန်ရာကရှိခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်ုပ် . . . ပုဆိုးကွင်းသိုင်းကို မ,၍ မာရ်သွန်အပြေးသမား ‘မိတုံးနော်’စံချိန်ကိုချိုးကာ လဲပြိုနေသည့်သစ်ပင်ကြီးများအောက်မှ တရကြမ်းပြေးခဲ့လိုက်ရလေ၏။

(၂)

နာဂစ်မုန်တိုင်းကာလအတွင်း လူပျံတော်ပတ္တမြားလို လေ
မှာ လွင့်မျောပြုတ်ကျ၍ ကံကြီးလှစွာ မသေခဲ့ရ။

သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းစောင်မ၏။ ခြင်ထောင်ချ
ပေး၏။ ယပ်ခတ်ပေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရိပ်မှာနေသူဖြစ်၏။

(ဘုရားရိပ်ဟူသည်ကား ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာ အိပ်ခြင်း
ကို ဆိုလို၏။)

ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့မြဲ၏။

(၁) အရက်သောက်၏။

(၂) ဖဲရိုက်၏။

(၃) လစ်လျှင် သုတ်၏။

(၄) မည်သူ့ကို လိမ်ရမည်လည်း အမြဲကြံစည်၏။

(၅) တွေ့သမျှ မိန်းမကို ပိုး၏။

ထိုငါးပါးစီမြဲသောသူသည် သေချိန်မတန်သေးသောအခါ

လုံးဝ မသေ။

သို့သော် . . .

မာလကီးယားရန် အချိန်စေ့သောအခါ ကျွန်ုပ် ခံရလေ၏။

တစ်နေ့

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသူ သူဌေးကလေး ဦးအောင်မြတ်က 'ဟာသဝတ္ထုတစ်အုပ်အမြန်ရေးပေးပါဆရာ' ဟု ဆိုလာ၏။ စရန်ငွေလည်းကြိုပေးခဲ့၏။

သို့နှင့်

နာဂစ်မှာ စာမရေးဖြစ်ခဲ့။ ခု နာဂစ်ပြီးပြီမို့ နောက်ဆုံး မလဲဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အုန်းပင်အောက်မှာ ပက်လက်ကုလား ထိုင်ကိုချ၍ စားပွဲပုလေးနှင့် ဟာသလုံးချင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ရေးနေစဉ် အုန်းပင်ပေါ်သို့ ဘယ်အရပ်က မျက်စိလည်လာမှန်း မသိရသော မင်းကြည်လှိုင်ယောက်ဖ လင်းတကြီးတစ်ကောင်သည် အုန်းသီးခိုင်ပေါ် တက်နားလေ၏။

အိမ်ဘေးအိမ်မှ ကလေးများဖြစ်ကြသော ဓနုတ်ကိုကိုဇော်၊ ရေကျော် မောင်စိုးအောင်တို့နှစ်ဦးက-

“လင်းယုန်ငှက်ကြီးဟေ့၊ ဦးဗျိုင်းတို့ အုန်းပင်ပေါ်မှာ လာနား နေသကွ”

“လင်းယုန် မဟုတ်ဘူးကွ ငတုံးကိုကိုဇော်ရ။ အဲဒါ ဗျိုင်း အောက်၊ ဗျိုင်းအောက်မှ ဘင်္ဂလားဒေ့ချ်ဗျိုင်းအောက်”

“ဝုန်း”

“ဂလုံး . . . ဝုန်း”

“ဟာ . . . ဟာ”

“ပြုတ် . . . ပြုတ် . . . ကျ . . . ပဟ”

“ဦးဗျိုင်း ဦးဗျိုင်း၊ အ . . . အပေါ်မှာ”

“ဗုန်း”

“ခွမ်း”

“အမ်မယ်လေး . . . မဲအေးချက်.”

ကြီးမားလှသော အုန်းသီးကြီးတစ်လုံးသည် ကလေးနှစ်ယောက် အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပြောင်ပြောင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ကျလာပြီးနောက် မိုင်းထုံးကွဲသလိုလို၊ အကျမြူထုံးကွဲသလိုလို၊ အမြောက်ပြောင်းကွဲသလိုလို အသံကြီးမြည်ကာ ကျွန်ုပ်နှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်သည် မြေပြင်မှာ တစ်သားတည်းဖြစ်သွားလေ၏။

ကလေးနှစ်ဦး၏ အလန့်တကြား အော်သံကို ကြားရ၏။

လူအချို့ ပြေးလာသံကို ကြားရ၏။

စကားမျိုးစုံ ပြောဆိုနေသံများကို ဝိုးဝိုးဝါးဝါးမြင်ရကြားရ၏။

ရ၏။

“ဦးဗျိုင်းခေါင်းပေါ်ကို အုန်းသီးပြုတ်ကျလို့ဗျို့။”

“ဟဲ့ဟဲ့- ဘာဖြစ်သွားလဲဟဲ့”

“ခေါင်းကွဲပြီး သွေးချင်းချင်းရဲနေတာပဲ”

“သေပလားဟဲ့။ ခေါ်ကြည့်ပါဦး”

“ကိုဗျိုင်း၊ ကိုဗျိုင်း”

“အို . . . ကိုကိုဗျိုင်းရဲ့ ဟီးဟီး အစ် ဟီး”

“ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး”

“သွားပြီ . . .”

“ဝမ်းသာကြကွယ်ရို့ . . .”

သို့ကလို ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်စကားမျိုးစုံနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အနိဗ္ဗာန် ဘဝကို မုဒိတာပွားနေချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်သည် ခန္ဓာကိုယ်နုပျိုမှ စွန့်ခွာကာ ဟိုးအရပ်တစ်ပါးသို့ ခရီးဆက်လက်၍ ထွက်ခွာနေ၏။

ကျွန်ုပ် လေဟာပြင်မှာ လွင့်မော့နေ၏။

နာဂစ်တုန်းက လွင့်မျောသည့်အတိုင်း ဖြစ်၏။

ထူးခြားသည်ကား နာဂစ်တုန်းက ကျွန်ုပ်ဝန်းကျင်မှ သွပ်ပြားများ၊ နေဖက်များ၊ အဝတ်စများ၊ သစ်ရွက်များ၊ လွင့်မျောနေခြင်းဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်ုပ်ဝန်းကျင်မှာ လွင့်မျောလိုက်ပါနေကြသူများကား သစ်ရွက်၊ သွပ်ပြား၊ အဝတ်စများမဟုတ်။ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဝိညာဉ် ရုပ်သွင်များ။

အမလေး ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ငါ... ငါ ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်တိုင်းပြည်ကိုရောက်နေပါလိမ့်။

ပုံပျက်ပန်းပျက် အရုပ်ဆိုးဆိုး ပရဝိညာဉ်သားများသည် ကျွန်ုပ်ကို ရံ၍ တွန်း၍ တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားကြ၏။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ရယ်သံများကို ကြားရ၏။

ဝမ်းမြောက်ဖမ်းသာ ပါးစပ်ကြီးများဖြင့် လျှာတန်းလန်း ထုတ်ပြီး လက်ခုပ်တီးနေသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။

အချို့သော ပရဝိညာဉ်သားများသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ခွစီး၍ မြင်းဒုန်းစိုင်းသကဲ့သို့ မောင်းနှင်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ကိုယ်လုံးကြီးလှသည့် ခေါင်းကြီးကြီးနားရွက်ကားကား၊ ခြေဖဝါး ဖျာတစ်ချပ်စာခန့်ရှိသော တစ္ဆေပရဝိညာဉ်တစ်ကောင်ရဲ့ ဦးဆောင်ရာသို့ ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိဘဲ လိုက်ပါခဲ့ရလေသတည်း။

(၃)

ဘဝသစ်ကို ရောက်လာတာ
နောက်ကျသတဲ့လား မဖဲချာရယ်

ဘုရားဘုရား၊ ကျွန်ုပ်ရောက်နေသည့်နေရာသည် မြို့ရွှေ
သန်လျင်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ် ပိုးပန်းနေသည့် 'ရွန်းလဲ့ချမ်းသာ' အမည်ရှိ
မိန်းမချောလေးဘယ်မှာပါလိမ့်။

မူလတန်းကျောင်းသားဘဝက ရည်းစားဦးလေး မစာပူး
တောင်းလည်း မတွေ့ရပါကလား။

ကွယ်လွန်သွားသည့် မူလအစ ပထမ ခွေးတံဆိပ် လက်
ဟောင်း (အိုလံပီယာ ကုမ္ပဏီ) ထွက် မယားကြီး မအိစလန်ဝမ်ကို
အားကိုးတကြီးပြေး၍ သတိရသလိုရှိပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ
စဉ်-

“ဝေးဟေးဟေး. . . ဟေး”

“လာပြီဟေ့. . . ရောက်လာပြီကွ”

“ကိုကိုဗျိုင်း. . . ကိုကိုဗျိုင်း”

“ကိုကို. . . တိုတို”

“ချစ်ဗျိုင်းလေး လာပြီ. . . အဟင်”

“အဲဒါ ငါ့ချစ်ကိုကိုဗိုင်းနော်. . ဒါပဲ”

“ငါနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်ဟေ့နော်”

“ဘာလို့ဆိုင်ရမှာလဲဟေ့”

“လူ့ဘဝတုန်းက ဗိုင်းနဲ့ငါက ကျောင်းနေဖက်ဟဲ့ ပြိတ္တာမ

ရဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ပုံပျက်ပန်းပျက် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့် လူများကို မြင်နေရသည်။

အချို့ ခေါင်းကြီး၏။ ကြီးသမျှ ဦးခေါင်းသည် ရေထည့်သည့် ကျောက်စည်ခန့်ရှိ၏။

အချို့ နားရွက်ကြီးနေ၏။ နားရွက်တစ်ဖက်ကို ခုတင်ဖျာ တစ်ချပ်စာခန့်ရှိ၏။

အချို့ မျက်လုံးပြူးနေ၏။ မျက်လုံးတစ်လုံး သပိတ်လုံးခန့် ရှိ၏။

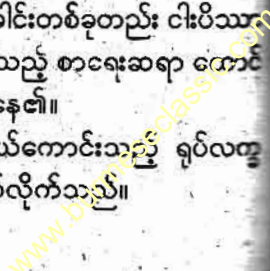
အချို့ လျှာတန်းလန်းကြီး။ ပါးစပ်မှာ ထွက်ကျနေသော လျှာတန်းလန်းကြီးသည် တစ်လံခန့် ရှည်လျားပြီး ဆင်နှာမောင်းလို အောက်ကိုစိုက်လိုက်၊ အပေါ်ကိုလှန်လိုက်နှင့်ရှိပြီး ပါးစပ်မှ အပုပ် ရည်များစီးကျနေရကား မျက်စိကို ရဲရဲဖွင့်၍ မကြည့်ရဲ။

အချို့သောသူများကား သွားကြီးများ အလွန်ကြီးနေ၏။

အချို့ သွားတစ်ချောင်းတည်းရှိ၏။ ရှိနေသည့်သွားသည် ဂေါ်ပြားခန့် ကြီး၏။

အချို့ နှာခေါင်းကြီးနေ၏။ နှာခေါင်းတစ်ခုတည်း ငါးပိဿ ခန့် ရှိမလားမသိ။ လူပြည်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ကောင် များကြီးသိန်းဝင်းနှင့် နင်လားငါလားရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ် သူတို့ရဲ့ ဆိုးဝါး ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသည့် ရုပ်လက္ခဏာများကိုကြည့်ပြီး ရုန်းကန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဆူညံနေသည့် များလှစွာသော အမျိုးအမည်မသိ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရဲ့အသံများအကြား ကျွန်ုပ်ရဲ့ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံသည် နစ်ဝင်ပါးလျားသွားခဲ့ရလေသည်။

“ဝွမ် . . . ခွ . . . ဟူ”

ထိုစဉ် မောင်းသံလိုလို၊ ဘံလင်ပန်းထုသံလိုလို အသံကြီးကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဆူညံအော်ဟစ်ရွှင်မြူးခုန်ပေါက်နေသည့် အသံများ မီးကို ရေနှင့် ငြိမ်းသတ်သကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်း ငြိမ်၍ကျသွား၏။

“ချစ်ဘော်ဒါ ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့”

“ဗျို . . . ဗျို”

“ရိုက် . . . ရိုက် . . . Ride Ride”

“ရက်(စ်) အားလုံး ရယ်ဒီပါ သခင်မကြီး”

ကျွန်ုပ်နားထဲမှာ အင်္ဂလိပ်လိုပြောသံများ၊ ကုလားလိုပြောသံများ၊ မြန်မာလိုပြောသံများကြားရ၍ အံ့ဩပြီး မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ-

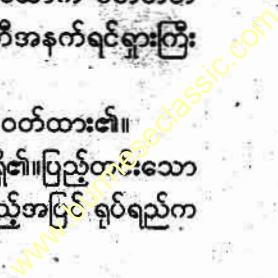
ဟိုက်ရှားဘား . . .

ကျွန်ုပ်သည် ဧရာမ သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ရောက်နေ၏။ မျက်စိတစ်ဆုံးမှာ အုတ်ဂူများ၊ မြေပုံများ၊ မှတ်တိုင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ၏။

တစ်ခုသော အုတ်ဂူပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်၍ စကားပြောနေ၏။ ၎င်းမိန်းမသည် ထဘီအနက်ရင်ရှားကြီးနှင့် ဖြစ်၏။

ထဘီအနက်ကို သူမသည် ဇောက်ထိုးဝတ်ထား၏။

ထိုမိန်းမသည် အသက် (၃၀)ကျော်ခန့်ရှိ၏။ ပြည့်တမ်းသော အသားအရေနှင့် ရင်ဖွံ့ဖွံ့ တင်ကားကားဖြစ်သည့်အပြင် ရုပ်ရည်က

လေးကလည်း ကွယ်လွန်သူရုပ်ရှင်မင်းသမီး(မေရီမြင့်)နှင့် တူသလို ရှိ၍ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ ကြည်နူးသလိုရှိနေ၏။

“ရွာသွတို့... ”

“ရှင်”

“တော့”

“ရွာသားတို့”

“ခင်ဗျာ”

“ဗျာ”

“ဝှို”

“အခု အသစ်ရောက်ရှိလာသူ ပရလောကသားအသစ်နဲ့ မောင်ထို့မယ်တို့ ရွာသူရွာသားအားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်။ နားထောင်ကြပါ”

“မြန်မြန်မိတ်ဆက်ပေးပါ သခင်မကြီး”

“တစ်ဦးချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခွင့်ပြုပါ သခင်မ”

“ကျွန်မတို့ကို ပို့ပေးပါ သခင်မကြီး”

“တိတ်”

အားလုံးသော အသံများသည် ထဘီဇောက်ထိုးဝတ် ဆံပင် ရှည်ရှည်မိန်းမရဲ့ အသံဩဇာအောက်မှာ ငြိမ်ကျသွား၏။

“ကျော့မျှသောင်းတွေနဲ့ မောင်ဥက္ကာသူကို ရှေ့တော်ခေါ်ခွဲ”

သည်တွင် ကျော့မျှသောင်းတွေ အမည်ရှိ နှာခေါင်းသပိတ် လုံးနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ အသားမည်းမည်း၊ အရပ်ပုပု နားရွက်ကားကား မောင်ဥက္ကာ အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခေါ်၍ ရပ်စကားပြောနေသည့် အမျိုးသမီး ဝူရှေ့မှာ ရပ်ခိုင်း လေ၏။

“ရှင်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ မောင်ကြီး”

“ဗျာ”

“What is your name”

“ဟိုက်”

အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ကျွန်ုပ်ရောက်နေသည့်အရပ်သည် သချိုင်းကုန်းမှဟုတ်ပါလေစွ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ် များလား။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံဆိုပါလျှင်လည်း (၁၁) ရာစု ရှေးဟောင်း စုလစ်မွမ်းချွန် အဆောက်အအုံများနှင့် ဖြစ်ရမည်။

ယခု တွေ့မြင်နေရသည်ကား ပုံပျက်ပန်းပျက်မျက်နှာကြီး များ၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရုပ်သွင်များ၊ နွားမတန်းသာသာ ခွေးနက် ကြီးများနှင့် ငှက်ကုလားအုတ်ခန့် လင်းတကြီးများ၊ ပွင့်နေသည့် အုတ်ဂူများ၊ ခွေးစားနေသည့်မြေပုံများ၊ ပြေးလွှားအော်ဟစ်နေ သည့် အရုပ်ဆိုးဆိုးကလေးများဖြစ်၏။

ဒီမှာ သူမက ကြောင်နေသည့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ အင်္ဂလိပ်လို မေးလိုက်၏။

သင့်အမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲတဲ့။

“ကျွန် . . . ကျွန်တော့်အမည် ချစ် . . ချစ်ကိုကိုဗျိုင်းပါ ခင်ဗျ”

“ All Ride; This name is very beautiful. အလွန်လှသည့် နာမည်ပေပဲ ရွာသူတို့၊ ရွာသားတို့။ သူ့ရဲ့အမည်က ချစ်ကိုကိုဗျိုင်း တဲ့။ ကြားကြ၊ မှတ်မိကြပြီလားဟေ့”

“ကြားပါတယ် ခင်ဗျ”

“ကြားပါသည် ရှင် အဟင်္ဂ”

“ကိုချစ်ချစ်ကိုဗျိုင်း၊ ရှင်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပါပြီလဲရှင်”

“သုံး . . သုံးဆယ့်ငါး . . . ငါးနှစ် . . ပါ . . ပါခင်ဗျ”

“ဝါးဟားဟားဟား”

“ဒီရုပ်ကြီးကများ (၃၅) နှစ်တဲ့ အဟတ်”

“တာတေကြီးကတောင် အဖေခေါ်ရမယ့်ရုပ်ကများ”

“ဒါပေမယ့် သန်သန်မာမာကြီးပါအေ့”

“အဲဒါလေးပဲ မက်စရာရှိတာပါအေ။ အဟီး-တော်ပါသေး
ရဲ့ အဟိ”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း။ သင် လူ့ဘဝတုန်းက ဘာအလုပ်များ
လုပ်ကိုင်နေထိုင်ခဲ့သလဲ ကိုချစ်ကိုကိုပျိုင်း”

“ကျွန် . . ကျွန်တော် ပြဇာတ်မင်းသားပါ”

“ဟား . . ဟား . . ဟား ဒီရုပ်ကြီးကများ ပြဇာတ်မင်းသားတဲ့
အဟတ်”

“သွားကခေါလိုက်တာ။ ကနားဖျင်းထိုးထားသလိုပဲ”

“ကိုတာတေ၊ သူတစ်ဖက်သားကို တော်ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့မပြောပါနဲ့
တော်”

“ပြောတော့ဘာဖြစ်လဲ မိပြားကြီး”

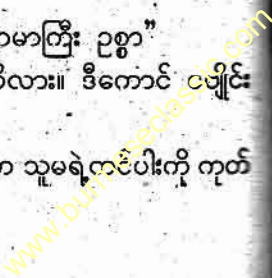
“ခများသနားပါတယ်။ အားငယ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“နင့်အကြောင်း ငါမသိဘူးများမှတ်လို့လား မိပြားကြီး။ ဒီ
သင်္ချိုင်းကို အသစ်ယောက်ျားသားများရောက်လာရင် နင်ရယ်၊ မိခါ
တွန်ရယ်၊ ဟို အေအိုင်ဒီအက်စ်နဲ့ သေလာတဲ့ ခင်နန့်နန့်တွန်ရယ်
အဲသည်ဆုံးအကဲဆုံးပဲ။ နင် ဒီကောင် ငပျိုင်းအကြောင်း ဘယ်
လောက်သိလို့လဲ”

“သိသိ၊ မသိသိတော် သန်သန်မာမာကြီး ဥစ္စာ”

“ဟွန်း-နင်ဘဝကူးမြန်သွားမယ်သိလား။ ဒီကောင် ငပျိုင်း
အကြောင်း ငါအသိဆုံး”

ဒီမှာ ဂူပေါ်က စစ်ဆေးရေးမိန်းမက သူမရဲ့ကင်ပါးကို ကုတ်
ရင်းက မေးမြန်လေ၏။

“ကိုချစ်ကိုကိုချိုင်း”

“ခင်.. ဗျာ”

“ရှင့်မိဘများနာမည်မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ် ခင်ဗျ”

“အဖေနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“သာရဝေါစိုးကြည်”

“ဘာ-သာရဝေါစိုးကြည် ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လား”

“အဲ.. အဲ မ.. မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ ဟို.. ဟိုသာရဝေါစိုးကြည်တို့အိမ်နားက ဦးဇော်ဖေပါခင်ဗျ”

“ဟူး.. တကယ့်ကို မလည်ရှုပ်ဘဲ။ ဒါဖြင့် ဖခင်အမည်က ဦးဇော်ဖေ။ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမေနာမည်ကကော”

“ဒေါ်ခင်အေးမူပါ”

“သူတို့ကော ရှိသေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့- ရှိပါတယ်။ အခု ထန်းပင်ကုန်း (၁) လမ်းက စာရေးဆရာနိုင်ဝင်းသီအိမ်နားမှာ နေပါတယ်။ တိုက်ဆောက်နေပါတယ်”

“ဒီမှာ ကိုချိုင်း၊ ရှင် အပိုစာသားတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့။ ရှင်ဟာ လူ့ဘဝတုန်းကလည်း ကြွားတာပဲ။ အခုဘဝရောက်တော့လည်း ကြွားနေသေးတာပဲ။ ရှင့်အဖေ ဦးဇော်ဖေဟာ ကုလားလား၊ မြန်မာလား”

“ပသီကုလားနဲ့ ခေါ်တောစပ်ထားတာပါ”

“ဒါကြောင့် ဒီကောင်ငမိုင်း နှာခေါင်းကြီး တယ်နေတာပဲဟ”

“ရှင့်အမေ ခင်အေးမူကကော”

“အမေ ခင်အေးမူက ကပြားပါ”

“ဘယ်လိုကပြားလဲ ရှင်းပြပါ”

“အငြိမ့်မင်းသမီးဘဝနဲ့ မြို့တကာလှည့်ကရင်း ပြားသွား
လို့ပါ”

“ရှယ်ပဲကွာ ဖွီ”

“ရှင်လူ့ဘဝတုန်းက အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား”

“အဲဒီမိန်းမ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မအိစလန်ဝွမ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“သူကော အခု လူ့ပြည်မှာရှိသေးသလား”

“ဆေသွားတာ (၁၀) နှစ်ရှိပါပြီ”

“ဘာရောဂါနဲ့သေခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ညားပြီး(၃)လမှာ ပိန်ပိန်လှပပါတယ်။ အသက်
မထွက်ခင်ညက ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း ပြန်ဆုံချင်တယ်အစ်ကိုရယ်
လို့ပြောပြီး မိုးလင်းတော့ အသက်မရှိတော့ပါဘူး”

“ဖွီ”

“ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ကောင်ကွာ”

“သခင်မကြီး၊ ဒီကောင်ကို ဒီသင်္ချိုင်းမှာ မထားပါနဲ့”

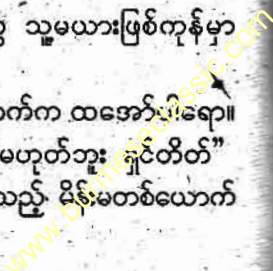
“ဘာလို့လဲ၊ ကိုတာတေကြီး”

“ဒီမှာရှိတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးတွေ သူ့မယားဖြစ်ကုန်မှာ
စိုးရိမ်ရလို့ပါ”

ဒီမှာ ပါးစပ်ပြုပြင်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်က ထအော်ပါရော။

“ကိုတာတေကြီး၊ အဲဒါ ရှင့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး ရှင်တိတ်”

နောက်ထပ် ဝက်နှုတ်သီးလိုလန်နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်

ကလည်းအော်ရဲ့။

“ကိုတာတေ၊ ရှင်အမျိုးနှမသားချင်းလာရင် ဒီသင်္ချိုင်းမှာ စည်းရုံးခတ်သော့ခတ်ဖွက်ထား။ ဒီအသစ်ကလေး ကိုချစ်ကိုကိုဗျိုင်း နဲ့စပ်လျဉ်းလာရင် တော်သဝန်တို့စရာ၊ ကန်ကွက်စရာ၊ ချွန်တွန်း စရာမလိုဘူး ဒါပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ချိုင်းကုန်းပုံပျက်ပန်းပျက်အုပ်စုမှ မိန်းမ သားများရဲ့ အသည်းယားစရာ (တစ်နည်း အံ့ဖွယ်ရာ) စကားများ ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထရလေ၏။

သူမတို့၏ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများကား ကျွန်ုပ်ကို စား တော့ဝါးတော့မည့်အလား ပိုင်းကြည့်ပြီး တွတ်ထိုးနေကြ၏။

ဒီမှာပဲ အုပ်စုခေါင်းဆောင် သင်္ချိုင်းကုန်းသားအဖွဲ့မှူး ဖြစ် ဟန်တူသူ ထာဘီအနက်ဇောက်ထိုး၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ရင်ရှားနှင့်မိန်းမ က ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြန်၏။

“ကိုချစ်ကိုကိုဗျိုင်း”

“ခင်ဗျား”

“လောလောဆယ် ရှင် ဒီသင်္ချိုင်းမှာ နေရမယ်”

“ဗျာ . . . ဒီ . . . ဒီ သင်္ချိုင်းမှာ နေနေရမယ် ဟုတ်လား”

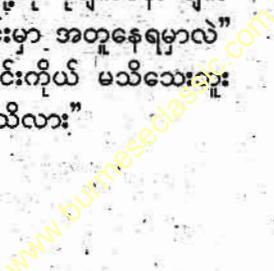
“ဟုတ်တယ်”

“ဟို . . . ဟို ကျုပ်မှာ အိမ်ရှိတယ်ဗျ။ ပြီး ပိုးနေတဲ့ ရည်း စားလည်းရှိသေးတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့လို ပုံပျက်ပန်း ပျက် ဘာမှန်းမသိရတဲ့သူတွေနဲ့ ဘာလို့ ဒီသင်္ချိုင်းမှာ အတူနေရမှာလဲ”

“ဩ ဟော ရှင်က ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် မသိသေးဘူး ကိုး။ အခု ရှင် ဘယ်ဘဝရောက်နေသလဲသိလား”

“လူလေဗျာ။ လူ . . . လူ လူ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဝါး . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

“အဟစ် . . ခစ် . . ခစ် . . ဗျစ်”

“အဟတ် . . အဟတ် . . . အဟင် . . ”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကျုပ်ကိုလှောင်နေတာလဲ။ ဒါလှောင် စရာရယ်စရာလား။ ကျုပ်ကို ဘာကောင်မှတ်လို့လဲ။ ကျုပ် စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာ ပြဇာတ်မင်းသားဗျ”

ဒီလိုလည်း ကြားလိုက်ပါရော သင်္ချိုင်းကုန်းပြည့်ခမန်း ရောက်ရှိနားထောင်နေကြသည့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဘာမှန်းမသိရ သောသူများသည် ကျွန်ုပ်ရဲ့အပြောကို သဘောကျကာ ခွက်ထိုး ခွက်လန်ရယ်ကြလေသည်။

“ဟား . . ဟား . . ဟား”

“အဟီး . . ဟီးဟီး”

“ခစ် . . . ခစ် . . ဂစ် . . ဂစ်”

“အဟတ် . . အဟတ်”

“ဝွမ် . . ဝို”

“ပြဇာတ်မင်းသားတဲ့၊ နှာခေါင်းက ကျောက်ငရုတ်ကျည်ပွေ့ ပုံကြီးနဲ့ အဟတ်”

“ဒီမှာ ကိုချစ်ကိုကိုဗျိုင်း၊ ရှင် အခု ဘယ်ဘဝရောက်နေ တယ်ဆိုတာ တကယ်မသိဘူးလားဟင်”

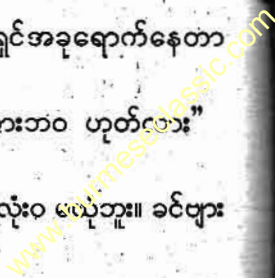
“No No, I Can not”

“ရှင်မသိရင် ပြောရတာပေါ့ရှင်။ ရှင်အခုရောက်နေတာ ပြိတ္တာတစ္ဆေဘုံဘဝပဲ”

“ဗျာ-ဘာ . . ဘာ ပြိတ္တာတစ္ဆေဘုံသားဘဝ ဟုတ်လား”

“Yes, all Ride”

“ဟင် . . . မယုံဘူး၊ ကျုပ် . . . ကျုပ် လုံးဝ မယုံဘူး။ ခင်ဗျား

တို့ ကျုပ်ကို ဝိုင်းညှာလှိမ့်နေတာ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာလဲ။ ဘယ်သူလဲ၊ ဒါဘာရွာလဲပြော။ ကျုပ်ပြန်မယ်။ အိမ်ကိုပြန်မယ်။ ကျုပ်ရည်းစား ရှိရာကို ပြန်မယ်”

“ဒါတစ္ဆေရွာပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် နာနာဘာဝရွာ အဒူ လကြောင်သခိုင်းပဲ။ ရှင်ကိုယ်တိုင် တစ္ဆေ ဟုတ်မဟုတ်၊ နာနာ ဘာဝဟုတ်မဟုတ်သိရအောင် ကျွန်မ သက်သေပြမယ်။ ဟဲ့-ကြကြ သွင်”

“ရှင်၊ သခင်မကြီး”

“နာနာဘာဝကြေးမုံယူခဲ့စမ်း မြန်မြန်”

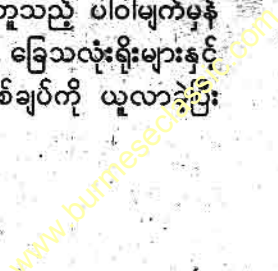
“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သခင်မကြီးရှင့်”

သည်တင် ကြကြသွင် မှတ်ချက် ကြကြသင်း မဟုတ်ပါ။ စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ကြကြသင်းကား ယနေ့တိုင် သက်ရှိ ထင် ရှားဘဝနှင့် သန်လျင်မြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့မှာ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် တာဝန်ယူနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

အစ်မကြီးခင်ဗျား အံ့ပွား(တစ္ဆေ)တို့ မောင်မြင့်မား(ဗွက် ကလေး)တို့မှ ဒါအစ်မကြီးပါဟု ချွန်တုန်းခဲ့သော်၊ ကုန်းတိုက်ခဲ့သော် လုံးဝ မယုံပါနှင့်ခင်ဗျား။ အမှန်စစ်စစ် အစ်မကြီးစာရေးဆရာမ ကြကြသင်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ပြည်ထောင်စုမယ်ဒေါ်ခင်သန်းနု နှင့် လွန်စွာ တူပါသည် ခင်ဗျား အဟတ် အဟတ်။]

သည်တင် ကြကြသွင်အမည်ရှိ အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နွဲ့နွဲ့မှုနှင့်တူသည့် ပါဝါမျက်မှန် ကြီးနှင့် တစ္ဆေတစ်ဦးသည် လူပေါင်ရိုး၊ ခြေသလုံးရိုးများနှင့် ပေါင်ကွပ်ထားသော မှန်မည်းမည်းကြီးတစ်ချပ်ကို ယူလာခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ရုပ်နေ၏။

“ကိုဗျိုင်း”

“ဘာ . . . ဘာလဲ”

“ရှင်ဘယ်ဘဝဘယ်လိုပုံစံကို ရောက်နေဖြစ်နေသလဲ သိချင်ရင် အဲဒီ နာနာဘာဝကြေးမုံထဲမှာ ပြန်ကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက်လေ”

ကျွန်ုပ်သည် မောင်သွေးရင့် အသက် (၉၀) ဆိုသည့် အုတ်ဂူကြီးပေါ်မှရပ်၍ အမိန့်ပေးနေသောမိန်းမရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ငြင်းဆန်လို့မရဘဲ ရှေ့ရှိ နာနာဘာဝကြေးမုံကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်လိုက်သောအခါ -

“ဟာ . . . အမ . . . လေး”

“တွေ့ပြီလား”

“ဒါ . . . ဒါ . . . ကျုပ် . . . ကျုပ်ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ . . . ဒါပေါ့။ Yes all ride. it man is Mister Mg Bhine”

“နိုး”

“နိုး”

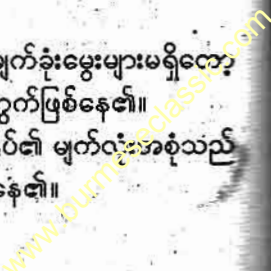
ကျွန်ုပ် လူပေါင်ရိုး၊ ခြေသလုံးရိုးများနှင့် ပေါင်ကွပ်ထားသည့် နာနာဘာဝကြေးမုံမှန်သားမည်းပေါ်က ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်ကို ကြည့်ပြီး အလန်တကြား ကျုံးအော်လိုက်သည်။

မှန်သားမည်းပေါ်က ကျွန်ုပ်ပုံရိပ်သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။

ဆံပင်များသည် သားစိုးရဲ့ကော်နှင့် ပုံသွင်းထားသည့် ဆံပင်လိုထောင်နေ၏။

မျက်ခုံးကောင်းလှသည့်နေရာမှာ မျက်ခုံးမွေးများမရှိတော့ဘဲ အရည်ပြားလန်ကာ အကွက်ကြီးနှစ်ကွက်ဖြစ်နေ၏။

ရွှေသမင်မျက်လုံးလိုလှခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထိုင်ဝမ်မာလကာသီးလုံးခန့် ပြူးပြီးထွက်နေ၏။

လူ့ဘဝတုန်းက ခရေတို့၊ သပြေတို့၊ နီလာမြင့်တို့၊ အပျိုကြီး
မသန်းသန်းအေးတို့ သဘောကျခဲ့သည် ခမ်စင်းစင်း နှာခေါင်း
ကား အခု ကျောက်ရှုတ်ကျည်ပွေ့လို ဘုသီးထွက်နေ၏။

နည်းနည်းခေါခဲ့ဖူးသော သွား (၃၂)ချောင်း။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤသွားကို သုံးခွဲမြို့မှ အပျိုကြီး မသိတာမြင့်
က ရုပ်ရှင်မင်းသား နတ်မင်း၏သွားနှင့် ဆင်ဆင်တူ၍ ကျွန်ုပ်
ကွယ်လွန်ခဲ့သော် ၎င်းသွားများကို ရိုက်ချိုးသိမ်းထားခွင့်ပြုပါရန်
ပြောဖူး၏။)

၎င်းသွား(၃၂)ချောင်းသည် ယခုအခါ အပြင်လန်နေသည့်
သွားကလန်၍ အထဲကုပ်ကောက်ဝင်နေသည့် သွားများက ကုပ်
ဝင်နေ၏။

မျက်နှာကား ဆန်ကောခန့်ကြီးနေ၏။

နားရွက်ကြီး ရှည်လျားလှနေပုံကား အသက် (၉၀)ကျော်
တုလားမကြီး၏ နားပေါက်ကျယ်ကြီးလို့ ဖြစ်နေ၏။ လက်ပေါ်မှာ
အမွှေးရှည်များပေါက်နေ၏။

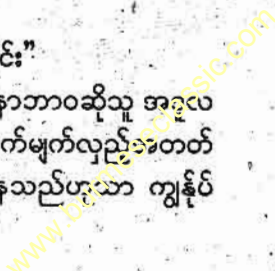
“နိုး.. . နိုး.. . နိုး”

ကျွန်ုပ် ကျုံးအော်၍ နောက်ဆုတ်ပြီး ပြေးရန်ပြင်လိုက်
သောအခါ တာတေငြိမ်း (ဦးအောင်ငြိမ်း)ဆိုသူ တစ္ဆေလူမည်းကြီးက
နိုးပြတ်ငုတ်တိုလိုထောင်နေသည့် ကျွန်ုပ်ဆံပင်ကို စုကိုင်းပြီး ကိုင်
ဆောင့်လေ၏။

“အမလေး-နာလိုက်တာဗျာ”

“ကိုင်း.. . ယုံပြီလား ကိုချစ်ကိုကိုဗျိုင်း”

ကျွန်ုပ် လုံးဝ မယုံနိုင်ပါ။ ဤတစ္ဆေနာနာဘာဝဆိုသူ အခူလ
ကြောင်သချိုင်းရွာသူရွာသားများသည် ပဉ္စလက်မျက်လှည့်အတတ်
ပညာနှင့် ကျွန်ုပ်ကို လှည့်စားဖျားယောင်းနေသည်ဟုသာ ကျွန်ုပ်

ယူဆနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုင်း-ဒီနေ့ကစပြီး ရှင် အဒူလကြောင်သဒ္ဓါင်းမှာ ပုံစံ(၁၀) ဖြည့်ပြီးနေပေရော။ ဒီသဒ္ဓါင်းမှာ ကိုတာတေငြိမ်းက ရာအိမ်မှူးပဲ။ နေရာထိုင်ခင်းကိစ္စ သူပဲစီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ ကိုင်း-ရှင်ဘာမေးစရာ ရှိလဲ မေးပါ”

“ဒါ ဒါ. . တကယ် တ. . တစ္ဆေရွာပဲ နော် နော်”

“သိပ်ဟုတ်ပေါ့ရှင်။ တစ္ဆေရွာပဲခေါ်ခေါ်၊ ပြိတ္တာရွာပဲခေါ် ခေါ်၊ နာနာဘာဝရွာပဲခေါ်ခေါ် ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ”

“ကျုပ်၊ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရွာကို ရောက်လာတာလဲဟင်”

“အင်-ရှင် စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ မောင်တင်ထွန်းခေါ် နတ်လူ ဦးဆိုတဲ့ အော်ချက်ငနဲထုတ်ဝေသူအတွက် တစ္ဆေသရဲဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ကို အုန်းပင်အောက်မှာ ထိုင်ရေးနေတုန်း အုန်းပင်ပေါ်က အုန်းသီး ခြောက်ပေါ် လင်းတတက်နားရင်း အုန်းသီးက ရှင့်ခေါင်းပေါ် ပြုတ်ကျ အသက်ထွက်သွား တာပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ရှင်ဒီမှာ ပျော်မှာပါ။ ဒီအဒူလကြောင်သဒ္ဓါင်းမှာ တစ္ဆေမသရဲမတွေလည်း ပေါပေါ များများရှိပါတယ် ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမေးခွန်းတစ်ခုမေးပါရစေခင်ဗျာ”

“မေးပါ၊ ဘာများပါလိမ့်”

“ခင်ဗျားက ဒီအဒူလကြောင်သဒ္ဓါင်းမှာ ဘာရာထူးနဲ့ပါလဲ”

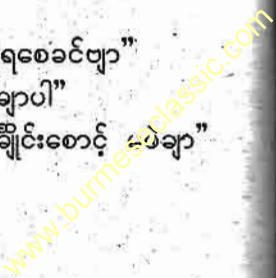
“ကျွန်မ ဒီအဒူလကြောင်သဒ္ဓါင်းမှာ ရှင်တို့ လူ့ဘဝစကားနဲ့ ပြောရရင် တာဝန်ခံပါ”

“ခင်ဗျားနာမည်သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေခင်ဗျာ”

“သိရပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည် မဖဲချာပါ”

“ဗျာ-မဖဲချာ။ မ. . ဖဲ. . ချာ။ သဒ္ဓါင်းစောင့် မဖဲချာ”

“Yes”

“မ...ဖဲ...ချာ၊ မ...ဖဲ...ချာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသွေးရင့်အုတ်ဂူပေါ်မှာ ထာဘီရင်ရှားနှင့် ရပ်ပြီးစကားပြောသည့် သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲချာကိုကြည့်ပြီး နှုတ်မှ သူမရဲ့အမည်ကို အတန်ကြာ ရေရွတ်နေမိ၏။

“ကိုချစ်ကိုကိုဗျိုင်း၊ ဘာလို့ ကျွန်မရဲ့အမည်ကို ကရားရေ လွတ်တတွတ်တွတ်ရွတ်နေရတာလဲ။ ပြောပါဦး”

“Are you very Beautiful.ခင်ဗျား အရမ်းကို လှလွန်းလို့ပါ”

“ဗွ”

“ဖွမ်”

“တစ္ဆေပါးဝလိုက်တာကွာ”

“ရောက်တာမှ နာရီပိုင်းရှိသေးတယ်။ ငါတို့ သခင်မကို ရိသဲ့ သဲ့လုပ်တဲ့ကောင်၊ ဗြင်းကြဟေ့”

“တီး...တီး”

“ဟိုဒင်းပါဖြတ်... အဲအဲ နားရွက်နဲ့ နှာခေါင်းပါ ဖြတ်ပစ်”

“မိလျမ်းတော ပါးဝင်ရိုက်စမ်းပါအေ”

“ညည်းမရိုက်ရင် ငါရိုက်မယ် ဖယ်”

“ဒါ ငါ့ကိုစိမ်းကားတဲ့သဘော”

“ငါ့အသံညည်းကွဲပေါ့ ကိုကိုဗျိုင်းရဲ့ ဟီး”

“ချ...ချ”

“လူခေါင်းခွံနဲ့ကောက်ထုပါကွ”

“ဟေ့ အားလုံးရပ်ကြ။ တိတ်ကြစမ်း”

တစ္ဆေသရဲပြိတ္တာမြောက်မြားစွာတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို အသား တုန်နှာရန် လူခေါင်းခွံများ၊ လက်ဖျံရိုး၊ ခြေသလုံးရိုးများကို ကောက် တိုင်၍ ပြေးလာဝိုင်းကြစဉ် ဦးသွေးရင့်အုတ်ဂူပေါ်မှ သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲချာက အသံဟိန်းကြီးနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အားလုံး လက်နက်

များကိုင်လျက် ရပ်တန့်သွားကြ၏။

“သခင်မကြီးကို စော်ကားနေလို့ပါ တီးခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

“မှတ်လောက်သားလောက်အောင်လုပ်ထားမှ တော်ကာ ကျမယ် သခင်မ”

“အစရှိအနောင်နောင်နော် သခင်မကြီး။ ဒီကောင်က လူ့ဘဝတုန်းကလည်း ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းဆိုသူ စာရေးဆရာနဲ့ ပေါင်းပြီး နှုတ်ရောလက်ပါ သရမ်းဖူးလို့ အချုပ်ထဲရောက်ဖူးတယ်”

“နတ်လူဦးဆိုသူနဲ့ ပေါင်းပြီး ဟို. . ဟို ဝှီဒီယိုကား. . အဲ. . အဲ. . အနီကား၊ အဝါကားကို ကြည့်ဖူးထားတာဗျ”

“တိတ်. . .”

“ဒီမှာသူဟာ မဟုတ်မမှန်တဲ့စကားကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ တကယ်လှလို့ လှကြောင်း ပြောင်ဝန်ခံပြောနေတာ။ ပြောပလေ့စေ။ ဒီမှာ ကိုချစ်ကိုကိုပျိုင်း”

“ခင်. . ခင်ဗျာ”

“ရှင် တကယ်တော်ပါပေတယ်ရှင် အဟင့်”

“ဗျာ”

“ဒီမှာရှင်၊ ရှင် ဒီအဒူလကြောင်သီချင်းကို ရောက်လာတာနောက်ကျလို့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဘူးသိလားနော်။ အမှန်ကနော် ဒီထက်စောစော ဟောဦးသွေးရင့်ထက် စောရောက်ဖို့ကောင်းတယ်နော်။ ဦးသွေးရင့်လည်း စာရေးဆရာပဲ။ ဒါပေမယ့် နတ်သျှင်နောင်ရဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်မှ အလွတ်မရဘူးနော်။ နတ်ဖြန်ကျရင် ကျွန်မအဲဒါအလှဘွဲ့ကို Hip Hot သီချင်းလေးနဲ့ရေးစပ်ပြီး နောက်အပတ် နာနာဘာဝလပတ်အစည်းအဝေးမှာ သီဆိုဂုဏ်ပြုပေးပါ အော်ကိုရယ်နော်လို့. . အဟင့်”

(၄)

အချစ်ရနံ့နှင့်ထုံမွမ်းသည့်မိလ္လာကန်

ပြောရလျှင် ထိုနေ့ထိုရက်မှစ၍ ကျွန်ုပ်ဘဝသည် တစ္ဆေ
တစ်ကောင်အဖြစ် အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းမှာ နေခဲ့ရလေ၏။

တစ္ဆေရွာကိုရောက်မှ အလွန်အံ့ဩစရာများကို နေ့စဉ် ကြုံ
တွေ့နေရ၏။ အရင် လူ့ဘဝတုန်းက ဘုရားဟော တရားပြောမှာ
သံဃာဟောသည်များ ကြားနာဖတ်ဖူးခဲ့ရ၏။

တစ္ဆေသရဲခြောက်သည်ကို သုံးလေးကြိမ်ကြုံခဲ့ရ၏။

သေသူ၏ ဝိညာဉ်နှင့် ရှင်သူများကို နှိုင်းဆလျှင် သေသူများ
၏ မကျွတ်မလွတ် ဝိညာဉ်များက လူ့ပြည်မှာ ပိုများသည်ဟူသော
အပြောအဟောစကားကို ကျွန်ုပ် တစ္ဆေဘဝရောက်မှ အဟုတ်
ထက် ယုံကြည်ခဲ့ရတော့၏။

ကြည့်စမ်း။

အရှေ့အရပ်ကို ကြည့်ကြည့်၊ အနောက်အရပ်ကို ကြည့်
ကြည့်၊ တောင်အရပ်၊ မြောက်အရပ်ကို ကြည့်ကြည့် ပရဝိညာဉ်
သောကသားများဖွေးနေ၏။ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနှင့် ပရ
ဝိညာဉ်လောကသားများ လေထဲမှာ လွင့်မျောတိုးတိုက်နေကြ၏။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ကို လူများက တိုးတိုက်သွား၏။ လူတွေက ဒီအ
တွေ့အထိကို မသိသော်လည်း များပြားထူသိပ်လှသည့် ပရသားများ
ထိခိုက်ခံစားနေရ၏။ အချို့ပရသားများ စက်ဘီးအတိုက်ခံရ၏။
ကားကြိတ်ခံရ၏။ ခြေထောက်နှင့်အနင်းခံရ၏။ တံတွေးနှင့် အထွေး
ခံရ၏။ ကွမ်းတံတွေးများပေကျနေ၏။

ကြာတော့ သူတို့ လူများကို ကြောက်လာကြ၏။ အချို့
လူများသည် ဘုန်းကံကြီးမားကြ၏။ ထိုလူများ၏ ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်
မန်းမှုတ်သံကို ကြားရသောအခါ ခြောက်လှန့်နောက်ပြောင်ရန်
ချဉ်းကပ်သွားကြစဉ် ပရဝိညာဉ်သား တစ္ဆေ သရဲများသည် ခွေးပြေး
ဝတ်ပြေး ပြေးကြရ၏။

တစ်နေ့ကပဲ တစ္ဆေကြီးအောင်ကျော်အုခံလိုက်ရ၏။

ကိုရင်ငယ်လေးကို နောက်ပြောင်ခြောက်လှန့်ရန် နောက်မှ
တပ်လိုက်သွား၏။

တစ္ဆေကြီး အောင်ကျော်အုနှင့် သူ့အဖော်များဖြစ်ကြသည့်
သိန်းနွယ်အု၊ အောင်စိုးကြီး အမည်ရှိ တစ္ဆေအရွတ်အပြောင်များ
သည် တစ္ဆေကြီးအောင်ကျော်အုကို မြှောက်ပေးကြ၏။

“ကိုရင်လေးခေါင်းကိုထုပါကွ အောင်ကျော်အုရ”

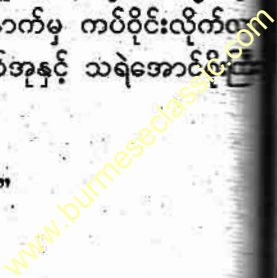
“နားရွက်ကို ဆွဲပြီးလိမ်ပစ်လိုက်ကွာ အဟီး”

“သူဘယ်လိုလှန့်ပြေးလဲ ကြည့်ချင်လို့ပါကွ။ မြန်မြန်လုပ်ပါ”

ဒီအချိန်မှာပဲ ကိုရင်ကလေးက သူ့သင်္ကန်းကို လမ်းသွားရင်း
ပြင်ရုံလိုက်ရာ သင်္ကန်းစများသည် နောက်မှ ကပ်ဝိုင်းလိုက်လာ
သည့် တစ္ဆေအောင်ကျော်အု၊ သိန်းနွယ်အုနှင့် သရဲအောင်ဖြူ
တို့ကို ခတ်မိသွားရာ-

“အမလေးဗျာ”

“အမေ နီလာမြင့် ကယ်ပါဦးဗျ”

“အဖေ ရွှေဝင်းကြည်ရဲ့ လုပ်ပါဦးဗျ”

“ဖြန်း”

“အုန်း”

“ဝုန်း”

“အား.. အား.. အား”

သင်္ကန်းရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးအရှိန် မည်မျှ ပြင်းသည်မသိ။ တစ္ဆေ သရဲသုံးကောင်လွင့်သွား၏။ လွင့်သွားပုံမှာ နာဂစ်မုန်တိုင်းရဲ့ အဖေ နာဂလစ်မုန်တိုင်းရဲ့ အရှိန်မျိုးနှင့် ကောင်းကင်မှာ လွင့်ပါသွားပြီး ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်နှင့်ရိုက်မိကာ အရှိန်နှင့် မူလနေရာသို့ ပြန်လည် ထွ်လာခဲ့၏။

သုံးကောင်သား သွေးသံရဲရဲနှင့် လူးလွန့်နေ၏။ ဖုန်အလူး ထူး အမှိုက်အပေပေနှင့် ညစ်ပေကျံပြီး အဖေကယ်ပါ။ အမေကယ် ဝါနှင့် ခွေးလိုဝက်လို အော်နေ၏။

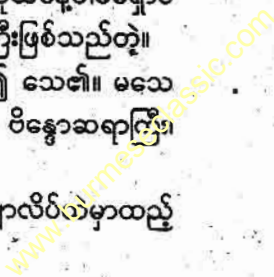
နောင်အခါ သူတို့သုံးဦးသည် သင်္ကန်းဝတ်လာသည့် ကိုရင် လေးများကိုမြင်လျှင် ဝေးဝေးသို့ ပြေးလေ၏။

ဘုန်းကြီးရဟန်းများကို ဆိုကာ အနားပင်မကပ်ရဲကြ။

ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်စဉ်ကို ကျွန်ုပ် မြင် ခဲ့ရပြန်၏။ တစ္ဆေမကြီး မပုလုဖြစ်၏။ ၎င်းတစ္ဆေမကြီးသည် လူ ဘဝက ငါးစိမ်းသည်ဖြစ်၏။ အလေးခိုး၏။ ရေထိုး၏။ ငါးခေါင်း ထို့တုတ်ဖြင့်နှက်၏။ လူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဥပုသ်နေပါမရှောင် ငါးရောင်း ငါးထု အလေးခိုး အော့ကြောလန်ကြီးဖြစ်သည်တဲ့။

တစ်နေ့ ငါးကျည်းရိုးစူးပြီး မေးခိုင်ပိုးဝင်၍ သေ၏။ မသေ ဆီ ၎င်းရောဂါကို ရေအောက်အဝီစိသုံးကြိမ်ပြန် ဝိန္ဒောဆရာကြီး၊ သောဂကုဆရာကြီး ဦးပွေးဆင့်နှင့်ပြ၏။

ဦးပွေးဆင့်က ငါးစိမ်းသည် ဒေါ်ပုလုကို ဖျာလိပ်တဲ့မှာထည့်

၍ ငရုတ်သီးရည်တိုက်ပြီး ဥုံခံကာ အဆိပ်ကျမန္တန်ကို အကြိမ်တစ်
သောင်း မန်းမှုတ်လေ၏။

ဥုံဂါထာ (၁၇၆) ကြိမ်မြောက်မှာ ဒေါ်ပုလူဖျာလိပ်ထဲတောင့်
၍ သေလေ၏။ အမှန်ကား ငါးကျည်းရိုးဆူးပြီး အညော်မိကာ
မေးခိုင်ပိုးဝင်၍ သေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဆရာကြီး ဦးပွေးဆင့်က ဒေါ်ပုလူ အသေထွက် ထွက်သွား
ပြီဟု ပြောလေသောအခါ ငါးစိမ်းတန်းမှ ငါးစိမ်းသည်များ အပါ
အဝင် ဒေါ်ပုလူယောက်ျား ကိုအံကျားပါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ထခုန်လေ၏။

ဒေါ်ပုလူရက်လည်ပြီး နှစ်ရက်မြောက်မှာ ဒေါ်ပုလူယောက်ျား
ကိုအံကျားသည် သွားလေသူကို ဝမ်းနည်းသတိရ၍ ဆိုကာ နောက်
မိန်းမယူလေ၏။

နောက်မိန်းမ၏အမည်ကား ဒေါ်ကြီးတုန် ဟူသတည်း။
သူသည် ကြီးလည်းကြီး၏။ တုန်လည်းတုန်၏။ မင်္ဂလာ
ဆောင်သည့်နေ့က ရေအောက်အဝီစိသုံးကြိမ်ပြန် ပယောဂဗိန္ဒော
ဆရာကြီး ဦးပွေးဆင့်ကို ကျေးဇူးကြီးမားလွန်း၍ ဆိုပြီး ဆရာကြီး
မတော်တဆ သေခဲ့သော် နောင်ရေးစိတ်အေးရရန် စပါယ်ရွယ်
သချိုင်းမြေတစ်နေရာစာကို အုတ်ဂူရယ်ဒီလုပ်၍ ပေးအပ် လှူဒါန်း
ခဲ့၏။

ဆရာကြီးဦးပွေးဆင့်ကား ၎င်းအလှူကို ကတုန်ကယင်နှင့်
လက်ခံခဲ့ပြီး တံပည့်သားကောင်း မောင်အံကျားကို ဂေါ်ဇီသ
ခြောက်သိန်းအားတိုးဆေးချီးမြှင့်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်အိမ်မှ ကျွေး
ခေါင်းပူထ၍ ပြန်သွားခဲ့၏။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးညမှာ ဦးအံကျား အိမ်အောက်ဆင့်ထိုး
ကျပြီး ဒေါ်ကြီးတုန် ခါးတစ်ခြမ်းစောင်းသွားရကား ညတွင်းခုခံ

ဆေးရုံတင်လိုက်ရ၏။

ဒေါ်ကြီးတုန် ဆေးရုံတင်ပေါ်မှာ သတိပြန်ရသော် ညားခါစ သူမရဲ့ လင်ယောက်ျားကိုလည်းကောင်း၊ ဂေါ်ဇီလာခြောက်သိန်းအားတိုးဆေးချိုးမြှင့်သည့် ဆရာကြီး ဦးပွေးဆင့်ကို လည်းကောင်း ကလော်တုတ်တော့၏။ နီဘေးလူနာတင်ပေါ်မှ လူအများနားမခံသာ၍ ဆရာဝန်ကြီးများ တိုင်ကြရ၏။

နောက်ဆုံး ဒေါ်ကြီးတုန်ရဲ့ ပါးစပ်ကို ပလတ်စတာကပ်ပေးလိုက်မှ ကလော်တုတ်ပွဲကြီး ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေ၏။

ရိုစေတော့။

အဓိက ပြောချင်သည်ကား ဦးအံကျားရဲ့ မူလ ပထမမိန်းမ မေးခိုင်ပိုးဝင်ညှော်မိ၍သေသွားသော ငါးစိမ်းသည် ဒေါ်ပုလူအကြောင်း ဖြစ်ပေ၏။

အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တရား ကြီးမားလွန်း၍ သေပြီး သုံးစက္ကန့်အကြာမှာ တစ္ဆေဖြစ်လေ၏။

မဖဲချာပြန်ပြောချက်အရ ရေးရလျှင် ဒေါ်ပုလူမှာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တစ္ဆေဘဝမှ လွတ်မြောက်လျှင် ငရဲပြည်သို့ သွားရဦးမည်ဟု ဆို၏။

“လှေလာရေးလား မဖဲချာ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဗျိုင်း။ အကုသိုလ်အကျိုးပေးအတွက် ငရဲစီရမှာ”

“ဪ-သနားစရာကြီးနော်”

“ဒီမိန်းမကြီးက သနားဖို့မကောင်းဘူးကိုဗျိုင်းရဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် သင်းတို့ ငရဲပြည်ချက်ချင်းပို့ပစ်ချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ခြေရောလက်ပါ သိပ်ဆော့တာဥစ္စာ”

“ဘယ်လိုဆော့လို့တုံး”

“တစ္ဆေသရဲဘဝရောက်တာတောင် ဟိုဟာလိုက်ခိုး ဒီဟာ
လိုက်ခိုး လုပ်နေတုန်းပဲ။ မိသွားရင် ဖြောင်ငြင်းရော။ သူ တစ္ဆေ
နာနာဘာဝရုံးမှာ ခံဝန်လုပ်ရတာ (၃)ကြိမ်ရှိသွားပြီ”

“နောက်တစ်ကြိမ်ဆို ဘယ်ကိုပို့မလဲဗျ”

“နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ယမမင်းကြီးကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး
ငရဲပြည်ကို မြန်မြန်ခေါ်ဖို့ ပြောရမှာပဲ”

ဟုတ်ပေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ သရဲမကြီး ဒေါ်ပုလုသည် ဇရပ်တစ်ခု
ပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

ဇရပ်ပေါ်မှာ စာရေးဆရာ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းသည်
ဘိုင်ကျပြီး တိုင်ကိုမှီကာ နယ်ဆေးဩသေ မမှီဝဲရ၍ ပုတီးစိပ်နေ
၏။

ဒီမှာ သရဲဒေါ်ပုမဇရပ်သို့ ရောက်သွားပြီး ပုတီးစိပ်နေသည့်
စာရေးဆရာထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းကို အကဲခတ်နေ၏။

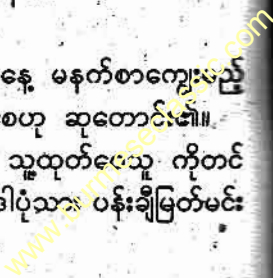
ခမျာကြီးတား လက်များတုန်နေ၏။ မျက်နှာကလည်း လေး
ထောင့်ကြီးဖြစ်၏။ အရပ်လည်းရှည်၏။

သူသည် ကလေးဘဝ မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ်က
တည်းက လွယ်ခဲ့သည့် သားရေလွယ်အိတ်ကလေးကို ဇရပ်ကြမ်း
ပြင်ပေါ်ချ၍ ပိုက်ဆာဆာနှင့် ပုတီးစိပ်နေ၏။

မစိပ်ခင်ဆုတောင်း၏။

ပုတီးစိပ်ခြင်းအကျိုးကြောင့် ဒီကနေ့ မနက်စာကျွေးမည့်
မွေးမည့်သူဇော်ကောင်းများ ရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်း၏။

သူရည်မှန်းဆုတောင်းသူများတွင် သူထုတ်ပေးသူ ကိုတင်
ထွန်းလည်းပါ၏။ သူနှင့် သောက်ဖက် ဒေါ်ပုံသား ပန်းချီမြတ်မင်း

ဟန်လည်းပါ၏။

ကိုတင်ထွန်းက ပိုက်ဆံရှိ၏။ မြတ်မင်းဟန်ကား အားနာ လိုက်တာ တော်ပါပြီ၊ အမေဆူလိမ့်မယ်၊ အိမ်က မိန်းမက မကြိုက် ဘူး စသည့် စကားများနှင့် ငြင်းပယ်လေ့ရှိပြီး နောက်ဆုံး ခါးဝတ် ပုဆိုးပါရောင်း၍ သောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ အိမ်ရောက်၍ ပုဆိုး ကောဟု မေးလျှင် ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းမှာ ဝတ်စရာမရှိ၍ သနားလို့ ပေးခဲ့လိုက်သည်ဟု ပြောပြလာလေ့ရှိ၏။

ဆရာကြီးသိန်းဝင်းသည် သို့ကလို့ မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းပြီး ပုတီးကို စိပ်လေ၏။ ပထမဆယ်မိနစ်အတွင်း တစ်လုံးချင်းမှန်မှန် စိပ်လေ၏။

သမာဓိလေးရလာသောအခါ

တစ်လုံးကျော်စိပ်လေ၏။

ထို့ထက် ပါရမီဓာတ်ခံအားကောင်းလာသောအခါ

နှစ်လုံးကျော်စိပ်လေ၏။

စိပ်ရင်း အိပ်ငိုက်လာကာ တဝါးဝါးသမ်း၏။

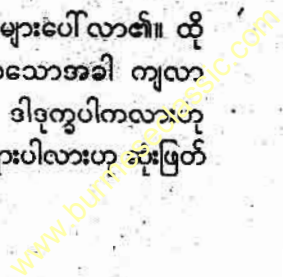
အကြိမ်နှစ်ဆယ်ခန့် သမ်းပြီးသောအခါ

သုံးလုံးကျော်၊ လေးလုံးကျော်စိပ်လေ၏။

သို့နှင့် ပုတီးတစ်ပတ်ပြည့်သောအခါ ဥဂ္ဂဟနိမိတ်များ ထင် မြင်လာခဲ့၏။

ပထမ ဝိစကီပုလင်းပေါ်လာ၏။

ဒုတိယ ရေခဲတုံးနှင့် အမြည်းပန်းကန်များပေါ်လာ၏။ ထို သို့သော ဥဂ္ဂဟနိမိတ်များ ချက်ချင်းပေါ်လာသောအခါ ကျလာ သည့်ပါးမှ သွားရည်များကို လျှာနှင့်သိမ်းပြီး ဒါဒုက္ခပါကလားဟု တွေးမြင်၏။ နောက်ဆုံး အနတ္တ မမြဲသောတရားပါလားဟု ဆုံးဖြတ် ကာ နောက်တစ်ပတ် စိပ်ပြန်၏။

ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ငိုက်ပြီး နှစ်လုံးကျော်၊ သုံးလုံးကျော်၊ ငါးလုံးကျော်စိပ်ရင်း ပဋိဘာဂနိမိတ်အသွင်ပြောင်း၍မြင်ကာ ပုတီးကြီးကိုင်းပြီး ဇရပ်တိုင်ကို မှီလို့ ပါးစပ်ဖွင့်ရင်းအိပ်ပျော်သွားလေ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ အသူရကာယံတိုင်းပြည်သို့ ရောက်နေ၏။

ရေသူမလို့လို့၊ ဆိုဖီယာလော့ရင့်လို့လို့၊ ကိုရီးယားမင်းသမီးလို့လို့ လူသူယောင်မယ်များနှင့်တွေ့ပြီး လင်မယားလုပ်တမ်းကစားသည့် အိပ်မက်ကို တရုတ်မက်မက် မက်ပြီးသကာလ ယောင်၍ ပြုံးနေစဉ်-

သရဲတစ္ဆေမကြီး ဒေါ်ပုလု ရောက်လာလေ၏။

ဦးစွာ သရဲမကြီး ဒေါ်ပုလုသည် အိပ်ပျော်ရင်း ယောင်ပြုံးပြုံးနေသည့် လူကြီး (ဦးသိန်းဝင်း)ကိုမြင်သော် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

ဘဝဟောင်းက သူမရဲ့ယောက်ျား ကိုအံ့ကျားမှတ်၍ ရင်များဖို့သွား၏။ အနီးကပ်သေသေချာချာကြည့်လိုက်မှ လူ့ဘဝတုန်းက အူကြောင်ကျားစာရေးဆရာ မောင်ညိုမိုင်းနှင့် (၃၈)လမ်း ဘီယာစတေရှင်ဆိုင်ဝမှာ မြင်ဖူးသူဖြစ်နေမှန်း အမှတ်ရကာ အနားသွားလေ၏။

သို့သော်-

သရဲတစ္ဆေမကြီး ဒေါ်ပုလုကား ဗီဇစိတ်ကို မပျောက်နိုင်။ သူမ ခိုးချင်ဝှက်ချင်၏။

သို့နှင့် ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၏ နံဘေးမှ သားရေလွပ်အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

အိတ်ကြီးဖောင်းနေပုံထောက်လျှင် ပိုက်ဆံ အများကြီးပါမှာပဲဟု ယုံကြည်၏။ ၎င်းပိုက်ဆံများနှင့် လူယောင်ဆောင်၍ ဓနုဖြူဒေါ်စောကြည်ထမင်းဆိုင်မှာ တဝ ဝင်ကြိတ်လိုက်မည်ဟု စဉ်း

စား၏။

“ငှင်းနောက် သားရေအိတ်ကို အသာဆွဲယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါ။ ရန်ကုန်တိုင်းဂျာနယ်နှင့် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာအဟောင်းနှစ်ခုကို ခေါက်ထည့်ထားမှန်း သိလိုက်ရ၏။ နောက်ထပ် လှန်လှော့ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်သာသုံး စက္ကူတစ်ထပ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။

“သူဌေးသားမှတ်တာ၊ ဘော့စ်လို့မှတ်နေတာ လက်စသတ်တော့ ဖွတ်ကျားအကြီးစားပဲ။ မရှိဘူးဆို ကိုးထောင်ကျော်မှာပဲ အထင်ကြီးမိတာ မှားလေခြင်း... ဟင်း...”

သရဲမဒေါ်ပုလူ နောင်တကြီးစွာနှင့် သက်ပြင်းကိုချ၏။ သို့သော် အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းကို လက်ချည်းဗလာနှင့် မပြန်ချင်။ သူ့အစွမ်းအစလေးကို သင်္ချိုင်းရှိမိတ်ဆွေများအား ပြချင်ကြွားချင်သည်။

အမှတ်တရ ဘာပစ္စည်းများယူလျှင် ကောင်းမည်လဲ စဉ်းစား၏။ ဒီမှာ လူကြီးမင်းလက်ထဲမှ စိပ်ပုတီးကို သွားမြင်လေ၏။

ဒါကလေးယူသွားလျှင် ကောင်းမည်။

သို့နှင့် လူကြီးမင်းအိပ်ပျော်၊ ယောင်ပြုံး တခစ်ခစ်ရယ်နေသူကြီးလက်ထဲမှ စိပ်ပုတီးကို အသာအယာ သူမနိုးအောင် လှမ်းကိုင်ဆွဲလိုက်သောအခါ-

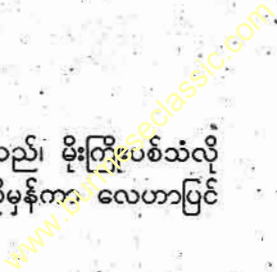
“ဒိုင်း... ဂျိမ်း”

“အား... မလေးတော့”

“ဝ... ”

“ရှိ... ရှိ... ရှိ...”

ပုတီးကို လက်နှင့်ထိရုံလေးရှိသေးသည်။ မိုးကြိုးပစ်သံလိုအသံမျိုး လက်ဆီမှပေါ်လာပြီး ရင်ဘတ်ကိုမှန်ကာ လေဟာပြင်

ထဲသို့ လွင့်ပါသွား၏။

သရဲမကြီး လေဟာပြင်ထဲမှာ ခုံးပျံလို အရှိန်မျိုးနှင့် ပျံသန်းနေ၏။ သူမအလန်တကြားအော်နေ၏။ သရဲတစ်ကိုယ်လုံး လောင်မီးကျသလို ပူနေ၏။ အသားအရေများကျွမ်းသွားပြီလားမှတ်နေရ၏။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ မီးခိုးငွေ့များ အရှိန်ပြင်းစွာ ပေါ်လာနေ၏။ သူမရဲ့ ကျယ်လောင်စူးရှ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံကြောင့် အောက်မြေပြင်ရပ်ဝန်း အပေါ်အောက်ရို နာနာဘာဝ ပရဝိညာဉ် သားအမျိုးစုံတို့သည် မေးကြည့်ပြီး ဝိုင်းအော်ကြလေ၏။

“ဟ... ဟ ကောင်းကင်မှာ သရဲမကြီး ဒေါ်ပုလုပါကလား”

“ဟ-ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုံးဟ”

“ဈာန်ရသွားသလားမသိဘူးနော်”

“တစ်ကိုယ်လုံးမီးတွေဟပ်နေတယ်တဲ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“နီးရာ မီးသတ်စခန်းကို ဖုန်းဆက်ကြပါဟဲ့”

“ဟာဗျာ၊ သရဲနဲ့ မီးသတ်စခန်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ”

“ဒါဆို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနကို”

“တော်ဗျာ၊ ကိုကြည်မင်းနိုင်၊ ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

“ဒါ အမှားတစ်ခုခုကျူးလွန်မိလို့ ဒဏ်မိတာနေမှာ”

“ထဘီကောပါရဲ့လားဟဲ့”

“သေသေချာချာကြည့်ပါလားဗျ”

“ထဘီနဲ့မဟုတ်ဘူးဟ၊ သရဲစကတ်နဲ့ဗျ”

“ဟော... ဟောလွင့်သွားပြီ။ ဟာ-ဘယ်ရောက်လွှားပါ

လိမ့်”

သရဲမဒေါ်ပုလု လေထဲမှာ မီးတောက်များနှင့် လွင့်မျောပါ

သွားပြီးနောက် မစင်အိုင်ကြီးထဲသို့ ထိုးကျသွားလေ၏။

“ဗွမ်း”

“အား.. မလေး... နံလိုက်တာတော့”

“အူး... ဖူး... အူး... အား...”

အရိန်နှင့်စိုက်၍ ကျလာရကား ဦးစွာ မစင်ကန်အိုင်ကြီးထဲ သို့ ထိုးကျသွားလေ၏။

၎င်းနောက် အမြှုပ်များထပြီး ပြန်ပေါ်လာလေ၏။

စည်ပင်သာယာမှ မိလ္လာလုပ်သားများသည် စောစောက ငြိမ်သက်နေသည့် မိလ္လာအိုင်ကြီး ရုတ်ခြည်း လူးလွန်ပွက်ထလာ သောအခါ ငလျင်လှုပ်သည်မှတ်၍ ပြေးကြလေ၏။

ဒီမှာပဲ မိလ္လာအိုင်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်က မေးလေ၏။ မိလ္လာအိုင် စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကား စည်ပင်သာယာခန့် ဝန်ထမ်းမဟုတ်။ သူမတို့လို ပရိညာဉ်သားပဲဖြစ်၏။ သို့သော် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပ ၏။

မိလ္လာအိုင်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ပွေး၊ ဝဲများ ဂျပ်ပိတ်နှင့်ဖြစ်၏။ လူက ခေါင်းတုံးကြီးနှင့် ခါးမှာ လန်ကွတ်တီပတ် ထား၏။ ခေါင်းပေါ်မှာ ဦးထုပ်ချွန်လေးပါ၏။ အသက်ကား ထန်း ပင်ကုန်း (၁)လမ်းမှ ဦးလွမ်းဇော်နှင့် တူ၏။ ရုပ်ချင်းလည်းဆင်၏။ ညီအစ်ကိုများလား၊ အမြွှာပူးလားမသိ။ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့နှင့် ချက်ကြီးက စူထွက်နေသည်မှာ အုန်းသီးလုံးခန့်ရှိ၏။

“ဟဲ့-မိလ္လာအိုင်ထဲကဘယ်သူလဲ”

မိလ္လာအိုင်စောင့်ပရပုဂ္ဂိုလ်က အော်၍ မေး၏။

“ကျွန်... ကျွန်မပါ”

“ဘယ်ကကျွန်မလဲ ပြောစမ်း”

“ကိုညိုဗျိုင်းမိန်းမ အဲလေ ယောင်လို့ ကျွန်မပါ”

“နာမည်ကို မေးနေတာ။ နင့်ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ မနိလာမြင့်နဲ့ ဘာတော်သလဲ”

“ညီအစ်မ သုံးဝမ်းကွဲပါရှင်။ မပုလုလို့ ခေါ်ပါတယ် ဘိုင်ကြီးရှင်”

မိလ္လာစောင့်ပရဝိညာဉ်သားက သူ့ကို ဘိုင်(အစ်ကို)ဟု ခေါ်၍ ရင်နှလုံးသိမ့်သိမ့်တုန်သွား၏။

“ထင်သားပဲ၊ အသားမည်းပြီး နှုတ်ခမ်းကထော်နေတာပဲ။ နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘာလို့ ဒီမိလ္လာဆီဦးထောပတ်များကို လာခိုးစားရတာလဲ”

“ခိုးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ အခန့်မသင့်လို့ ပြုတ်ကျလာခဲ့ရတာပါ”

“အလို-အခန့်မသင့်လို့တဲ့။ ငါ့ကို နင်ကညာတာပေါ့လေ။ ဒါ သာမည်ညောင်ည မိလ္လာကန်မဟုတ်ဘူးဟာ။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးက ဆီဦးထောပတ်စားတဲ့ ရှယ်ရပ်ကွက်နဲ့ မြို့နယ်များက ဆီဦးထောပတ်မိလ္လာကန်။ နင့်ကိုပုဒ်မ (၃၀၂)နဲ့ အရေးယူမယ်”

“အလို မောင်ကြီးရဲ့ ပုဒ်မ (၃၀၂)က ဟိုဟို... လူသတ်မှု ပုဒ်မပါရှင်။ ကျွန်မ အဲဒီလိုမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“အေး- ဟုတ်သားပဲ၊ လောကြီးသွားလို့ဟာ။ နင့်ကို ပုဒ် ၆(၁) နဲ့ အရေးယူရမယ်။ အပေါ်တက်ခဲ့စမ်း”

ဒါနဲ့ သရဲတစ္ဆေမကြီး ဒေါ်ပုလုခမျာ မိလ္လာမစင်ပင်လယ်မှာ လက်ပစ်ကူးပြီး ချေးရည်စက်လက်နှင့် မိလ္လာစောင့်ပရသားရှေ့မှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ရပ်နေလိုက်ရတယ်။

“နဲလိုက်တာ အဲလေ ယောင်လို့ မွှေးလိုက်တာ။ ဒေဝ်ဒီက လုံးရေမွှေးကန်ထဲက ထက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ။ နင့်ကို အရေးယူရမယ်ဟတ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“လုပ်လည်းမလုပ်ရဲပါဘူးဗျာ။ ရွံစရာကြီးဥစ္စာ။ နှင် ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောနော်။ ညာရင် ပုဒ်မထပ်တိုးလိုက်မယ်”

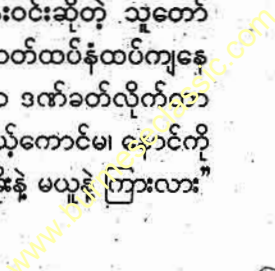
သည်တင် တစ္ဆေသရဲမကြီးဒေါ်ပုလုသည် ချေးစက်လက်နှင့် မျက်ရည်များကျကာ နတ်သံနှော၍ ပြောလေ၏။

“အမ်မယ်မင်းရယ်တဲ့မှ . . . ပြောရတော့မယ်”

“တောက် . . . အော်လိုက်တာ လန့်သွားတာလဲ။ နှင် ငိုချင်း မချနဲ့။ ရိုးရိုးတမ်းတမ်းပြော”

သို့နှင့် သရဲမကြီးဒေါ်ပုလုက လူတစ်ယောက် ဇရပ်မှာ ပုတီးကြီးကိုင်၍ အိပ်ပျော်နေစဉ် ၎င်းပုတီးကို လိုချင်လွန်းလှ၍ ခိုးကိုင်ရာမှ မိုးကြိုးပစ်သလိုအသံကြီး ကြားလိုက်ရပြီး အခုလို အစ်ကိုကြီးစောင့်ရှောက်နေသည့် မစင်မိလ္လာအိုင်အတွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ပါကြောင်းကို ရင်ဘတ်ထူ၍ လည်းကောင်း၊ နှပ်ချေးညှစ်၍ လည်းကောင်း၊ မျက်ရည်သုတ်၍ လည်းကောင်း၊ မစင်များ ခါ၍ လည်းကောင်း ငိုပြောပြောပြလိုက်ရာ-

“အင်း . . . အမိုက်မ အမိုက်မ မိပုလု၊ နှင်ပြာမကျသွားတာ ကံကောင်းပဲ။ နှင်က စိပ်ပုတီးကို ဘာများ အောက်မေ့လို့လဲ။ အခု ငါမိလ္လာအိုင်စောင့်နတ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်လိုက်တာ နှင်သွားလုပ်ခဲ့တဲ့ လူဟာ သာမန်လူပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သူတော်ကောင်းကြီး၊ ပါရမီရှင်ကြီး၊ သူပုတီးဟာ သာမန်ပုတီးမဟုတ်ဘူး။ သိမ်ဝင်ပုတီး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို သိမ်ဝင်ပုတီးကို သိန်းဝင်းဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးက အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ စိပ်နေတာ။ ဒါ ဓာတ်ထပ်နံထပ်ကျနေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် နှင်ကို ပုတီးစောင့်များက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာ အမိုက်မ၊ သရဲတစ္ဆေမ၊ ငရဲအိုးဇောက်ထိုးကျမယ့်ကောင်မ၊ နောင်ကို ပုတီးတို့ တောင်ငွေတို့ လက်ဖွဲ့တို့ တွေ့ရင် မခိုးနဲ့ မယူနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

“အစ်ကို. . . ”

“ဘာတုံး. . . ”

“ညီမလေ. . . ချမ်း. . . ချမ်းနေပါပြီ အစ်ကိုရယ်”

“အရမ်းချမ်းနေလား”

“သူများ အရမ်းချမ်းနေတာပေါ့နော်လို့။ အဲဒါနော် အစ်ကိုနော် ညီမကိုလေ-နော်. . . နော်”

“ဒီမှာ မီးလုံစရာမီးဖိုမရှိဘူးဟ”

“ဒုက္ခပါပဲနော်။ ညီမနော် အသားတွေတုန်နေပါပြီ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုကလွဲပြီး ညီမ အားကိုးစရာမရှိပါဘူး အစ်ကို”

“ဒါဆိုလည်း ကိုသိန်းဝင်းဆီ ပြန်သွားပါလားဟာ”

“ဘုရား. . . ဘုရား. . . မ. . . မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကို။ အဲဒီလူကြီးရဲ့ ခြေသလုံးရိုး၊ လက်ဆံရိုးကိုကြည့်ပြီး ကြောက်လွန်းလို့ပါ အစ်ကိုရယ်။ ညီမဘဝက အစ်ကိုပြုသမျှနုရမယ့်ဘဝပါ။ တစ်ကောင်ကြွက် အဲ. . . အဲ သရဲမပါ အစ်ကို။ အစ်ကိုမှတစ်ပါး အားကိုးစရာမရှိပါဘူး အစ်ကိုရယ် အဟင်. . . ဟင် ဝင့်”

“ဟင်-ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါကလည်း လူပျိုကြီးဟ”

“အို-ပိုကောင်းတာပေါ့လို့ အဟင်”

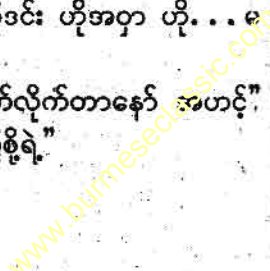
“မီးဖိုမရှိတော့ နင့်ကိုဖက်ထားမှရမှာပဲဟ”

“နွေးရင် တော်ပါပြီ အစ်ကိုရယ် ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

“ခက်တာပဲ၊ နင် ငါ့ကိုတော့ ဟိုဒင်း ဟိုအဝှာ ဟို. . . မတော်တရော်မလုပ်နဲ့နော် ပုလူ”

“အို. . . အစ်ကိုကလည်း၊နားရှက်လိုက်တာနော် အဟင်”

“ကိုင်း-လာလာ၊ ဟိုဂူထဲသွားကြစို့ရဲ့”

သည့်နောက် သရဲမဒေါ်ပုလုလက်ကိုဆွဲ၍ မိလ္လာကန်စောင့်
ပရသားက မှောင်နေသောဂူထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

သရဲတစ္ဆေတို့ ထုံးစံအတိုင်း အဝတ်အစားအပိုလည်းမရှိ၊
မီးလင်းဖိုလည်းမရှိ၊ ဓာတ်ငွေ့လည်းမရှိသည့်အဆုံး... .

ဒုက္ခသည် ချေးပေ ဒေါ်ပုလုကို မိလ္လာအိုင်စောင့်က ပထမ
ကျောချင်းကပ်၍ ကိုယ်ငွေ့နှင့် အပူပေးရ၏။

(၁၅)မိနစ်ခန့်ကြာသော် ရင်ချင်းအပ်၍ ကိုယ်ငွေ့ပေးရ၏။

ဒီမှာ သရဲမ ဒေါ်ပုလု မိလ္လာအိုင်စောင့် ပရပွေးထူ၏ ညှိစို့စို့
ရင်ခွင်မှာမိန်း၍ မိန်းမောပြီး မကြာခင် မိလ္လာအိုင်စောင့် သရဲပရ
သားရဲ့ရင်ခွင်မှာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေ၏။

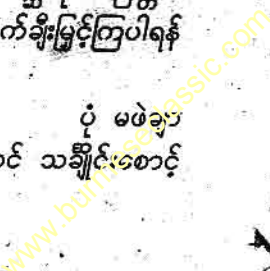
နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ-

အဒ္ဓလကြောင်သင်္ချိုင်း၏ မျက်နှာစာ ကျောက်သင်ပုန်း၌
အဖြူရောင်စာလုံးနှင့် ကြော်ငြာတစ်ခုကို တစ္ဆေသရဲ ပြိတ္တာ၊ ကျတ်
များ ဖတ်ရှုလိုက်ရလေသည်။

အထူးသတင်း

ရန်ကုန်မြို့ မဟာမလိုင်မိလ္လာအိုင် လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ
တိုပွေးကြောင်နှင့် အဒ္ဓလကြောင်သင်္ချိုင်းမှ သရဲမ မပုလုတို့သည်
ဝါဆိုလဆုတ် (၄)ရက်နေ့က နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးပြီ
ဖြစ်ပါ၍ ဝါဆိုလဆုတ် (၁၄)ရက်နေ့ အဒ္ဓလကြောင် သင်္ချိုင်းဇရပ်
မှာ ကျင်းပပြုလုပ်မည့် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသို့ သရဲတစ္ဆေ၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊
ကျတ် အသူရကာယ်သားများ အားလုံး ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြပါရန်
ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

ပုံ မဖဲချာ
အဒ္ဓလကြောင် သင်္ချိုင်းစောင့်

.. ကိုင်း... ကျွန်ုပ်ကြုံကြားရသည့် ပရလောက အရှုပ်
တော်ပုံများကား ပြောလျှင် အာရေဗျ တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်
လို အရှည်ကြီးရယ်။

(၅)

တပည့်အရင်း ရွာစားကျော်များနှင့် ပွဲကြိုက်မောင်

ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ အုန်းသီးခြောက်ပြုတ်ကျ၍
ဆွဲခဲ့ပြီဟု သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲချာက ပြန်ပြောပြသည့်အချိန်မှစ၍
ထည်းကောင်း၊ နာနာဘာဝမှန်မည်းကြီးမှာပေါ်လာသည့် ကျွန်ုပ်၏
ပုံရိပ်ကို ကြည့်မြင်သိပြီးချိန်မှစ၍ ဟုတ်၊ မဟုတ်သိချင်သောကြောင့်
ကျွန်ုပ်သည် လွင့်မျောဝိညာဉ်သားဘဝနှင့် ကျွန်ုပ်အိမ်ရှိရာအရပ်
သို့ ရောက်သွားလေ့လာခဲ့၏။

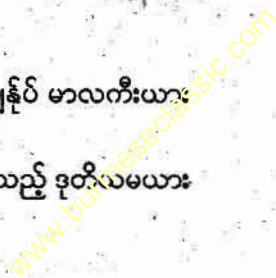
ကျွန်ုပ်၏ ဒုတိယမြောက် အိမ်ထောင်ရှင်မလောင်း မစာဗူး
တောင်းသည် ကျွန်ုပ်ရုပ်ခန္ဓာကို ဖက်၍ငိုကြွေးနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပက်လက်ဖြစ်နေသည့် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်
အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကြည့်၏။ ဝင်လို့မရ ကြွက်တွင်းကို ဆင်ဝင်သကဲ့
သို့ တစ်နေ၏။

ဟုတ်ပေပြီ။

သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲချာအမိန့်ရှိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် မာလကီးယား
ခဲ့တာ ကျိန်းသေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ကြေကွဲရင်နှင့်စွာ ရှိုက်ငိုနေသည့် ဒုတိယမယား

မဖြစ်လိုက်ရသည့် ရည်းစားသည် မစာပူးတောင်းရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို ကျွန်ုပ်လက်ချောင်းလေးများနှင့် ယုယကြင်နာစွာ သုတ်၍ အချစ်ရေဟု ခေါ်ပါသော်လည်း မစာပူးတောင်း ဘာမှ မသိ။

ကြမ်းပြင်၌ ကျွန်ုပ် လူ့ဘဝတုန်းက ပြဇာတ်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြစ်ကြသော ဦးဘွတ်စွပ်သည် ကိုးမီးဖဲထုပ်ကိုကိုင်၍ ဖျော်နေ၏။

အနီးမှာ ကိုသောင်းညွန့်ဦး၊ ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်၊ မင်းကြည်လှိုင်နှင့် ဘကြီးကြောင်စိန်တို့ ရှိနေ၏။

ဒီမှာ ဦးဘွတ်စွပ် (ခေါ်) ဦးဘစုက-

“ကိုင်း... ရှော့တဲ့လူလည်း ရှော့သွားပါပြီကွာ။ စိတ်ကောင်းဖြစ်မနေကြပါနဲ့။ ကျကျနနမြေကျဖို့ မင်းတို့ငါတို့ အားလုံးမှာ တာဝန်ကရှိနေပြီ။ ဒီတော့ ဒီညနေကစပြီး ကိုးမီးဝိုင်း၊ တွမ်တီဝမ်းနဲ့ ရှိုးဝိုင်းသုံးဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အကောက် ကောက်ကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့ သောင်းညွန့်ဦးက ဖဲသမား အဓိပတိ ဘိုကြည်ကို သွားပင့်ခဲ့။ မြို့မတောင်က ကျောက်ဒိုးတို့၊ ကျော်ဌေးတို့အုပ်စုလည်း ဝင်အကြောင်းကြားကွာ နော် သောင်းညွန့်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဘွတ်စွပ်”

“ဘာကွ... ဘာ”

“အဲ... အဲ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးဘစုခင်ဗျာ”

ဒီမှာ မင်းကြည်လှိုင်က ရင်ကျပ်ပန်းနာသံနဲ့ ဝင်ပြော၏။

“ရက်လည်မှာ ဘာကျွေးမလဲ ဦးဘွတ်... အဲ... ဦးဘစု”

“ဆန်ပြုတ်တိုက်မယ်ကွာ”

“ဟာဗျာ ဦးဘစုကလည်း၊ ကိုကြည်တင့်နိုင်တုန်းကတောင် ထမင်းကျွေးနိုင်သေးဥစ္စာ။ ဒါ ခင်ဗျားတို့ကျုပ်လို့ ကျွေးလူရှင်ဆရာ”

သမားဗျ။ အနည်းဆုံး မုန့်ဟင်းခါးလောက်တော့ ဖြစ်သင့်တာပေါ့ဗျာ။ စဉ်းစားပါဦး”

“မင်းတို့ ဆရာတို့က မာလကီးယားသာသွားတယ်။ စုငွေဆောင်းငွေ ဘာမှမကျန်ခဲ့ဘူးကွ။ ဖျာအောက်မှာ အကြွေးစာရင်းစာရွက်ကိုပဲတွေ့ရတယ်။ စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ကြူကြူသင်းက ဇာနည် သူ့ဆီက ငွေငါးထောင်ချေးသွားတယ်လို့ မနက်က ငါ့ကိုပြောတယ်”

ဒီမှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးပြီး အမောဖောက်နေတဲ့ ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ် တီဘီလူနာကြီးက-

“မြို့နယ်စာပေနဲ့စာနယ်ဇင်းဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးဟန်ညွန့်နဲ့ ရော သူ့ဇနီးဒေါ်ညိုညိုယဉ်နဲ့လည်း ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့သေးတယ်ဗျ”

“ဘာပြောလဲကွ ပုသိမ်ထီးရ”

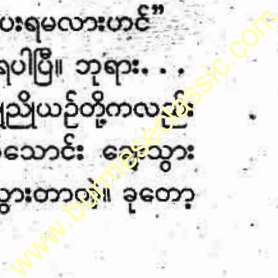
“အဟွတ်. . . အဟွတ်. . . အွတ်. . . အွတ် ဒီ. . . လို့. . . ဗျ အဟွတ်. . . အဟွတ်”

“အင်း. . . ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်လည်း နေ့လားညလား ဝဲကွ။ ပိန်လိုက်တာ ချက်ချင်းသေမယ့်ရုပ်ပဲ”

ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်ဟာ စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘူး။ ချောင်းကို အဆက်မပြတ်ဆိုးရင်း အမောဖောက်နေလို့ ဖိဒင်းကင်ဆာဖြစ်နေတဲ့ မင်းကြည်လှိုင်က ကျောကို ဖိပေး၊ ရင်ဘတ်ကိုအုပ်ပေးလုပ်နေရ၏။

“ရပလား သူငယ်ချင်း၊ ဘုန်းကြီးပင့်ပေးရမလားဟင်”

“အင်း. . . အဟွတ်၊ အဟွတ်. . . ရ. . . ရပါပြီ။ ဘုရား. . . ဘုရား. . . အင်း. . . အင်း။ ဦးဟန်ညွန့်နဲ့ ဒေါ်ညိုညိုယဉ်တို့ကလည်း ပြောတယ်။ အဟွတ် သူတို့ဆီကနေ ငွေတစ်သောင်း ချေးသွားတယ်တဲ့။ ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ချင်လို့ဆိုပြီး ယူသွားတာတဲ့။ ခုတော့

မရမှာကျိန်းသေပြီမို့ ကူငွေအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပါလို့ အဟုတ် ပြောသွားတယ် ဦးဘွတ်စွပ်ရဲ့”

“အင်း... အတော်ကိုကြွေးထူတဲ့ ငပျိုင်းပါကွာ”

“သင်းမြန်မြန်ရှောသွားတာ ကံကောင်းတယ်မှတ်ဗျ။ နို့မို့ ကျုပ်တို့ခင်ဗျားတို့ဆီကပါ လာချေးဦးမှာ”

“ကိုင်း ဒါကို ထားလိုက်ပါကွာ။ အသုဘချတဲ့နေ့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“သန်လျင် လှလှရီနဲ့ မင်းသားကြီး ဦးစိန်အောင်ကြည်ကို သံဝေဂလင်္ကာရွတ်ခိုင်းရမယ်။ လော်စပီကာတော့ ငှားပေါ့ ကွာ”

“သန်လျင်လှလှရီက လွယ်လွယ်နဲ့ လိုက်ပါမလားဟ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်သောင်းညွန့်ရ”

“မလှလှရီကလည်း အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ သံဝေဂလင်္ကာရွတ် ရရင် အလှပြင်ဆိုင်မှာ မျက်နှာပြင်ပေးမှ လိုက်ရွတ်တာဗျ”

“ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေဥစ္စာကွာ။ မင်းကလည်း”

“မရဘူးဗျ။ သူက ဘာပြောမှတ်လို့လဲ”

“လုပ်ပါဦးကွ”

“ဦးဘွတ်စွပ်သေရင်တောင် မိတ်ကပ်အောင်အောင်နဲ့ အလှ ပြင်ပေးမှ လိုက်ရွတ်ပေးမယ်တဲ့”

“ဖို့... ဒါလှလှရီပြောတာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းလက်ချတ်ပဲ နေမယ်။ သောင်းညွန့်ဦး မင်းသွား.. သွား အခု ဆင်းသွား၊ ဘုရား.. ဘုရား.. ဖွ.. ဖွ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ ဖွဟဲ့ ဖွ”

“ကိုင်းဗျာ၊ အရေးထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ကတစ်မှောင့်ဗျ။ ဒီမှာ တီးဝိုင်းရောထည့်ဦးမှာလား”

ဒီမှာ.. ဦးကျော်သောင်းက ပြောရော။

“မထည့်လို့ ဖြစ်မလားကွ။ ဒါဇာတ်သမားအကျော်အမော်

ကြီး သေတာဥစ္စာ ထည့်ကို ထည့်ရမယ်”

“ဘယ်နှစ်ဆိုင်းထည့်မလဲ”

“ရှေ့ဆုံးက ဗိုလ်ချုပ်ရွာက ကိုဘဟေ့ကြီး ပတ်မတိုင်းထည့်”

“ပြီးတော့ကော”

“အလယ်က ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်တို့ မယ်ဒလင်ဝိုင်းကို ထည့်”

“မကြားဘူးတာ ဘကြီးကျော်သောင်းရာ အဟွတ်အဟွတ်”

ဒီမှာ ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်က ကျွန်ုပ်၏ ဘဝကူးလမ်းကြောင်းမှာ မယ်ဒလင်ကိုယ်တိုင် တီးဆိုရမည်ဆို၍ ဝင်ကန့်ကွက်၏။

“ဟေ့ကောင် မောင်သောင်းယဉ်၊ အရင်မဖြစ်ပေမယ့် အခု ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ကွ။ မင်းက မယ်ဒလင်တီး၊ အံ့ပွား(စလေ)က စည်းဝါးကိုင်။ ဟို ဘာသာပြန်တွေရေးနေတဲ့ စိန်ဝင်းမော်က အဆိုလေးနဲ့လုပ်...”

“တယောတော့ပါမှကောင်းမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် တယောကို ဟို စာရေးဆရာ ‘ဂျေဂျေ’ကို ထိုးခိုင်း။ ဒီငနဲက တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် မဟုတ်လား။ သူ့အထိုးကောင်း ပြီးသားဥစ္စာ”

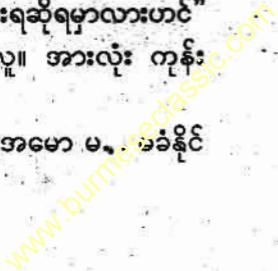
ဒီမှာ ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်က ညောင်နာနာအသံနှင့် ဝင်မေး၏။

“ကျွန်တော်တို့က ကားပေါ်ကနေ တီးရဆိုရမှာလားဟင်”

“ထို့... ကားခမဇာတ်နိုင်ဘူးကိုယ့်လူ။ အားလုံး ကုန်း

ကြောင်း တီးရမူတ်ရဆိုရမယ်”

“ဦးလေးကျော်သောင်း ကျွန်တော်က အမော မ... မခံနိုင်ဘူးခင်ဗျာ ဟီး”

“အေး-ဒါဆိုရင် ဟိုကောင် မင်းကြည်လို့င်”

“ဗျာ-ဦးလေးသောင်း”

“အဲဒီနေ့ကျရင် မင်းက ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်ကို ကျောပိုးကုန်းပိုးလုပ်ပေးလိုက်”

“ဗျာ... ဗျာ ကျွန်... ”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ လူကြီးတွေက ဒါသင့်တော်လို့ စီစဉ်ရင် ဒါပဲလုပ်။ ဒါ မင်းတို့ဆရာရဲ့ မြေကျဇေးကိစ္စ”

ဒီလို ငြင်းခုံဆုံးဖြတ်ချက်များချနေချိန်မှာပဲ အိမ်ပေါ်သို့ ကလယ်ကုလားငါးယောက် ကုလားဗုံ သားရေစည်တို့နှင့် နဲ့များကိုင်၍ ပေါက်ချလာ၏။

ကိုသောင်းညွန့်ဦး ကြွေးရှင်များမှတ်၍ လန့်နေ၏။

ရေနံမြေခရေက ‘အစ်ကိုတို့ တက်ပါ’ဟု ပြော၍ ချမ်းမြေ့အောင်က ‘အစ်မ ထိုင်ပါလို့ ပြောရတယ်ဗျ’ဟု စကားကို ပြင်ပေး၏။ သည့်နောက် ရေနံမြေခရေဆိုသူ စာရေးဆရာမလေးက ပြားငါး ဆယ်တန် ကွာစေ့လှော်တစ်ထုပ်ကိုဖောက်ပြီး ဆန်ကောခန့် ကြီးမားသည့် သံလင်ပန်းထဲသို့ ထည့်ပေး၏။

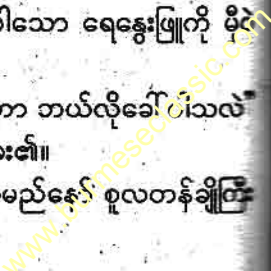
“အားရပါးရ သုံးဆောင်ကြပါရှင်။ ဒါ ကျွန်မ လှူဒါန်းတာပါ”

ဦးစွာ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ နှာခေါင်းကြီးကြီးနှင့် ကလယ်ကုလားကြီးက ကွာစေ့လှော်ကို ကောက်ဝါး၏။

၎င်းနောက် လက်ဖက်ခြောက်မပါသော ရေနွေးဖြူကို မိခင်၏။

“ဘယ်ကပါလဲခင်ဗျာ။ နာမည်ကော ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ” ဦးဘွတ်စွပ်က အိမ်ရှင်လုပ်၍ မေး၏။

“အာရေး အစ်ကို... ချွန်ဒေါ်နာမည်နော် စူလတန်ချိုကြီး”

လို့ခေါ်ဒယ် အာကို။ ကုလားဗုံတီးပါတယ် ခင်ဗျ”

“အင်း. . အင်း”

“ဒီဘရားဆပ်က ဒေးဗစ်လွင်မိုးပါတဲ့၊ နဲ့မှတ်ပါတယ်”

ဒေးဗစ်လွင်မိုးဆိုသူကုလားကား သပိတ်ရောင်ထပြီး သွား နှစ်ချောင်းပဲရှိ၏။

“ဒီဘရားဆပ်က လင်ကွင်းသမားပါ။ မူလကျီဘွတ်အဲလို ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ စုလတန်ချိုကြီးတို့၊ ဒေးဗစ်လွင်မိုးတို့၊ ကိုမူလ ကျီဘွတ်အဲတို့က ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာကြပါသလဲ အဲဒါ ပြောပါ ဦး”

“ဒီလိုပါ ဘရားဆပ်ကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နော် ပြီး ခဲ့တဲ့ ဆန်းဒေးတုန်းက. . .”

“ဆန်းဒေးဆိုတာ မြန်မာလို ဘာနေ့ကိုပြောတာလဲ စုလ တန်ချိုကြီး”

“ဆန်းဒေးဆိုဒါ မြန်မာလိုဘာသာပြန်ရင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပါ အာကို”

ကြားရသူအပေါင်းသည် ကုလားဗုံတီးသူ စုလတန်ချိုကြီး အပြောကြောင့် မျက်လုံးများကျယ်သွားကြ၏။

ဒီမှာ ဦးဘွတ်စွပ်က-

“မင်းက ငါ့ကို အချဉ်အောက်မေ့လို့လား စုလတန်ချိုကြီး။

ငါ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်မဟုတ်ဘူး။ စိန့်ပေါလ်ကျောင်း ထွက်ကွ။ ငါ့ကို အင်္ဂလိပ်လိုမတတ်ဘဲနဲ့ လာမရွီးနဲ့။ ဆန်းဒေးဆိုတာ မင်းရွီး သလို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ”

“ဒါဖြင့် ဘာနေ့လဲ ဘရားဆပ်”

“ဆန်းဒေးဆိုတာ မြန်မာလို ပြန်ရင် သောကြာနေ့ကွ မှတ်

ထား”

“အာရေး. . ရေး. . အားရိုးရိုး”

“ဘရားဆပ် တော်လှချည်လား ဘရားဆပ်ရယ်”

“အနော်တို့အားလုံးနော် ဘရားဘွတ်ထံမှာ အင်းဂလိတ်စာ ကျူရှင် သီးသန့် လာတက်ပါ့မယ် ဘရားဘွတ်”

ကျန်လူများကား ဦးဘွတ်စွပ်အကြောင်းကိုသိနေ၍ ဘာမှ စောဒကမတက်ကြ။ ဦးဘွတ်စွပ်နှင့် ဦးကျော်သောင်းတို့ကား လူထူလျှင် အင်္ဂလိပ်လိုမှုတ်ကြ၏။ သူတို့အကြောင်းကို အသေးစိတ် သိလိုပါမူ ဟာသစာရေးဆရာ မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)ရေးသားသည့် ‘ရင်ခွင်ထဲပြုတ်ကျတဲ့ လတစ်စင်းရယ်သံ’ ဟာသလုံးချင်းမှာ ပြန်လည်ဖတ်ရှုကြပါကုန်။

“ကိုင်း-မင်းတို့လာရင်းကိစ္စကို မြန်မြန်ပြောကွာ”

“ဒီလိုပါ ဘရားဘွတ်။ ချွန်တော် စူလတန်ချိုကြီးက ဒီကလယ်တီးဝိုင်းမှာ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်ပါ ခင်ဗျ။ ဒီတီးဝိုင်းကို ဘရားဘွတ်ပြောတဲ့ ဆန်းဒေး သောကြာနေ့က ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါတယ်”

“ဂီတကောင်စီကကော ပြောပြီးပလား”

“အားလုံး ပိ(စ်)ပါ ဘရားဆပ်။ ဂီတစာဆိုသန်လျင်စိုးသိန်းကို နာယကမြှောက်ထားလိုက်တော့ အားလုံး အိုကေပါပဲ ခင်ဗျား”
ဘယ်လို လူစားများပါလိမ့်။

“တီးဝိုင်းနာမည်ကကော စူလတန်”

“ချွန်တော်တို့ တီးဝိုင်းအမည်က ‘လင်းတအော်သံ’ တဲ့ခင်ဗျ”

“မိုက်တယ်ကွာ”

“ရှယ်ပဲဟေ့”

“နမူနာလုပ်ပါကွ”

“အာရေး စိတ်ချပါ အားကို၊ အနော်တို့နော် များမကြာခင်

တူရိယာစုံလင်စွာနဲ့ နာရေးဂုဏ်ပြုပူဇော်ပွဲကြီးကို အလင်္ကာမြောက်
စွာ ဆော်ပလော်တီးပြသွားပါမယ် ၊ ဘုရားဆပ်။ တို့တို့ပြောရရင်
အခု မာလကီးယား ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားတဲ့ ကိုချစ်ကိုကိုဗိုင်း
နော် ချွန်တော်တို့ရဲ့ အာစရိစစ်စစ်ပါ ဘုရားဆပ်။ ဟီး သူ နေ့ချင်း
ညချင်း မာလကီးယားတော့ ချွန်တော်တို့အားလုံး ဟီး. . . ဟင့် ဝမ်း
နည်းကြေကွဲလွန်းလို့ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ပေါက်ပေါက် ဟီး မျက်
ရည်လေ ပေါက်ပေါက် အဟင့် . . . ဟီး. . . ပေါက်ပေါက်. .
ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဟီး”

“စူလတန်”

“အာရေး ဘုရားဘွတ်”

“မင်း ဒီနေ့ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကနေ ရှေ့ဆက်ဦးမှာ
လား”

ဦးဘွတ်စွပ်ခေါ် ဦးဘစုသည် လင်းတအော်သံ တီးဝိုင်း
ခေါင်းဆောင် စူလတန်ချိုကြီး၏ ရှိုက်သံနှင့်ပြောသံကို နားမခံနိုင်
သည့်အဆုံး ရေနွေးကြမ်းကရားကို နှုတ်သီးမှကိုင်၍ မေးလိုက်
သည်။

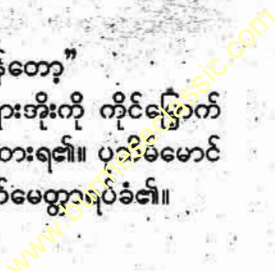
“အာရေး ဆက်. . . ပါ. . . မယ် အားကို။ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်း
သတိရ လွမ်းဆွတ် စိတ်မကောင်း ရင်နှင့်အောင် ခံစား နှလုံး
သားနွမ်းရိ. . . ”

“ဟေ့ကောင်စူလတန်”

“ဂျာ-အာကို”

“မင်းတို့ ခုချက်ချင်း ပြန်တော့၊ ပြန်တော့”

ဦးဘစု သည်းမခံနိုင်၍ ရေနွေးကရားအိုးကို ကိုင်ပြော
ပြီး အော်လိုက်၏။ ဦးကျော်သောင်းက ဆွဲထားရ၏။ ပုခိုးမိမောင်
သောင်းယဉ်က ရိုက်ထုပါရန် အနူးအညွတ်မေတ္တာရုပ်ခံ၏။

ဒီမှာပဲ 'မူလကျီဘွတ်အဲ'ဆိုသူ ကလယ်ကုလားက ဝင်၍ မေတ္တာရပ်ခံ၏။

“အားကိုးဘဲရားဆပ် ချိတ်မချိုပါနဲ့ အားကိုဆပ်။ စူလတန် နော် အရမ်းသောက်ကျီးနည်းစိတ်ထိခိုက်လို့ ပြောနေတာပါအားကို။ သူ့ကိုယ်စား ဘွတ်အဲ ရှင်းပြပါရစေခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုပြော၊ မောင်ညိုပိုင်နဲ့ မင်းတို့ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

“အာရေး ဩာပျိုင်းနော်၊ ချွန်တော်တို့ ဒေါ်မြရင်ကုန်းပေါ် ကိုလာပြီး ချွန်တော်တို့နဲ့ ထန်းရည် အတူသောက်ဖူးဒယ် ဘရား ဆပ်။ တူကျေးဇူးအများကြီးပါ ဘရားဆပ်ရယ်။ ဩာပျိုင်းဟာ ချွန်တော်တို့ကို ထန်းရည်မူးအောင် နားဖာချေးထည့်သောက်နည်း သင်ပေးတယ် အားကို”

“ပြီးတော့ကော”

“ပြီး... ထန်းရည်နဲ့ တောအရက်ရောသောက်နည်းသင် ပေးတယ်အားကို”

“ဒါပဲလား”

“ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ ထန်းရည်ခိုးနည်း၊ ကြက်ခိုးနည်း၊ ဘူးသီးခိုးနည်းသင်ပေးတယ်အားကို”

“ဒါပဲလား ဘွတ်အဲ”

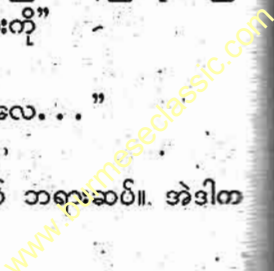
“အာရေ၊ မကသေးဘူးအားကို။ အလှူမသာဆွမ်းကျွေးမှာ နော် ဖိနပ်စုတ်နဲ့ ဖိနပ်အသစ် ခပ်တည်တည်လဲစီးနည်းကို လည်း လက်တွေ့ သင်တန်းပို့ချပေးခဲ့တယ် အားကို”

“ပြီးပလား ဘွတ်အဲ”

“ချန်ဒေးတာပေါ့ အားကို။ သူကလေ... ”

“တော်... ”

“အာရေ တစ်ခုပဲကျန်ပါသေးဒယ် ဘရားဆပ်။ အဲဒါက

ဘာလဲဆိုတော့ နွားငွေးသင်းနည်းကို သေသေချာချာ သင်ပေးပြီး လူကိုလည်း . . .”

“ခွပ်”

“အာရေးရေ ဘာ . . ဘာ . . ကယ်တော်မူပါ . . ဆရာ”

ကလယ်ကုလား ငမူး မူလကျီဘွတ်အဲရဲ့ ခေါင်းပေါ်သို့ ရေ နွေးကရားအိုး ကျသွားသည်ရှိသော် ဘွတ်အဲသည် ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အော်ဟစ်လေ၏။ ဖဲဝိုင်းရန်ဖြစ်သည်ဆိုပြီး ရပ်ကွက် လူကြီးများ ရောက်လာမှာစိုး၍ ဦးဘွတ်စွပ်ပြန်ချောရလေ၏။

“ကိုင်း . . ကိုင်း၊ မောင်မင်းကြီးသားတို့ မင်းတို့ ဘာဖြစ်ချင် တယ်ဆိုတာသာ အဓိက ပြောကြကွာ။ လုပ်စရာတွေ ကျန်နေလို့ပါ”

ဒီမှာပဲ လင်းတအော်သံ ကလယ်ကုလားတီးဝိုင်းခေါင်း ဆောင် စူလတန်ချိုကြီးဆိုသူက-

“ချွန်တော်တို့ အာစရိဆြာဗျိုင်းရဲ့စျာပနမှာ ချွန်တော်တို့ လင်းတအော်သံတီးဝိုင်းကလည်း ဂီတစာဆို သန်လျင်ညွှန်ဦး ရေး စပ်တဲ့ အညာပုဂံဘုရားဖူးသီချင်းကို ခုနစ်သံချီဟစ်ပြီး ကြေကြေ တွဲကွဲလိုက်ပို့ပါရစေ ဘုရားဆပ်”

“ဟူး . . .”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“ဘယ်လိုကောင်တွေလဲဗျာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဦးဘစု”

“အာရေး-ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ အားကို။ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လွန်း လို့ပါ အာကို။ အညာပုဂံဘုရားဖူးပြီးရင် ဂီတစာဆို သန်လျင်စိုး သိန်း ချွန်တော်တို့နာယကကြီးရေးခဲ့တဲ့ချစ်သူကို ခေါင်းပေါ် ပွက် ထားမယ်သီချင်းနဲ့ မြေကျသည်အထိ တီးမှုတ်သွားပါမယ် အာကို”
နောက်ဆုံး ဦးဘစုတို့ ဦးကျော်သောင်းတို့ ကိုသောင်းညွှန်

ဦးတို့၊ မင်းကြည်လှိုင်နှင့် ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်တို့ လူစု အရေးပေါ် အစည်းအဝေးထိုင်ကြ၏။

အတန်ကြာမျှ အခြေအတင် ဆွေးနွေးပြီးနောက် လင်းတအော်သံတီးဝိုင်းအဖွဲ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“စူလတန်”

“ခင်ဂျာ. . ဘရားဘွတ်”

“ငါတို့အားလုံးက မင်းတို့ လင်းတအော်သံ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ကို လက်ခံလိုက်မယ်”

“အာရေး. . ဘဲမဂ္ဂတ်ပဲပေါ့ ဘရားဘွတ်ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမယ့်”

“အလိုရေး . . . အာရေး. . . ဘာဒါပေမယ့်လဲ ဘရားဆပ်”

“အဲဒီနေ့မှာ အရက်(၁၀)ပုလင်း ငါတို့ကို ပေးရမယ်”

“ဘုရားရေး. . အရက်(၁၀)ပုလင်း ဟုတ်လား”

“အိမ်၊ အဲဒါ မပေးနိုင်ရင် လုံးဝ လက်မခံဘူး”

“အာကို. . . အရက် (၁၀)ပုလင်း မဟုတ်ဘူး အားကို။ စူလတန်တို့နော် အရက် (၁၅)ပုလင်းပေးမယ် အာကို။ ဒီပွဲဟာ စူလတန်တို့ လင်းတအော်သံ မဟာကလယ်ဂီတ အဖွဲ့ရဲ့ ပွဲဦးပွဲဖျား မင်္ဂလာဦးပွဲပါအစ်ကို။ ရှယ်တီးမှာပါ။ အားကိုတို့ အာစရိတို့ မယုံရင် နမူနာ မိနစ်(၂၀)လောက် ဧည့်ခံတီးပြပါရစေခင်ဗျာ”

“ကိုင်း-တီးစမ်းကွာ”

ဦးဘစုက သို့ကလို အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် စူလတန်တို့ရဲ့ လင်းတအော်သံ မဟာကလယ်တီးဝိုင်းသည် နွားမသားရေ၊ လိတ်သားရေနှင့် ကျပ်ထားသည့် ကုလားဗုံနှစ်လုံးကို တုတ်နှင့်ရိုက်၍ ထမ်းလိုက်၏။

“တိန်. . . ကလိန်. . . တိန်”

“တိန်... တုံ... တုံ... တိန်”

“တိ... တိ... တိ... ဂေါ... ဝို”

“ဝမ်း... ဝမ်း... ချမ်း... ချမ်း”

ကလယ်ကုလားဝုံတီးသံကြားသောအခါ အိမ်နီးချင်းများ အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး အိမ်ပေါ်မှာ လှုပ်ပြည့်သွား၍ မင်း ကြည်လှိုင်တို့အုပ်စုက ရပ်ပေးကြရ၏။

စူလတန်သည် ခါးကြားမှ အရက်ပုလင်းကို ထုတ်ပြီး တစ်ငုံ ဂေါ်ရင်ဂျီ မော့မော့၏။ ပြီးနောက် သူ့အဖွဲ့သားများသို့ လက်ဆင့် တမ်း၏။

ဆွပ်ပရားဆာမိသည် ချက်အရက်ပုလင်းအား ကမ်းလိုက် သောအခါ ကညာဒေဝီနတ်သမီးနှင့် အပုံတစ်သိန်းပုံ၍ နှမ်းခေါင်း အပ်ဖျားလောက်မှမတူသော ဦးဘွတ်စွပ်(ခေါ်)ဦးဘစုသည် ပါးစပ် မှ သွားရည်တများများကျပြီး ကတုန်ကယင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ချက်အရက်ပုလင်းကိုယူပြီး တဝှပ်ဝှပ်မော့တော်မူလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဤမသာချပြီးသော် မိုးဦးမိုးလယ်ကောင်းအံ့။ မိုး နှောင်းတန်အံ့။ ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ငှက်စသော သတ္တဝါများ လန့်၍ ပြေးအံ့။ အခြေနှစ်ချောင်းရှိလူသားများ ထဘီ၊ အင်္ကျီပေါင်ရအံ့။

လျင်သည် ဦးဘစုအိမ်ကို ဗဟိုပြု၍ မင်းကြည်လှိုင်အိမ်ကို မျိုချကာ အဝီစိမှာ ငြိမ်သက်အံ့။

ကြက်သွန်ရှားအံ့၊ ခွေးချေးပေါအံ့။

ဤကား ဤမသာမှာ တီးဝိုင်းသုံးဝိုင်းပါဝင်ခြင်း၏ အကျိုး ကျေးဇူးတည်း။

www.burmeseclassic.com

(၆)

ဆင်နင်း၍ သေသည့်မသာနှင့် ဦးဘွတ်စွပ်ရဲ့ တောဘုမ္မာ

တစ်နေ့သောအခါ အဒုလကြောင်သဒ္ဓါင်းမှာ နို့ဆော်
မောင်းတီးသံ ကြားရလေ၏။ မောင်းထမ်းသူ သရဲနှစ်ကောင်ကား
မောင်မြင့်ကြွား(ဘိုကလေး)နှင့် အံကျား(မင်းဘူး)တို့ ဖြစ်လေ၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပြုတ်ထနေ၏။ သရဲမောင်
မြင့်ကြွား(ဘိုကလေး)၏ ပြောင်နေသော နဖူးပေါ်မှာ အရက်ပုလင်း
ထောင်ထားသကဲ့သို့ ဘုကြီးပေါ်နေ၏။

သူကား လူ့ဘဝက ရောင်ပြန်စားတော်ဆက်မှာ နေ့မနား
ညမနားသောက်ရင်း အန်ဖတ်ဆို၍ သေသူဖြစ်ရကား အသက်
ထွက်သည်ရှိသော် ၎င်းပုလင်းကို စွဲလမ်း၍ သရဲဖြစ်ကာ ဦးခေါင်း
ပေါ်မှာ ပုလင်းပါ ပါခဲ့လေ၏။

သရဲကြီးအံကျား(မင်းဘူး)ကား လူ့ဘဝတုန်းက အရက်မူး
လာလျှင် ကာရာအိုကေမှာ သီချင်းအသံကုန် ဟစ်လေ၏။

သို့ကလို အသံကုန်ကာရာအိုကေဟစ်ရင်း လည်ချောင်းကွဲ
၍ ရုတ်ခြည်းသေခဲ့ရကာ အသက်ထွက်သည်နှင့်ထွက်ချင်း အစွဲ
အလမ်းကြောင့် သရဲဖြစ်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

သရဲဖြစ်သည်ရှိသော် နှုတ်ခမ်းသည် မိုက်ကရိဖုန်းကဲ့သို့ ရှည်ထွက်ပြီး ထိပ်မှာစု၍လုံးနေရကား သရဲတကာသရဲမှာ အလွန်ကို ထူးခြားဆန်းကြယ်သောသရဲ ဖြစ်လေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် လှည်းဘီးခန့် ကြီးမားသော နာနာဘာဝပေါယ်ရှယ်မောင်းကြီးကို မဒမတိုင်ထမ်းပိုးနှင့် မနိုင်မနင်းထမ်း၍ သွားနေ၏။

သူတို့ရှေ့မှ တစ္ဆေကြီးကား ခေါင်းသွေးပြားကို အော်လံလုပ်၍ ကိုင်ပြီး စကားများကို အသံနေအသံထားမင်မောင်းအပြည့်နှင့် ခြေနေ၏။

ထိုတစ္ဆေကြီးကား

စိတ်ဓာတ် ဦးမြဲသန်း ဟူသတည်း။

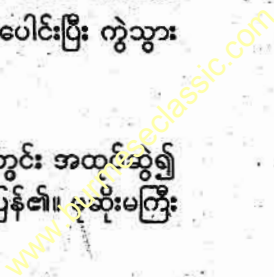
ကျွန်ုပ် သူ့ကို လူ့ဘဝတုန်းက အလွန် ရင်းနှီးခဲ့ဖူး၏။ လူကထာ ညိုညို၊ သဘောကောင်းမနောကောင်းဖြစ်၏။ သို့သော် မျက်နှာအလွန်ပြောင်၏။

တစ်ခါသော် ရွှေပြည်သာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာရေးဆရာများ ဒုလ္လဘဝတ်ကြ၏။ သည်တုန်းက ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စာရေးဆရာကြီး သာရဝေါ စိုးကြည်၊ မောင်ယဉ်ဦး(ခနုဖြူ)၊ မောင်လွမ်းနွယ်(အောင်လံ) ကိုစိုးကြည်၊ နားလေးမောင်ဆွေမွန်နှင့် သူ(စိတ်ဓာတ်ညိုမြဲသန်း) ကြီးလည်း ပါ၏။

ကိုမြဲသန်းသည် မိန်းမငါးယောက်ရဖူး၏။ ပထမ ကလယ်ဘုလားမနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၏။ သူမနှင့် သုံးလပေါင်းပြီး ကွဲသွား၏။ မကွဲခံနိုင်ရိုးလားလေ။

ပြီးနောက်

(၁၃) နှစ်သမီးနှင့် ညား၏။ တစ်ပတ်အတွင်း အထင်ဆွဲ၍ သွား၏။ ၎င်းနောက် မုဆိုးမကြီးတစ်ဦးနှင့် ညားပြန်၏။ မုဆိုးမကြီး

လည်း သေပါပြီတော့အော်၍ သူ့ရွာသို့ ပြန်ပြေး၏။ စတုတ္ထမြောက်
ကား ဘွဲ့ရမိန်းမဖြစ်၏။ အလွန်ချော၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
ရက်ရက်စက်စက်လှ၏။ သူလည်း သုံးလနှင့် (၇)ရက်မြောက်မှာ
မီးယပ်ပိန်မီးယပ်ခြောက်ဖြစ်ပြီး ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွား၏။

အခု နောက်ဆုံး အိမ်ထောင်ကျသူကား ပွင့်ထက် နှစ်ဆဝ
သော သူဌေးသမီးနှင့် ဖြစ်၏။

ဒီတော့မှပဲ သင်းအပိုးကျိုး၏။ ဝပ်နေ၏။ အသံပင် ကျယ်
ကျယ်မထွက်ရဲ။ အကြောင်းကား ၎င်းအစ်မကြီးက ဒေါသထွက်လာ
လျှင် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး နားရွက်ကို ကိုက်ဖြတ်သော
ကြောင့်ဖြစ်၏။

သူ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့၏။

သေပုံကလည်း ဆန်း၏။

သူသည် ယောင်တတ်၏။ ညဘက် အိပ်နေရင်း လမ်း
လျှောက်၏။ မျက်စိမှိတ်ပြီး မှောင်မည်းထဲမှာ နတ်ကတော် ယို
က၏။ သို့ကလို ယောင်ယမ်းရင်းက မီးဖိုချောင်မှာ ပြန်အိပ်ချင်အိပ်
၏။ အဲဒါ မိုးလင်းမှ သူညာက ယောင်ယမ်းရင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို
အမှတ်ရ၏။

သူမိန်းမ သူဌေးမကြီး ဒေါ်အယ်စတုံပွင့်က အထူးကုဆေး
ခန်းမှာ ၎င်းရောဂါကို ပြသ၍ ကုပေးခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ရောဂါထ
မပျောက်။

တစ်ခါမှာလည်း အိပ်ပျော်နေရင်းမှ ယောင်၍ထပြီး မီး
ဆောင်တံခါးကိုဖွင့်ကာ အိမ်သာရှေ့မှာ ကနေ၏။

အရင်တစ်ခါတုန်းကလည်း သို့နယ် ယောင်၍ထွက်သွားပြီး
အိမ်ရှေ့ ညောင်ပင်ခွကြားမှာ အိပ်ပျော်နေရာ ကံကောင်းလို့
အပေါ်မှပြုတ်ကျလျှင် ပွဲချင်းပြီးနိုင်၏။ တက်တုန်းကတက်ပြီး ပြန်

မဆင်းတတ်၍ လှေကားထောင်ပေးခဲ့ရ၏။

အဲဒီတုန်းက သူမိန်းမ ဒေါ်အယ်စတုံပွင့်က ဒေါသဖြစ်လွန်း၊ ရုတ်လွန်းလှ၍ သင်း၏ ဘိုစွန်းဖုတ်ဆံပင်ကိုဆွဲကာ အဝတ်ဖွပ်သကဲ့ သို့ကိုင်ဆောင်ခဲ့၏။

“ကြောက်ပါပြီ အချစ်ကလေးရဲ့”

“သေဟဲ့၊ သေ... သေ”

“မ... လုပ်... ပါနဲ့ စတုံပွင့်ရဲ့... ဟီး... ဟီး”

“ညစဉ်ညတိုင်း ဒုက္ခပေးဦး မြသန်းရဲ့ သေဟ”

သင်းကို ဆင်ပေါင်ခန့် ကြီးမားသော လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှစ်၍ ကိုင်ဆောင်၏။ ခါးမှာ ပုဆိုးမရှိတော့။

“မောင်... နောင်ကို မ... ယောင်... တော့ပါဘူးချစ်ရဲ့”

“ရှင်ဒီလိုပြောတာ စညားတဲ့နေ့ကနေ ဒီနေ့အထိပဲ သေ... သေ... သေ”

ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေများက မနည်းဝိုင်းဆွဲရ၏။ ယောက်ျားကြီး အယောက် (၂၀)ခန့် ဝိုင်းဆွဲမှ သင်း ကံကောင်း၍ မသေဘဲ အရိုးများ ကွေးကောက်ပျော့ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

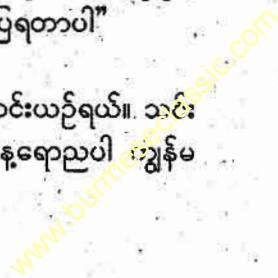
“မအယ်ပွင့်ရယ်၊ ဘာလို့များ ဆေးခန်းပြနေရသေးလားဗျာ”

ကြုံကြိုက်၍ ကျွန်ုပ်တို့က မေးသော်-

“သင်းကို ချစ်လွန်း၊ သနားလွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုဗိုင်းရယ်။ ညဘက် အိပ်ရတာ အထိတ်တလန့်ရှိလွန်းလို့ပါ။ ဆေးထိုးမှား ဆေးစားမှားပြီးသေလည်း အေးတာပဲဆိုပြီး ပြရတာပါ”

“အရင်လို မချစ်တော့ဘူးလား”

“ကျွန်မ လင်ရွေးမှားခဲ့ပါတယ် ကိုသောင်းယဉ်ရယ်။ သင်းတို့ သနားလို့ယူခဲ့မိတာပါ။ ရတဲ့ညကစပြီး နေ့ရောညပါ ကျွန်မတို့...”

“သူ... သူ... ဘာ... ဘာလုပ်လို့လဲ ဟင်... ဟင်”

ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်ကား ဒါမျိုးဆိုလျှင် အလွန်စိတ်
ဝင်စားရကား မအယ်ပွင့်ရဲ့ အဆုံးမသတ်စကားကို ကြားချင်လွန်း
၍ ထပ်ခါတလဲလဲ မေးနေ၏။

“သင်း... သင်း”

“အေးလေဗျာ၊ သင်းက ဘယ်လိုနှိပ်စက်တာလဲဗျ။ ကောင်း
ခန်းရောက်မှ တန်းလန်းကြီး”

“ဒါမျိုးဆို တော်တော်ကြားချင်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဟီး... စားဝင်အိပ်ပျော်အောင်လို့ပါ ခင်ဂျ”

မင်းကြည်လှိုင်ကလည်း မည်းနေသည့်မျက်နှာကို ပင့်၍
ဟိုဒင်းသံပြုလေ၏။

“သင်းလေ...”

“အင်း... ပြောပါဗျ”

“နေ့တိုင်း...”

“နေ့တိုင်း... အမလေး... ပြီးတော့”

“ညတိုင်း...”

“ညတိုင်း... ဟာ... တယ်ကြမ်းပါလားဗျာ။ ဆက်ပြောပါ
အဟိ”

“နေ့လေး ညငါး ထမင်းစားပြီး ဆဲဆို ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး
ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက်ပြောနေတာရှင်”

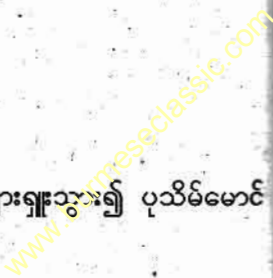
“ဟာဗျာ”

“တောက်”

“ချာပါကွာ ဖွီ”

“သေတာပဲ အေးပါတယ်ကွာ”

ဇာတ်က ဟုတ်မလိုလိုနှင့် အဖျားရှူးသွား၍ ပုသိမ်မောင်

သောင်းယဉ်၊ မင်းကြည်လှိုင်နှင့် မင်္ဂလာစိန်အေးကြူတို့အုပ်စု
တောက်တခတ်ခတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

သို့သော် ဆရာစိတ်ဓာတ်ဦးမြသန်းကြီး ဘုန်းမီးနေလ
တောက်ပမှု လျှော့ချိန်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

တစ်ည လင်မယားနှစ်ယောက် တဟိဟိ တဟားဟားနှင့်
ညဦးပိုင်း အချစ်မင်္ဂလာနှစ်ပါးသွားကံပြီး အိပ်ကြ၏။

သိတော်မူသည့်အတိုင်း သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ ယောင်
ပြီး ထ၍ မျက်စိမှိတ်ရင်း လမ်းလျှောက်နေ၏။ ကန်တော်ကြီးမှာ
မော်ဒယ်ဂဲလ်လေးများနှင့် လက်တွဲလျှောက်သကဲ့သို့ ခေါက်တုံ့
ခေါက်ပြန်လျှောက်၏။

၎င်းနောက် မောလာသောအခါ ခုတင်ပေါ်ပြန်မအိပ်ဘဲ
ခုတင်ခြေရင်း ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်လေ၏။ အိပ်ရင်း အိပ်မက်ထဲမှာ
ဇွပ်ရှင်မင်းသမီး ဘားဒေါ်နှင့် ချစ်ရည်လူးနေသလိုလို၊ ဆိုဖီယာ
လောရင့်က သူ့ပါးကို မွှေးမွှေးပေးနေသလိုလို အိပ်မက်ကောင်း
များနှင့် မင်္ဂလာယူနေစဉ် နာဠာဂီရိဆင်နီးပါး ကြီးထွားအလေးချိန်
မီးလှသော သူမိန်းမ မအယ်စတုံပွင့်သည် ရှုရှုပေါက်ချင်၍ ခုတင်
ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသော်-

“အား... မ... လေး.. လေး”

“ဟင်... ”

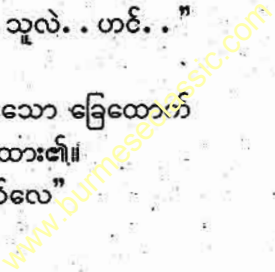
“အား... ဂစ်.. ဂစ်.. ”

“အလို-အောက်က ဘယ်... ဘယ်.. သူလဲ.. ဟင်.. ”

“ဂစ်.. ဂစ်.. အစ်.. အစ်”

သူမရဲ့ ပေါင်ချိန် ခြောက်သိန်းခန့်လေးသော ခြေထောက်
တလှူတစ်ယောက်ရဲ့ လည်မျိုကို မိမိရရနင်းထား၏။

“ဘယ်သူလဲ... လို့.. မေး.. နေတယ်လေ”

“ဂစ်...ဂစ်”

“ဟင်... သူ့ခိုးနဲ့တူရဲ့”

သူမ သူ့ခိုးကို နင်းမိထားသည်ဟု ယုံကြည်နေ၏။ သို့နှင့် ချစ်လင်သူရဲကောင်းကြီးကို အော်၍နှိုးလေ၏။

“မောင်... မောင် ထပါဦး၊ ဒီမှာ သူ့ခိုးကို ကျွန်မ မိထားပြီ တော့။ မြန်မြန်လာပါ မောင်”

“မောင်ရေ... မောင်”

အကြိမ်တစ်ရာခန့် အော်ခေါ်ပါသော်လည်း ပြန်ထူးသံမ ကြားရသောအခါ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကျိုး၍ အော်လိုက် လေသည်။

“လာကြပါဦးရှင်၊ သူ့ခိုး သူ့ခိုး အိမ်ထဲမှာ သူ့ခိုးဝင်နေလို့ လာကြပါဦးတော်”

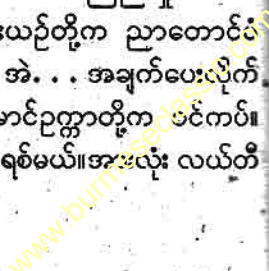
အသံကုန်ဟစ်လိုက်သောအခါ အိမ်ဖော်များ၊ မာလီများ နိုးလာပြီး မီးခလုတ်များ ဖွင့်လိုက်ကြ၏။ အိမ်နီးနားချင်းများလည်း လက်နှိပ်မီးများ၊ မီးတုတ်များ၊ တုတ်၊ ဓားများနှင့် သူမတို့တိုက်ကို ဝိုင်းထားကြ၏။

“သူ့ခိုးတဲ့ဟေ့”

“ဘယ်အိမ်မှာလဲကွဟေ... ”

“ကိုမြသန်းနဲ့ အယ်စတုပွင့်တို့အိမ်က အော်သံပဲဗျ”

“သူ့ခိုးဆိုရင် မလွတ်စေနဲ့ ဝိုင်းထား၊ မင်းကြည်လှိုင် ဘယ် တောင်ပံကတက်။ ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်တို့က ညာတောင်ပံ ကဝိုင်းထား။ ငါမီးကျည်ပစ်ဖောက် အဲ အဲ... အချက်ပေးလိုက် တာနဲ့ ရှေ့ပြေးကင်းအဖြစ် သန်လျင်မောင်ဥက္ကာတို့က ပင်ကပ်။ ငါနောက်မှာ အားဖြည့်အဖြစ် စောင့်ကျန်ရစ်မယ်။ အလုံး လယ်တီ နော်”

အရေးထဲ ဦးဘွတ်စွပ်က စစ်ဆင်ရေးအမိန့်များကို အချောင်
ဝင်၍ စီမံခန့်ခွဲအမိန့်ပေးနေ၏။

မောင်သောင်းယဉ်နှင့် မင်းယဉ်ကြည်လှိုင်ကား သူ့စကားကို
နားမထောင်။ သန်လျင်မောင်ဥက္ကာ အမည်ရှိအရပ်ပုပု၊ နားလေး
ဦးက အရေးထဲ သူ့ခိုးက ဘယ်သူလဲဟု ထပ်ခါတလဲလဲ မေးနေ၏။

ဒီမှာ စိတ်မရှည်သည့် ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်က-
“ညိုမိုင်းတဲ့”

“ဟာ၊ ငပု ဟုတ်လား”

အဲဒါသာကြည့်။ သုင်းကား ထီးလို့ပြောလျှင် မီးဟုကြား၏။
ခူးလို့ပြောလျှင် မိုးဟုကြား၏။ ခုလည်း ညိုမိုင်းဟု ရွဲ့၍ပြော
ထိုက်တာကို ငပုဟု မတိမ်းမယိမ်းအမည်ကို ပြောလေ၏။

“အေး-ဟုတ်တယ်၊ နင့်နှမယောက်ျား ငပုပဲ”

“တွေ့ကြရောပေါ့ကွာ... ကျား”

ဘယ်လိုလုပ်ကြမည်နည်း အရပ်ကတို့။

ဤရပ်ကွက်သားများသည် တကယ့်ကို အူကြောင်ကျားများ
ဖြစ်ကြ၏။ သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်းများဖြစ်ကြ၏။ ဂုဏ်ထူး
ဆောင်တံဆိပ် အလွန်လိုချင်ကြသူများဖြစ်ကြ၏။

သတင်းစာများမှာ သူတို့ဓာတ်ပုံနှင့် အမည်ပါလိုကြ၏။ သို့
သော် လုပ်လိုက်လျှင် တလွဲချည်းဖြစ်၏။ မကြာခင် တိုက်ပေါ်မှ
မီးများလင်းလာ၏။ တံခါးများပွင့်လာ၏။ သူ့ခိုးဖမ်းမည့်သူများ
အိမ်ခြံဝင်းသို့ဝင်၍ ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။

“မိပြီလားဟေ့”

“မိပြီတဲ့ဗျို့”

“ဘယ်ကကောင်လဲကွ”

“သူ့ခိုးက အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲဗျာ”

“ဟေ... ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟ မောင်သောင်းယဉ်ရ”
ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်မှ အော်ဟစ်၍ ငိုလိုက်သည့်အသံကို ကြား
လိုက်ရ၏။ အားလုံး လန့်ဖျပ်စိုးရိမ်သွားကြ၏။

“အမလေး... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း မောင်ရဲ့... ဟီး”

“ဟ... ဟ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြတာတုံးဟ”

“ဒါ... မြသန်းမိန်းမ အယ်ပွင့်ရဲ့ငိုသံဗျ”

“မောင်ရေ မောင်ရဲ့ မီး... အစ်... အစ်... ဟီး”

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ သူခိုးက အိမ်ရှင်မြသန်းကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်
သွားလို့နေမှာပဲဗျ”

“လာ၊ အပေါ်ကိုတက်ကြစို့”

ဒီလိုနှင့် ဦးဘွတ်စွပ် အမှူးပြုသည့် မဟာသူရဲကောင်းများ
အုပ်စုသည် ဓား၊ လှံ၊ ဓားမ၊ ငရုတ်ကျည်ပွေ့နှင့် အုတ်ခဲကျိုးများတို့
ကိုင်၍ တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီး မြင်ကွင်းကို ရှုလိုက်ကြရ
သောအခါ-

“ဟာ... ”

“ဟင်... ”

“ဘုရားရေ”

“အိုး... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်”

“သေပုံဆန်းလိုက်တာကွယ်”

“သေတာတောင် ပြုံးပြုံးကြီးနော်”

“ဒါ ပြုံးနေတာမဟုတ်ဘူးကွ။ လျှာထွက်နေတာ”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကား ဝမ်းမြောက်စွယ်ရာတည်း။
အဲလေ ယောင်လို့ အလွန်ကြေကွဲစရာကောင်းလေ၏။

www.burmeseclassic.com

စိတ်ဓာတ်ကိုမြဲသန်းသည် ခုတင်ခြေရင်းမှာ လျှာတစ်တောင် ခန့်ထွက်၍ စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေ၏။ ဖျက်လုံးနှစ်လုံးကား အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေသည်မှာ ဇီးကွက်မျက်လုံးလို ဖြစ်နေ၏။

ကြမ်းပြင်မှာ ချေးများထွက်၍ နံဟောင်နေရကား သူခိုး ဖမ်းရန်လာခဲ့ကြသူများ အော့အန်၍ နှာခေါင်းကို ပိတ်ထားရ၏။

“မောင်ရေ.. မောင်ရဲ့၊ အဖြစ်ဆိုးလှသည်လား။ မောင်ကိုကို သန်းရဲ့ ဟီး”

အယ်ပွင့်သည် သူလင်အနီးမှာ ဒူးထောက်၍ ငိုနေ၏။ သို့နှင့် ဦးဘွတ်စွပ်က ဖြစ်ပျက်ပုံကို မေးလိုက်၏။

“ဟီး... ပြောရမှာ ရင်နှင့်လွန်းလို့ပါ။ ဦးလေးဘွတ်စွပ် ရယ် ဟီး”

“နှင့်အမေ ဘွတ်စွပ်ရမှာလား ဘစုလို့ပြောပါဟ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးဘွတ်၊ အဲ... အဲ... ဘစုရယ် ဘယ်က စပြောရမှန်းကို. မ.. မသိ ဟီး.. အို ကိုမြသန်းရဲ့ ကျွန်မ ကို ခုတော့ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီပေါ့ ဟီး”

လင်သူတော်ကောင်းကြီးကို ချစ်ရှာလွန်းလို့ထင်။ ရင်ဘတ် ကိုထု၍ငို၏။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မပြောပြနိုင်သေး။

“ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့နေရမှာလဲ ကိုမြသန်းရဲ့ဟင်.. ဟီး”

“မင်းကြည်လှိုင်နဲ့နေပေါ့ဗျာ”

“ဟာဗျာ”

အရေးထဲ နောက်တီးနောက်တောက် တစ်ယောက်က ဝင် ဖောက်လိုက်သေး၏။

“အယ်ပွင့်”

“ရှင်... ဦးဘွတ်”

“ဖြစ်ပုံကိုပြောပါဦး အယ်ပွင့်ရာ”

“ဒီလိုပါ ဦးလေးဘွတ်ရယ်။ အင့်... ဟင့်... ညဦးပိုင်း တုန်းကလေ”

“အေး-ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟောဒီ စိန်နဲ့မြ မွေ့ရာကြီးပေါ်မှာပေါ့တော်”

“တောက်... အရေးထဲဟာ၊ ကဲ-ပြောပါဟ”

“ကျွန်မပါးကို သူ့ပါးနဲ့ကပ်အပ်ပြီး...”

“မိပွင့်... လိုရင်းကိုပြောပါ မိပွင့်ရာ နင့်ဟာက”

“ဦးလေးဘွတ်ရယ်၊ သွားလေသူကြီး ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လောက် အကြင်နာပေးတယ်ဆိုတာလေး သူ့ကို နောက်ဆုံး ဂုဏ်ပြုလေးစားတဲ့အနေနဲ့ တစ်လုံးမကျန်ပြော... ပြော... အင့်... ဟင့်... ပြောပါရစေရှင်... ဟီး”

အားလုံး စိတ်ညစ်ကြပါ၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်။

“ကိုင်း-ပြောဟာ... ပြော”

“ဟင့်... ကျွန်မကို ပါးချင်းအပ်ပြီး နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်လိုပွင့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောပြီး ဟိုဒင်းဟိုဝှာ”

“ဘာတုံးဟာ အဲဒါက...”

“အတုတော်...”

“ကျော်လိုက်တော့ဟာ မိပွင့်”

ဒီမှာ ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်က ဝင်ပြီး ပြောပြန်ပါရောခင်ဗျာ။

“မကျော်ပါနဲ့ဗျ။ အစီအစဉ်အတိုင်းသွားပါစေ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ။ အတုပြုတယ်ဆိုပြီးပြီပေါ့ကွာ”

“အဲဒီ အတုဆိုတာ ဘာမှန်းမှမသိသေးဘဲဥစ္စာ၊ ရှင်းအောင်လုပ်ပါစေဗျာ”

မင်းကြည်လှိုင်ကလည်း ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်ဘက်က

စစ်ကူဝင်လေ၏။

“မိပွင့်”

“ရှင်... ဦးဘွတ်”

“နင်တို့ အတူပြုတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟ”

“ဇက်ကြောဆွဲပေးတာကို ပြောတာပါ ဦးဘွတ်ရယ်”

“ကိုင်း... မင်းတို့ရှင်းပြီလားဟေ့... သောင်းယဉ်”

“ဟွန်း... ရှင်းပါပြီဗျာ တောက်...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲပြောပါဦး...”

သည့်နောက် တစ်ရေးနိုးမှာ အပေါ့သွားချင်၍ ခုတင်ပေါ်မှ အဆင်း၊ လူတစ်ယောက်ကိုနင်း၊ သူမရဲ့ ဆင်စွယ်အနှစ်သဏ္ဍာန် ခြေထောက်နှင့် တက်နင်းမိကြောင်း၊ ချစ်လင်ကို နှိုးသော်လည်း ခေါ်မရသည့်အဆုံး ‘သူခိုး သူခိုးဟု အော်လိုက်ရပါကြောင်း၊ အိမ်ဖော်များရောက်လာ၍ မီးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိခြေထောက်နှင့် နင်းထားမိသူမှာ သူခိုးမဟုတ်ဘဲ သူမ အသည်းတုန် အူတုန် ကလီစာတုန် ရင်သိမ့်တုန်ချစ်ရသည့် ချစ်လင် သူတော်ကောင်းကြီး ကိုမြသန်းဖြစ်နေပါကြောင်း ပြောပြီး ရင်ထု၍ ငိုပြန်လေ၏။

“အမလေး-ကိုမြသန်းရဲ့၊ ခုတော့ ကျွန်မက နေရင်းထိုင်ရင်း မိန်းမကြမ်းကြီးဖြစ်ပြီပေါ့။ လူသတ်မကြီးဖြစ်ပြီပေါ့ဟင်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဧရာဝတီတိုင်း၊ အထက်မြန်မာပြည်၊ အောက်မြန်မာပြည်သာမက နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံနှစ်ဆယ်၊ အပါယ်လေးဘုံနဲ့ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်၊ အရန်ငရဲ တစ်ရာကျော်အထိ အားလုံးအသိ ဟီး... ကိုမြသန်းရေ... ကိုမြသန်းရဲ့...”

ရှိရှိသမျှလူအားလုံး နားကိုပိတ်ထားရ၏။ အစလနဦးက သူမကို သနားကြ၏။ ခမျာ မုဆိုးမလေးဖြစ်ပြီရယ်ဟူ။ သို့သော်

ငိုကြွေးကရုဏ်းပြီး အရမ်းကိုဖွဲ့လွန်းသောအခါ စာရေးဆရာ မောင်
ညိုနိုင်ဝတ္ထုဖတ်ရသကဲ့သို့ အမြင်ကကတ်ကုန်ကြ၏။

သို့နှင့် ချက်ချင်း ကရုဏာအရောင်ပြောင်းကုန်ကြ၏။

လျှာထွက် ချေးထွက်၍ သေနေသည့် ကိုမြသန်းကို သနား
ကြ၏။

ဒီမှာ အားလုံး အသိပညာတစ်ခု တိုးသွားကြ၏။ ညဘက်
ယောင်တတ်ခြင်းကား အခန့်မသင့်လျှင် ကိုမြသန်းကဲ့သို့ မာလကီး
ယားနိုင်ကြောင်းဆိုသည့် အသိတစ်ခု ဖြစ်၏။

“ကိုင်း. . . ကိုင်း-မိပွင့် ငိုမနေနဲ့တော့၊ ရှော့တဲ့လူလည်း ရှော့
သွားပြီ။ ဒါဝမ်းသာ. . .”

“ဘာ. . . ဘာရှင်”

“အဲလေ ဝမ်းသာလို့ မ. . . မရဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းနည်း
နေလို့လည်းမရဘူး။ နင်ငိုနေလို့လည်း သေတဲ့လူ ပြန်ရှင်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး အနိစ္စချည်းပဲ။ ဟုတ်ရဲ့ခင်ဗျား”

ဦးဘွတ်စွပ်က အရေးထဲမှာ တရားပြနေ၏။ မကောင်းတတ်
၍ ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်တို့က လိုက်(ဖော)ပေးကြ၏။

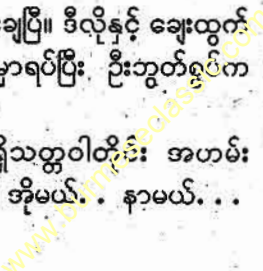
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“အနိစ္စဆိုတာ တို့ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အမြဲမရှိ
လို့ ဟောခဲ့သကဲ့ကွယ့် မောင်မင်းကြည်လှိုင်တို့ရဲ့”

“ဒါပေါ့ခင်ဗျ”

ဘုန်းကြီးရူးနှင့် လှေလူးကား တိုးချေပြီ။ ဒီလိုနှင့် ချေးထွက်
လျှာထွက်၍ သေနေသော မသာအနီးမှာရပ်ပြီး ဦးဘွတ်စွပ်က
အသုဘရှုတရားကို ဟောလေ၏။

“လူတိုင်း. . . အဟမ်း. . . သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်း အဟမ်း
အဟွတ် အဟွတ် အမြဲ မ. . . မရှိ အဟွတ်။ အိုမယ်. . . နာမယ်. . .

သေမယ် အဟမ်း. . . အဟွတ်. . . ပျက်မယ်။ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ် အဟွတ်. . . အဟွတ်”

“ဒါပေါ့ အာစရိဘွတ်ရယ်”

မင်းကြည်လှိုင်ကား ချွန်တွန်းမြောက်ပင့်လုပ်၏။ လုပ်လေ ဦးဘွတ်စွပ်က ကဲလေ။ မသာကား အအေးပတ်စပြုလာ၏။

“ကြည်လှိုင် ချွန်မပေးပါနဲ့ကွာ”

“နေစမ်းပါကွာ။ ဒါငါ့ဦးလေးကွံ။ ဒါမျိုး သူပြောချင်နေတာ ကြာပြီ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအသုဘမှာ ပြောပါစေ။ ပြော ဦးလေး . . . ပြော”

“သည်တော့ကား. . . အဟွတ်. . . အဟွတ်. . . ဥပါဒါ၊ ဌ၊ ဘင်တဲ့။ မွေးတယ်၊ ဖြစ်လာတယ် အဟွတ်”

“ဘွတ်”

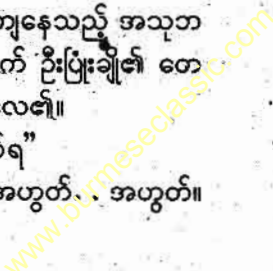
[ဘွတ်ကား ဦးဘွတ်စွပ်၏ အမည်အတိုကောက်မဟုတ်။ နှိုး ထည့်ရင်း စအိုမှလေလည်ခြင်းသာ ဖြစ်ချေ၏။]

“ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်တာပဲ။ ဟိုသီချင်းလိုပေါ့ကွာ။ ဘယ်သူ မဟာဂီတဦးပြုံးချိုရဲ့ တေဘုမ္မာထဲကလိုပေါ့။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခနဲ့ အနတ္တ တရားမရကြလို့ များလှတဲ့ သံသရာxxxကာမောယာ၊ ဘဝေါယာ xxxဒိန္နောတာ အဝိဇ္ဇောယာ စိတ်မောဟာ မကင်းတာxxxသူ တဏှာတဲ့ကွယ်”

ဦးဘွတ်စွပ်ကား အစိမ်းသေကြီး ကိုမြသန်းရဲ့ ရုပ်ကလာပ် ကိုမှ အားမနာ၊ ရင်ကွဲမတတ် မျက်ရည်ယိုစီးကျနေသည့် အသုဘ အရှင် မအယ်ပွင့်ရဲ့ မျက်ခွက်ကြီးမှ မထောက် ဦးပြုံးချို၏ တေ ဘုမ္မာသီချင်းကို အသံနေအသံထားနှင့်ဟစ်လေ၏။

“အဓိပ္ပာယ်လုပ်ပါဦး ဦးလေးဘွတ်စွပ်ရ”

“အဲ. . . အဲ အဟွတ် အဓိပ္ပာယ်က အဟွတ်. . . အဟွတ်။

အဲဒီလိုကွ။ အဲ. . . ဘာတုံး ဆိုတော့ အဲထားပါစော့ကွာ။ ဆရာကြီး ဦးပြုံးချို ဘာဆက်ပြောလဲဆိုတော့ အနိစ္စလက္ခဏာ ရုပ်တရားနာမ် တရားနှစ်ဖြာxxxအိုနာသေမည်xxxအတည်မကျပါxxx သင်္ခါရ ဟာ ဘင်ကာလ မကြာxxx”

သို့ကလို့ ဦးဘွတ်စွပ်သည် တေဘုမ္မာကို အသံနေအသံထား နှင့်အဓိပ္ပာယ်မျှမပြန်နိုင်ဘဲ အခွင်းအရေးရခိုက် အဆိုတော်အံကျား (မင်းဘူး)တို့ကဲ့သို့ ဟစ်နေစဉ် ရပ်ကွက်လူကြီးများ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

ဦးဘွတ်စွပ်သည် အသုဘရုပ်ကြီးကိုကြည့်၍ ကာရာအိုကေ ဟုမှတ်ပြီး ဟစ်ကောင်းနေစဉ် ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ငြိမ်း၊ ဦးလှ ထွန်းနှင့် ဦးစံရတို့ကိုမြင်မှ အဆိုရပ်သွားလေ၏။

(၇)ရံက်သားသမီးတို့လည်း ယခုမှ နားချမ်းသာသွား၏။
သေသူကိုမြသန်းကား လျှာကန်လန်နှင့်တောင်၍ နေခဲ့လေ ပြီတကား။

(၇)

ပွဲချင်းပြီးဆေးကုခန်းရောက်ကြသူများ

အနီ ကိုမြသန်းကား ဆင်နင်းခံရ၍ အစိမ်းသေ သေလွန် ပြီးနောက် အစိမ်းတစ္ဆေဘဝသို့ ရောက်လေ၏။ ခမ္မာ အစိမ်းတစ္ဆေ ဘဝရောက်သော်လည်း ကံလေးကောင်းရှာ၏။

လူ့ဘဝတုန်းက အလှူအိမ်သွားရင်း သူ့ရော်ဘာရွာလွတ် လုပ်ဖိနပ်နှင့် သူတစ်ပါး၏ဆင်ကိုးကောင် မန္တလေးသားရေဖိနပ်ကို ခပ်တည်တည်လဲစီးခဲ့ဖူး၏။

ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်ရေအိုးစင်မှ ယွန်းခွက်ဖလားကို မူးမူးနှင့် ညဘက်အပြန်ယူလာခဲ့ဖူး၏။

လူသေကောင်ခေါင်းပေါ်မှ ဒံပေါက်ထမင်းထုပ်ကို အလစ် သုတ်သွားပြီး နားလေးကဗျာဆရာ မောင်ဆွေမွန်ကို ကာလပေါက် ဈေးထက် ထက်ဝက်လျှော့၍ ရောင်းခဲ့ဖူး၏။

ဤမည်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကြောင့် သေလွန်၍ တစ္ဆေဘဝရောက်သောအခါ သင့်တင့်သော ရာထူးဌာနန္တရတို့ကို ရရှိလေ၏။

ဤအဒူလကြောင်သင်္ချိုင်း၌ အရပ်သုံးစကားနှင့် မပြာရလျှင်

www.burmeseclassic.com

ဆယ်အိမ်ခေါင်းရာထူးမျိုးရရှိ၍ သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲချာက လိုအပ်သော တောက်တိုမည်ရများခိုင်စရာရှိလျှင် တစ္ဆေကိုမြဲသန်းကို ယုံယုံကြည်ကြည် တာဝန်ပေး၏။

ခုလည်း မဖဲချာ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ကြီးမားကျယ်ပြောလှသည့် အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းအတွင်း တပည့်နှစ်ဦးနှင့် မောင်းကြေးနင်းလည်ခတ်နေ၏။

“ဗျိုး. . . အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသည့် ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မှင်စာ၊ ကျတ်အပေါင်းတို့. . . ဟို. . . ဟို”

“ဒူ”

‘ဗျိုး ဟိုဟို’ ဟု သံရှည်ဆွဲလိုက်သောအခါ မောင်မြင့်ကြွား (ဘိုကလေး) သရဲက နာနာဘာဝမောင်းကြီးကို တစ်ချက်ထုလိုက်၏။ နောက်တစ်ချက်ထုရန် လက်မြှောက်လိုက်သောအခါ တစ္ဆေတို့မြဲသန်းက လှမ်းသတိပေးလိုက်၏။

“ဘိုကလေးတစ်ချက်ပဲထု”

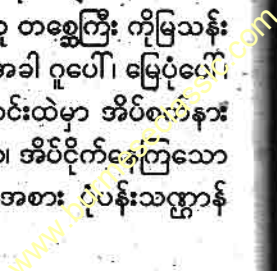
“ဟုတ်ကဲ့. . . အာ. . . အာစရိ”

“လာမည့် ပြာသိုလပြည့်. . . အမေနေ့၌. . . ”

“ဆရာ အမေနေ့မဟုတ်ဘူး။ အမေနေ့က ဆရာကြီး ဦးသုခတို့ ကျင်းပတာ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လို့ပဲ ပြော. . . ပြော”

“အေး. . . ဟုတ်ပေသားဟ။ ဆောရီးခင်ဗျာ”

နာနာဘာဝမောင်းကြီးထုသံနှင့်အတူ တစ္ဆေကြီး ကိုမြဲသန်းရဲ့ အူကြောင်ကြောင်အသံကို ကြားရသောအခါ ဂူပေါ်၊ မြေပုံပေါ်၊ သစ်ပင်ပေါ်၊ ဇရပ်ပေါ်၊ အိမ်သာပေါ်၊ မြောင်းထဲမှာ အိပ်စက်နားနေ လှုပ်ရှားကစား ချစ်တင်းနှောနေကြသော အိပ်ငိုက်နေကြသော တစ္ဆေသရဲ၊ မှင်စာ၊ ကျတ်၊ ပြိတ္တာ၊ အရွယ်အစား ပုံပန်းသဏ္ဍာန်

အမျိုးမျိုးတို့သည် ခေါင်းထောင်၍ကြည့်ကြ၏။ ပြေးလာ၍ နားထောင်ကြ၏။ သင်းတို့သုံးယောက်ကိုကြည့်၍ အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကြ၏။

“ရှေ့ကဘယ်သူတုံးဟ”

“အဲဒါ အံကျား(မင်းဘူး)သရဲလေ”

“လူကြမ်း ချီးဘုနဲ့ တူတယ်နော်”

“တူမှာပေါ့အေ၊ တစ်ရွာတည်းအားတဲ့”

“ဟိုနောက်က နဖူးပေါ်မှာ မုလင်းထောင်ထားသလို ဘုကြီး

နဲ့က မိုးနေဘွားလားဟဲ့”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ။ ဘိုကလေး မောင်မြင့်ကြွားထဲ့။ လူ့

ဘဝတုန်းက ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ မူးပြီး ပုဆိုးကျွတ်ကျတာ သူပေါ့အေ”

“ညည်းမြင်လို့လား”

“မြင်တာပေါ့အေရယ်”

“ဟား. . . ဟား. . ဟား”

“အဟီး. . . ဟီး. . ဟီး. . ဟီး”

“ဒီမှာ လူရာဝင် အဲလေ သရဲရာဝင်လို့နော်”

“ဒါကလည်း သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲချာဘေးမှာ အနားမှာ လုပ်

နေလို့ပါ ကောင်မရယ်။ နားထောင် နားထောင်၊ ကိုမြသန်းကြီး

ပြောနေပြီ”

“မကျွတ်မလွတ်သေးသော နာနာဘာဝ ပြိတ္တာဘုံသား အ

ပေါင်းတို့။ လာမည့်ပြာသိုလပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညနေ မှောင်ရီဖျိုးဖျ

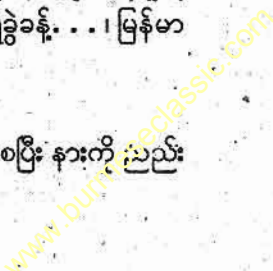
နွားရိုင်းသွင်းချိန် အင်္ဂလိပ်စက်နာရီ ခြောက်နာရီခွဲခန့်. . . ၊ မြန်မာ

နာရီ. . . ”

“လျှာကိုရည်ပါတော့”

“ဒီလူကြီးတို့သင်္ချိုင်းကို ရောက်လာချိန်ကစပြီး နားကို ညည်း

နေတာပဲ”

“အဲ. . အဲ. . မြန်မာနာရီ ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်၌ သုသာန်ကျောင်းဆရာတော် ဦးဇင်းအောင်စိန်(ဘွဲ့အမည် ဦးကျွန္တက)ဦးစီးပြီး အလှူရှင် စေတနာရှင်များဖြစ်ကြသော စိတ်ကူးသစ် စာပေမှ ကိုတင်ထွန်း၊ ၎င်းရဲ့ညီ ‘သိုးနေပြီ’ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ကိုမြင့်ထွန်းနှင့်အတူ ‘အကုန်ဝါးမယ်’ ကာရာအိုကေပိုင်ရှင် အငြိမ်းစားထောင်မှူးကြီး စာရေးဆရာသိန်းဝင်း၊ ပုတ်သင်ညိုနှင့် ပုတတ်ကျပ်တိုက်ကိုယ်စားလှယ် မုဆိုးကြီးလေးမောင်၊ ရှေ့နေမလေး မေပျံလွှားချစ်သူ ‘အမှုန်ကြိတ်မယ်’ စက်ရုံပိုင်ရှင် ဦးနေစိုးမော်။ သေချင်တာကြာပြီ လုံးချင်းနှင့် နာမည်ကျော်သွားသည့် စာရေးဆရာ ဗညား ဦး(အိမ်မဲ)၊ ‘ငါသေမှ အေးမယ်’ ခေါက်ဆွဲပိုင်ရှင် ဒေါ်နီလာ မြင့်(သာကေတ)နှင့် သုံးခွမြို့နယ်မှ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ နွံ၊ ဗွက်၊ အမှိုက်ပုံ မြန်မာပြည်တစ်ဦးတည်းကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်သီတာမြင့် တို့ပါဝင်သည့် အလှူရှင်ကုသိုလ်ရှင်များက ဤအဒူလကြောင် သင်္ချိုင်းမှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြသော မကျွတ်မလွတ်သူ နာနာဘဝ အပေါင်းတို့အား ရည်စူး၍ အကျွတ်အလွတ်ပွဲကြီးကို ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြုလုပ် အမျှပေးဝေသွားမည် ဖြစ်ပါ၍ လာမည့်ပြာသိုလ်ပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ(၄)နာရီ အချိန်အရောက် ပြုလုလုရပ်မှာ လာရောက်စုဝေးကြပါရန် အကျိုးမျှော်၍ နှိုးဆော်. . .”

“ဒူ. . ဟူ. . ဟူ”

“တောက်-ဘာလို့ မောင်းထုရတာလဲ ဘိုကလေး”

“ပြီးပြီမဟုတ်လား အာ. . အာစရီ”

“နှိုးဆော်ပဲရိုသေးဥစ္စာ ‘ခင်ဗျား’ကျမှ ထုရမှာပေါ့ကွ”

“ဆောရီး အာစရီရာ ဆောရီး၊ နိတ်(စ်)ဝမ်းဗျာ လုပ်ပါ”

စကားမှမဆုံးသေး။ မောင်းမှားထု၍ တစ္ဆေကိုမြသန်းကြီးက

မောင်မြင့်ကြွား(ဘိုကလေး)ကို ခွဟော့က်တော့၏။

“ပြန်စမယ်၊ ‘ခင်ဗျား’ရောက်မှ အသားကုန်ထု နားလည်လား”

“ရက်(ဇိ) အာစရိ”

“အဟမ်း.. အဟမ်း.. ပြုလုလု ယိုင်နဲ့နဲ့ဇရပ်မှာ လာရောက်စုဝေးကြပါရန် အကျိုးမျှော်၍ နှိုးဆော် ဟော်.. ဟော်”

ဒီအချိန်မှာပဲ တစ္ဆေအိုကြီး သန်လျင် ရန်နောင်က တစ္ဆေတိုမြသန်းကြီးကို ဂူပေါ်မှာ ရပ်ရင်း လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဗျို... ကိုမြသန်း”

တစ္ဆေတိုမြသန်းကြီးသည် ရုတ်တရက် သူ့အမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့် အော်နေရာမှ လှည့်ကြည့်ပြန်ထူးလိုက်၏။

“ခင်ဗျာ”

“ဒူး... ဟူ... ဟူ... ဟူ”

ဒီမှာ မောင်မြင့်ကြွား(ဘိုကလေး)က ‘ခင်ဗျား’ ရောက်လျှင် ထူဟု ပြောထားသည့်အတွက် နာနာဘာဝမောင်းကြီးကို အသားတုန်ထုလေသော်-

“ဒူး... ဟူဟူ”

“ဒူး... ဟူ... ဟူ”

“ဒိန်... ဟိန်... ဟိန်”

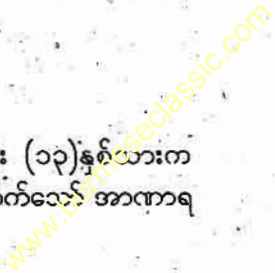
“ငြင့်... ကြွား”

“ဒိန်... ဂိန်... ဂိန်”

“ဟေ့ကောင် ဘိုကလေး”

“ဒါန့်... ကလန် ဂလန်... ဒူး..”

ဘိုကလေးသည် လူ့ဘဝတုန်းကလည်း (၁၃)နှစ်သားက တည်းက ထုနေကျဖြစ်ရကား တစ္ဆေသရဲဘဝရောက်သော် အာဏာရ

မောင်းကြီးကို နောက်ပြန်မကြည့်ဘဲ တအားထုလေ၏။

ဘယ်လိုမှ အော်ပြော၍ တားမရသည့်အဆုံး မောင်းထုနေသည့် ဘိုကလေး မြင့်ကြွား၏ တင်ပါးကို နောက်မှ ပိတ်ကန်လိုက်တော့မှ-

“ဒူ . . . အန် . . . အန် . . . ဂန် . . . ဂန်”

“ဂုန်း . . . ဂလုန်း”

ကန်ချက်ပြင်းသောကြောင့် မောင်းရော တစ္ဆေပါ မှောက်လျက်လဲလေ၏။ ရှေ့မှ မောင်းထမ်းသည့် အံကျား(မင်းဘူး)လည်း မောင်းထမ်းပိုး နားအုံကိုဆောင်မိ၍ ဗလီပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်လေး မှိန်းရင်း မှောက်လျက်လဲကာ အုတ်ဂူနှင့် နဖူးဆောင်မိပြီး နဖူးသုံးလက်မခန့် ကွဲသွားလေ၏။ သဲကြီး ဘိုကလေးမောင်မြင့်ကြွားသည် မြေကြီးမှာ ပေကျဲရင်း ကုန်းထကာ-

“အာ . . . အာ . . . စ . . . စရီ”

“ဘာတုံး”

“ဘာလို့ ကျုပ် . . . ကျုပ် . . . ကို . . . ကန် . . . ကန်ရတာတုံးဗဟီး”

“မင်း ဘာလို့ မောင်းကိုထုတာလဲ . . . ပြော”

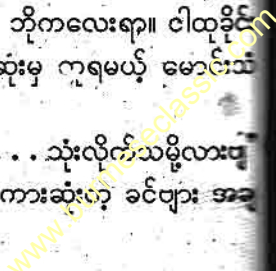
“အာ . . . အာစရိပဲ ‘ခင်ဗျား’ရောက်ရင် ထု . . . ထုဆို”

မောင်မြင့်ကြွား(ဘိုကလေး)က အထစ်အထစ်နှင့် ရှုံ့မဲ့ရင်း ပြန်ပြော၏။

“တောက် . . . သေလိုက်ပါတော့ ဘိုကလေးရာ။ ငါထုခိုင်တဲ့ ‘ခင်ဗျား’က ကြေညာစကားခင်ဗျားဆုံးမှ ကုရမယ့် မောင်းသံကွ”

“ခုလည်း အာစရီ . . . ခင်ဗျား သုံး . . . သုံးလိုက်သမို့လားဗျ”

“ဟ . . . ဒီခင်ဗျားက ကြေညာစကားဆုံးဟဲ့ ခင်ဗျား အခ

ပိုင်မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာ . . . ဘာ ခင်ဗျားလဲ။ ပြော . . . ပြော”

“ဟို ဂူပေါ်က အယုတ်တမာ မသာကောင် တစ္ဆေကြီး ငါ့သူငယ်ချင်းဟောင်း သန်လျင်ရန်နောင် လှမ်းခေါ်လို့ လွတ်ခနဲ ထူးလိုက်တဲ့ ခင်ဗျားကွ”

“သိဖူးလေဗျာ။ ကျုပ် . . . ကျုပ်က ပြီးပြီမှတ်ပြီး ထု . . . ထု”

“မင်းတို့လုပ်ရင် တလွဲချည်းပဲ။ ဘိုကလေးရာ။ နားကျပါးကျလည်း နားမထောင်ဘူး။ မှားပါပြီကွာ။ မှားတာမှ သိပ်ကို မှားတာပါ။ အစကတည်းက ငါ သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲချာကို ပြောပါတယ်။ မင်းနဲ့ အံကျားကို ငါနဲ့ တွဲမပေးပါနဲ့လို့။ ဖွဲ့ . . . လူ့ဘဝတုန်းတလည်း မင်းတို့နှစ်ဦးဟာ (၇)ရက်သားသမီးကို လုံးဝ ကောင်းကျိုးမပေးခဲ့ဘူး။ တစ္ဆေသရဲဘဝရောက်တော့လည်း ငါ့ကို အရှက်ကွဲအကျိုးနည်း ပရိသတ်ကဲ့ရဲ့အောင်လုပ်တယ်။ ဖိုမှာကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ကို တစ္ဆေသရဲတွေက ဝိုင်းကြည့်ပြီး လှောင်ပြောင်နေတာ”

ဘိုကလေးသည် တစ္ဆေကိုမြင့်သန်းညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တစ္ဆေသရဲ အရွယ်မျိုးစုံနှင့် ပုစုခရု သရဲလေးများသည် သူတို့သုံးယောက်ကိုကြည့်၍ လက်ညှိုးထိုး လှောင်ပြောင်ပြောဆိုရယ်မောနေကြ၏။

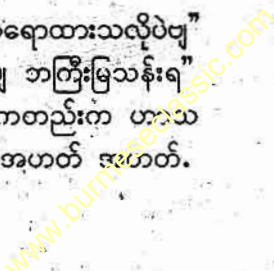
“ရှယ်ပဲဗျာ၊ ကောင်းလိုက်တာ။ နောက်တစ်ကျော့လုပ်ပါဦး

ဗျ”

“အသံက တွဲတေးဂွတို့နဲ့ ကိုအံ့ကြီးအသံရောထားသလိုပဲဗျ”

“နောင်ကို မယ်ဒလင်လေးနဲ့ လုပ်ပါဗျ ဘကြီးမြသန်းရ”

“တော့် ကိုမြသန်း တစ္ဆေဘဝရောက်ကတည်းက ဟာသတား မကြည့်ရတာ ခုမှပဲ ရယ်ရတယ်တော် အဟတ် အဟတ်. ခစ် . . . ခစ်”

“တွေ့လား ဘိုကလေး၊ အဲဒါ မင်းကြောင့် မင်းကြောင့်”

“ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ အာစရိယ”

“မစိုက်လို့ရမလားကွ။ ငါက တစ္ဆေပေမယ့် သိက္ခာနဲ့ဂုဏ် နဲ့ဒြပ်နဲ့နေတဲ့ တစ္ဆေ။ လဲသာသေလိုက်ချင်သကွာ ကြည့်စမ်း ပါဦး”

ဒီမှာပဲ ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင်အော်ဟစ်နေကြသည့် တစ္ဆေ သရဲများကိုကြည့်ပြီး မောင်မြင့်ကြွား(ဘိုကလေး)နဲ့ သရဲကြီး အံကျား (မင်းဘူး)တို့ ဒေါပွ ပေါက်ကွဲကာ စုတ်ပြတ်သတ်နေသည့် ဝတ်လဲ ခါးဝတ်ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်၍ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ကာ စိန်ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ ဒါလှောင်စရာမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါတို့ နာနာဘာဝ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေတာ။ မိုက်တဲ့ကောင်ထွက် ဘိုကလေး မြင့်ကြွားကွ”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

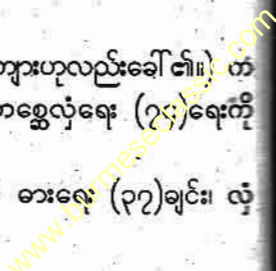
ဘိုကလေးမောင်မြင့်ကြွားက ခြေသလုံးပလွေရိုးနှင့် လက် ပမ်းပေါက်ခတ်၍ စိန်ခေါ်သည်ရှိသော် အံကျား(မင်းဘူး)ကလည်း သရဲလက်ကွက်သိုင်းကို ပြန်ဟစ်လေ၏။

“ဟေ့ မင်းဘူး အံကျားကွ။ အထက်အညာမှာ လူ့ဘဝတုန်း က နို့စို့ကလေးတွေကို ကိုင်ပေါက်ခဲ့တဲ့ကောင်ကွ။ မင်းတို့ထဲက သတ္တိရှိတဲ့ တစ္ဆေသရဲထွက်ခဲ့။ သရဲထောင်ကျမှာ လုံးဝ မကြောက် ဘူး ထွက်စမ်း”

“ဖောင်းဖောင်း... ကား”

မင်းဘူးအံကျား(အချို့က မှင်ဗူးအံကျားဟုလည်းခေါ်၏။) တံ တုတ်ကို လှံလိုကိုင်လိုက်ပြီး သရဲသိုင်းတစ္ဆေလှံရေး (၇၄)ရေးကို ပြုလေ၏။

(မှတ်ချက်။ ။ လူ့လောကတွင် ဓားရေး (၃၇)ချင်း၊ လှံ

ရေး (၃၇)ချင်းရှိပါသော်လည်း သရဲတုစ္ဆေလောက၌ ဓားရေး၊ လှဲ
ရေး နှစ်ဆတိုးကာ (၇၄)ရေးရှိသည်ဟု နာနာဘာဝတို့၏ အရှင်
သခင်ကြီး ရေအောက်အဝီစိသုံးကြိမ်ပြန် ပြိတ္တာကြီး ဦးပွေးဆင့်
တ ဂူကျောက်ထက် အကွရာတင်ခဲ့ဖူး၏။ စကားချပ်။)

“ချဟေ့ . . . ချကွ . . . ဝိုင်းချ”

“တီး . . . တီး . . . အူကြောင်ကျား သရဲသုံးကောင်ကို တီးကြ”

“မှင်ဗူးဆိုတဲ့ သရဲကို အသေထု”

“ဘိုကလေးဆိုတဲ့ သရဲကို မိန်းမလှကျွန်းရောက်အောင်ပို့
ကျား”

“ကျား . . . ကျား . . . ကျား”

“ပစ် . . . ”

“ဝီ . . . ဝီ”

“ဝိုး . . . ဝိုး”

“ဖုံး . . . ခွမ်း”

“အင့် . . . သေ . . . ပါ . . . ပြီဗျ”

“ကိုင်းဟာ . . . ”

“ဖောင်း . . . ”

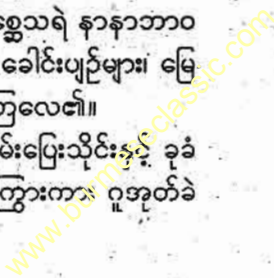
“အမေ ကြူကြူသင်း ကယ်ပါဦး အမေရဲ့ အား . . . ”

“ဒေါင်”

“အား . . . အမေ မညိုညိုယဉ်ရဲ့ ကြည့်မနေပါနဲ့ဗျ”

ဝိုင်းကြည့်လှောင်ပြောနေကြသည့် တစ္ဆေသရဲ နာနာဘာဝ
အကောင်သုံးရာခန့်တို့သည် အုတ်ခဲကျိုးများ၊ ခေါင်းပျဉ်များ၊ မြေ
ကြီးခဲများဖြင့် သင်းတို့သုံးယောင်ကို ဝိုင်းထုကြလေ၏။

အံကျား(မှင်ဗူး)က ရှောင်လှင် တရကြမ်းပြေးသိုင်းနှင့် ခုခံ
ရင်း နောက်ကိုဆုတ်၏။ ဘိုကလေးမောင်မြင့်ကြွားကာ ဂူအုတ်ခဲ

ကျိုးမှန်၍ ပက်လက်လန်နေ၏။

တစ္ဆေကြီးကိုမြသန်းကား နာနာဘာဝမောင်းကြီးကို ကောက်ထမ်းပြီး ဒိုင်းသဖွယ်ခုခံ၍ အမလေး အဘလေးတ၊နေ၏။

အဒူလကြောင်သဒ္ဓိုင်းသည် ဆဲရေးတိုင်းထွာပစ်ခတ်သံများနှင့် ညံ့နေ၏။ တော်သေး၏။ သဒ္ဓိုင်းစောင့် မဖဲချာနှင့် သဒ္ဓိုင်းကော်မတီဝင်များ အမြန်ရောက်လာပြီး ဖျန်ဖြေ၍ ရန်ပွဲ ပြီးသွားခဲ့၏။

ယနေ့ကြေညာမောင်းခတ်သည့် အကျိုးကျေးဇူးကား တစ္ဆေကြီးကိုမြသန်း၊ သရဲမောင်မြင့်ကြား(ဘိုကလေး)နှင့် မှင်ဗူးအံကျားတို့ ဒဏ်ရာအသီးသီးရရှိပြီး နောက်ဆုံး ဒေါက်တာ ကော့မူ့သောင်းရွှေ၏ ပွဲချင်းပြီးဆေးခန်းသို့ ပို့လိုက်ရလေသတည်း။

(၈)

နာနာဘာဝဘဝရောက်သည့်တိုင် အရွှင်ကြလေ၏

ဒီနှစ် အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းကား ကံထူးသော အခါသမယ နှင့် ကြုံရလေ၏။ မကျွတ်မလွတ်သေးသော ပရဝိညာဉ်သားများ အတွက် စေတနာရှင် သူတော်ကောင်းများက အကျွတ်အလွတ်ပွဲ ကြီး ဤသင်္ချိုင်းမှာ ပြုလုပ်မည်တဲ့။

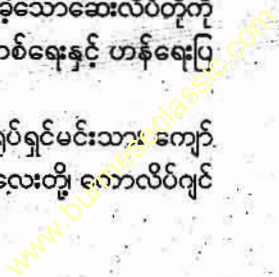
တစ္ဆေကြီးကိုမြသန်းနှင့် ဘိုကလေး မောင်မြင့်ကြားတို့အုပ်စု အလွန်ပျော်နေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့ တစ္ဆေဘဝကနေ ကျွတ်ပြီလွတ်ပြီကွ ဘို ကလေးရ”

“ကျုပ်တော့ ဒီကကျွတ်ရင် နတ်ပြည်များ ရောက်မလား မသိဘူးနော် အာစရီ”

မောင်မြင့်ကြားသည် ဇရပ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သောဆေးလိပ်တို့ကို ရှုပ်ရှင်မင်းသား ကျော်ဆွေ စတိုင်ခဲ၍ ထင်တစ်ရေးနှင့် ဟန်ရေးပြ ပီတိဖြစ်နေ၏။

[မှန်ရာပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်အမြင်မှာ ရှုပ်ရှင်မင်းသား ကျော် ဆွေခဲသည့် စတိုင်လ်နှင့်လည်း မတူ။ ကိုမြတ်လေးတို့ ဂေဟလိပ်ဂျင်

နေဝင်းတို့ ခဲသည့် စတိုင်လ်နှင့်တူသည်ဟု လုံးဝ မထင်။ ကြာကြာ
ကြည့်လေ ကွယ်လွန်သူ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်မေနှဲ့(အမေနှဲ့)
စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထိုင်ခဲနေသော စတိုင်လ်နှင့် အလွန်တူသည်ဟု
အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်၏။

“ကျုပ် နတ်ပြည်ရောက်နိုင်ပါ့မလား အာစရီရဲ့။ အာစရီက
လူ့ဘဝတုန်းက ဗေဒင်ဆရာလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးဆို။ ကျုပ်ရဲ့ အနာဂတ်
အရေးကြည့်ပေးပါ အာစရီရယ်”

ဘိုကလေးကား အလွန်ကို တက်ကြွနေ၏။

“ဒီတိုင်းတော့ ဘယ်ရမလဲကွ။ ဗေဒင်ဟာ လာဘ်တင်မှ
ကောင်းတာ”

“ဒီလိုလား၊ ရော့ဗျာ-တစ်မတ်”

ဘိုကလေး မောင်မြင့်ကြွားသည် လူသေကောင်ပါးစပ်မှ
ရထားသော မတ်စေ့တစ်စေ့ကို တစ္ဆေကြီး ကိုမြသန်းလက်သို့ အပ်
သည်ရှိသော်-

“အဟမ်း”

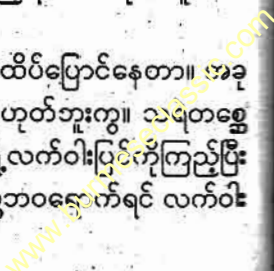
ကိုမြသန်းက အဟမ်းနှင့်စပြီး ဘိုကလေး၏ ခြေဖဝါးကို
မြှောက်၍ ကြည့်လေ၏။

“အာစရီ”

“ဘာတုံး . . .”

“ဟို . . . ဟို . . . လက်ဝါးပြင်ကိုကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူးလား
ဟင်လို့”

“ထပ်တစ်ခါ ငတုံးရ၊ ဒါကြောင့် မင်းထိပ်ပြောင်နေတာ။ အခု
မင်းရောက်နေတာသည် လူ့ဘဝလူ့ပြည်မဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့ရတစ္ဆေ
ဘဝ ပြိတ္တာရွာ။ လူ့ဘဝလူ့ဖြစ်နေရင် လူရဲ့လက်ဝါးပြင်ကိုကြည့်ပြီး
ဗေဒင်လက္ခဏာဟောရတယ်။ ပြိတ္တာတစ္ဆေဘဝရောက်ရင် လက်ဝါး

ကိုကြည့်မဟောရဘူး။ သူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ခြေဖဝါးကိုကြည့်ဟောရတယ်”

“ဗျာ-ဟား. . . ဟား”

“ဘာလဲ မင်းက လက်မခံ အဲလေ ခြေမခံဘူးလား။ ဒါဆို ကြိုက်ရာ တစ္ဆေလက္ခဏာဆရာသွားကြည့်. . . သွား”

“မ. . . မလုပ်နဲ့ ဆရာအာစရိရယ်။ အာစရိပဲကြည့်လုပ်ပေးပါ”

သို့နှင့် ကိုမြသန်းတစ္ဆေက ဘိုကလေးရဲ့ ခွေးချေးစော် နံဟောင်နေသော ညာခြေ(မိန်းမဆို ဘယ်ခြေဖြစ်၏။)ကို မြှောက်ကြည့်၍ ဟော၏။

“ဘိုကလေး”

“ခံဗျာ အာစရိ ဘာတွေ့လို့လဲဟင်”

“မင်း ခါးတောင်းကျိုက်ထားရင် ကောင်းမယ်ကိုယ့်လူ”

“ဗျာ. . . အာ. . . အာ ကန်တော့ အာစရိရယ် ကန်တော့”

“လူကို အဲလေ တစ္ဆေကို မလေးစားရင်နေ ပညာကို လေးစားကိုယ့်လူ”

“ဟတ်ကဲ့. . . ဟတ်ကဲ့ ခံဗျ”

သို့နှင့် ခါးတောင်းကို မြှောင်အောင်ကျိုက်၏။ သည့်နောက် ဟောလေ၏။

“ဘိုကလေး”

“ခင်ဗျာ အြာဂျီး”

“မင်း နတ်ပြည်ကိုမရောက်နိုင်ဘူး ကိုယ့်လူ”

“ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ အြာဂျီးရယ် ဟင်. . . ဟင်။ ရှင်တွေ တုန်လိုက်တာဗျာ”

“မင်းခြေဖဝါးရဲ့ အူတိုင်လမ်းကြောင်းမှာ သမုဒ္ဒရာခံနေ

တယ်”

“ကျွန်းမဟုတ်ဘူးလား အာ.. အာ.. စရိရယ်ဟင်လို့”

“ကျွန်းထက်ကြီးတဲ့ သမုဒ္ဒရာဖြစ်နေတယ်။ သမုဒ္ဒရာတောင် သာမန်သမုဒ္ဒရာမဟုတ်ဘူး။ အရက်သမုဒ္ဒရာ”

“ဗျာ”

“တော်တော်သောက်ခဲ့တဲ့ကောင်ပဲကိုး။ နေပါဦး၊ မင်းလူ့ဘဝ တုန်းက ဘယ်သူတွေနဲ့ သောက်ခဲ့လို့လဲဟင်”

“ကျွန်.. ကျွန်တော် သန်လျင်မောင်မောင်ဦးရယ်.. .”

“ပြီးတော့ကော”

“အံ့ပွား(စလေ)ရယ်”

“အံ့ပွား(စလေ)ဆိုတာ ဟိုသရဲ အံ့ကျား(မင်းအူး)နဲ့ ဘာ တော်လဲ”

“ညီအစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲပါ အာစရိ”

“ဒါဆို အံ့ပွား(စလေ)ကော ဒီကိုမရောက်လာသေးဘူးလား

ကွ”

“အစ်မကြီး ကြူကြူသင်း အဲလေယောင်လို့ အစ်မကြီး သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲချာ အပြောအရ ရက်ပိုင်းအတွင်း ရောက်လာ တော့မယ်။ အသည်းမကောင်းတော့ဘူး ကြားရတာပဲ ခင်ဗျာ”

“သာဓု.. သာဓု အဲလေ ငါတို့က သာဓုခေါ်လို့ မရသေး ပါဘူး။ ဒါကို အင်္ဂလိပ်လိုပြောရရင် Very Good အလွန်ကောင်းပေစွာ ပြီး ဘယ်သူပါသေးလဲပြော”

“မောင်မြေကြီး(ပန်းတောင်း)လည်း ပါပါတယ်ခင်ဗျ”

“သင်းကော အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ”

“ကြာသွားပြီလို့ ကြားရပါတယ်ခင်ဗျာ”

“နောက် ဘယ်သူပါသေးသလဲ မှန်မှန်ပြော”

“နန္ဒာမြေကျဉ်းလည်း ပါပါတယ်ခင်ဗျာ”

“နန္ဒာမိုးကြယ်မဟုတ်ဘူးလားကွ”

“မ... မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ ဆရာကြီး နန္ဒာမိုးကြယ်က သူ့မိန်းမ အိမ်ပေါ်ကနေနှင့်ချလို့ သီလဝါမှာ သင်္ကန်းဝတ်ပြီး တောထွက်သွားပါပြီ အာစရိခင်ဗျ”

“နောက်ဘယ်သူပါသေးလဲ”

“အစ်ကိုကြီး ဂေါ်မင်းကြိုင် ပါတယ်ခင်ဗျ”

“အိမ်း-အဲဒီ သုရာမေရယ်ကံရဲ့အပြစ်က ခြေဖဝါးအလယ် မဏ္ဍိုင်အူကြောင်းမှာ အတင်သားဖြစ်နေတော့ ပြိတ္တာတစ္ဆေသရဲဘဝက လွတ်ပြီးရင် ငရဲပြည်မှာ အနှစ်ရှစ်သောင်းခံရဦးမယ်”

“ဗျာ-ဟား.. ဟား.. အဟင့် .. ဟင့်”

သို့ကလို့စကားကို ကြားသော် ဘိုကလေးသည် ချုံးပွဲချ၍ ငိုလေ၏။ အံကျားကား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမူ ပြိတ္တာရွာသူ မကြွေဆိုသူကို သူပိုးနေစဉ် မောင်မြင့်ကြား(ဘိုကလေး)က ခြေပုန်းခုတ်၍ ကတုန်းကတိုက်လုပ်နေသောကြောင့် သည်လို ဘိုကလေး ငရဲကျမည်ကိုကြားရသော် ရွှေအိုးကြီးလေးလုံး ကောက်ရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာလေ၏။

“ဆ... ဆရာ အာ... စရိ ကျေးဇူးရှင် ကျွန်... ကျွန်တော့်ကို မ... မကယ်နိုင်ဘူးလား အာစရိယရယ်။ ဟီး ဟင့် ဟင့် အစ်... ယတြာလုပ်ပေးပါ အာစရိရယ်နော်”

“တယ်ပူတဲ့ကောင်ကိုး။ အင်း-ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ဟာ-တွေ့ပြီဟေ့”

“ဘာတုံး... အာ... အာစရိ ဟင်... ဟင်”

“ဘိုကလေး၊ မောင်ရင် လူ့ဘဝတုန်းက ဘာများ အမှတ်တရ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ခဲ့ဖူးလဲကွဟင် စဉ်းစားမိမ်း”

“ကုသိုလ်. . . ဟတ်လား”

“အိမ်”

“ကုသိုလ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲဟင် အာအာစရိ”
တစ္ဆေကြီးစိတ်ဓာတ်မြသန်းသည် သရဲဘိုကလေးကို ရွံရှာစွာ
ကြည့်ရင်းမှ-

“မင်းသိပ်တုံးလှချည်လား ဘိုကလေးရယ် ဟင်။ ကုသိုလ်ဆို
တာ မင်း ဘာမှန်းမသိဘူး မဟုတ်လား”

“ဒီရွာကိုရောက်မှ မေ့. . . မေ့နေလို့ပါ အာ. . . အာစရိ
ရယ်”

“မှတ်ထားကွ ငတုံးရ၊ မသေမချင်းမှတ် အဲ. . . နောက်
ဘဝသစ်ကို မရောက်မချင်း မှတ်ထား။ ကုသိုလ်ဆိုတာ အရိုင်းတို့၊
ကင်းကောင်တို့နဲ့တွဲနေတဲ့ လူရွှင်တော် ဒါရိုက်တာဟ”

“ဟင်-ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဟို့. . . ကုသိုလ်ကို ဘာမှ
မလုပ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ”

အဲဒါသာကြည့်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ္ဆေလောက
သို့ ရောက်နေသည်ဟု မထင်မိ။ ဟာသဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ရောက်နေ
သည်ဟုထင်ပြီး အားရပါးရ ရယ်ခဲ့ရ၏။

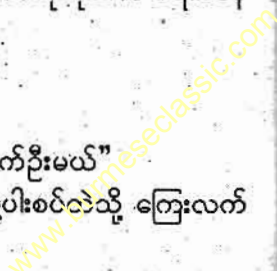
“ဟား. . . ဟား. . . ဟား အလကားနောက်တာပါ ဘိုကလေး
ရ၊ ကုသိုလ်ဆိုတာ ကောင်းမှုဒါနကို ပြောတာကွ။ လူ့ဘဝတုန်းက
ကောင်းမှုဒါန အမှတ်တရများပြုခဲ့ဖူးရင် အဲဒီကုသိုလ်က ငရဲကနေ
မင်းကို ဆွဲထုတ်နိုင်တယ် မောင်ရင်ရဲ့”

“ဒီလိုလား”

“ဒါပေါ့. . . ဒါပေါ့”

“နေဦး. . . ကျွန်တော်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

သည့်နောက် ဘိုကလေးသည် သူ့ပါးစပ်ညှဲသို့ ကြေးလက်

လေးသစ် ပေကျဲနေသော လက်ညှိုးကိုထည့်၍ ဖောင်းခနဲမြည် အောင်ဆွဲလိုက်ရာ တံတွေးအချို့သည် ကိုမြသန်းမျက်နှာကို စဉ် သွားသဖြင့် ကိုမြသန်းထ ကလော်တုတ်လေ၏။

“မှတ်မိပြီဗျာ အာစရီရ၊ မှတ်မိပြီဗျို့”

“ဒါဆိုပြော”

“ကျုပ်လေ... လူ့ဘဝတုန်းက ပဲကြီးလှော် ငါးဆယ်သား ဝယ်ပြီး မြို့နယ်စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း အစည်းအဝေးတက်လာသူ အားလုံးကို တစ်ယောက် (၁၀)စေ့စီဝေပြီး ရေပါ တိုက်ခဲ့ဖူးသဗျာ”

“အိုး... ဝဲရီးဂွတ်၊ ဘဲမဂွတ်၊ ဘဲဂန်ဒူးဂွတ်ကွာ။ ဘိုကလေး မင်း အဲဒီကုသိုလ်တော်အလှူကြီးကို အကျွတ်အလွတ်ပွဲနေ့ အမျှဝေ တဲ့အခါ ပြန်သတိရပြီး သာဓုခေါ်လိုက် ငါ့ကောင်”

“ခေါ်လိုက်ရင်”

“နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မြေညီထပ်မှာ မင်းဒရဝမ်(အစောင့်) ရာထူး ကျိန်းသေပြီ ဘိုကလေးရဲ့”

“အိုး... ရက်(စ်)အောရိုက်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

သည့်နောက် ဘိုကလေးမောင်မြင့်ကြွားသရဲသည် တစ္ဆေ ကြီးကိုမြသန်း၏လက်နှင့် အံကျား၏လက်ကို ကိုင်ဆုပ်ပြီးနောက် ‘လဝန်းလေးနဲ့ တူတယ် မေ့ကိုလားကွယ်’ သီချင်းကို အခေါက်တစ် ရာပြန်ကျော့၍ဆိုလေရာ နောက်ဆုံး အမောဆိုပြီး သုံးယောက် စလုံး နာနာဘာဝများ ရေအိမ်ရှေ့မှာ လဲကျအိပ်ပျော်သွားကြပေ သည်။

(၉)

ချေးကားကြိတ်၍ သေသည့် မင်းကြည်လှိုင်

ကြည့်စမ်း။ နှယ်နှယ်ရရ တစ္ဆေရွာ၊ နာနာဘာဝရွာကြီး
မဟုတ်ပါလား။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများနှင့် ကြွယ်ဝသင်းထုံ(နံ)နေ
သည့် ပြိတ္တာရွာဖြစ်၏။

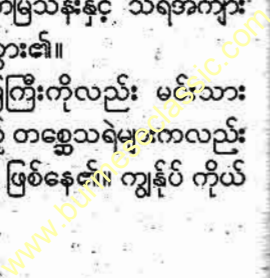
ခုကြည့် အကျွတ်အလွတ်ပွဲအကြည့်မှာ နာနာဘာဝ ပဒေသာ
ကပွဲအငြိမ့်ထည့်ကြမည်ဟု အကြံညှိနှိုင်းအစည်းအဝေးက ဆုံးဖြတ်
ချက်ချခဲ့၏။

သည်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ပြဇာတ်မင်းသား ဒါရိုက်တာဘဝမှ
ဘဝကူးပြောင်းလာသည့်မို့ အငြိမ့်တာဝန်ခံအဖြစ် အပ်နှင်းခြင်း
ခံရလေ၏။

* ဒီမှာ ပြဇာတ်အတွက် မင်းသားကို စဉ်းစားရ၏။

ဘိုကလေးမောင်မြင့်ကြွား၊ စိတ်ဓာတ်မြသန်းနှင့် သရဲအံ့ကျား
တို့ကား လူရွှင်တော်များ အလိုလို ဖြစ်သွား၏။

မင်းသားနေရာခက်နေ၏။ ကိုမြေကြီးကိုလည်း မင်းသား
ထားလို့က မရ။ သူက ဆံပင်မရှိ။ ရှိနေသည့် တစ္ဆေသရဲများကလည်း
အရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့် အသက်ကြီးကြီးများချည်း ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်

တိုင်ပဲ မင်းသားလုပ်လျှင်ကောင်းမည့်လား။

ကျွန်ုပ်ကား တစ္ဆေဘဝရောက်သည့်တိုင် ငယ်ရုပ်မပျောက်
သေး။ မဖဲချာကပင် ကျွန်ုပ်ကို လွင်မိုးနှင့်တူသည်ဟု ချီးကျူးဖူး၏။

သို့သော် ယခု ကျွန်ုပ်၏ လူ့ဘဝတုန်းက မှတ်ပုံတင်ထားခဲ့
သော သွား (၃၂)ချောင်းသည် ယခု တစ္ဆေဘဝရောက်သည့်တိုင်
ခေါ်မြဲခေါ်နေရကား အဲဒီအချက်က ဘဝမှာ ရင်နှင့်ကြေကွဲစရာ
ကောင်းနေ၏။

နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေသည့် သင်္ချိုင်း
စောင့် မဖဲချာ၏ ပီတိုအာဏာနှင့် ကျွန်ုပ် နာနာဘာဝ ပဒေသာ
တပွဲအငြိမ်းမှာ မင်းသားဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

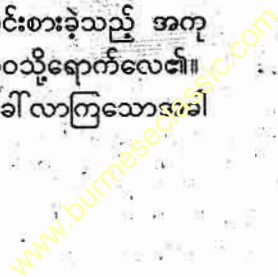
ဒါနှင့်အတူ အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုသည့်အနေနှင့် မဖဲချာ
တို့ပဲ ကျွန်ုပ်က နာနာဘာဝအငြိမ်းခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ရွေးလိုက်
ရာ အားလုံးက ကျေနပ်သဘောတူကြလေ၏။

ကံကောင်းချင်တော့ လူ့ပြည်မှ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ စာရေး
ဆရာ သန်လျင် မင်းကြည်လှိုင်တစ်ယောက် ချေးကားကြိတ်၍
သေသည့်သတင်းသည် နာနာဘာဝအင်တာနက်မှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်
တို့ထံရောက်ရှိလာသောအခါ တစ္ဆေရွာတစ်ရွာလုံး ဝမ်းသာလွန်း၍
ထခုန်ကြလေ၏။

မင်းကြည်လှိုင်ကား ချေးကားကြိတ်မိ၍ နံပြားလို ပြားချပ်
သွားပြီးသည့်နောက် သုံးစက္ကန့်အတွင်း လူ့ဘဝတစ်လျှောက် ဂေါ်
ဇီလာခြောက်သောင်း အားတိုးဆေးဖော်ရောင်းစားခဲ့သည့် အကု
သိုလ်အကျိုးပေးကြောင့် ချက်ချင်း တစ္ဆေဘဝသို့ရောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ထံသို့ မင်းကြည်လှိုင်တစ္ဆေကို ခေါ်လာကြသောအခါ
ကျွန်ုပ်က အားရဝမ်းသာနှုတ်ဆက်လေ၏။

“ဟဲ့လို . . . မင်းကြည်လှိုင်”

“ဟာ-မောင်ညိုမိုင်း”

“ပြန်ဆုံရတာ ဝမ်းသာတယ် သူငယ်ချင်း”

ကျွန်ုပ်က သူ့ရဲ့ ရေခဲတုံးလို အေးစက်ပြီး ကတ္တရာစေးရောင် ထနေသည့် သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ အားရပါးရုနုတ်ဆက်လိုက်၏။

သူသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို အူကြောင်ကြောင်မျက်လုံး အစုံနှင့် လှည့်ကြည့်ပြီး လန့်နေ၍-

“မောင်ညိုမိုင်း”

“ရက်ဆား”

“ငါ. . ငါ. . ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲဟင်. . ဟင်”

“Are you ride သင်္ချိုင်းကုန်း”

“ဟင်-ငါ. . သင်္ချိုင်းကုန်းကိုရောက်နေတယ်”

“Yes my friend, မင်းအခု ရောက်နေတာဟာ နာမည်ကျော် အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းကုန်းက နာနာဘာဝရွာပဲ သူငယ်ချင်း”

“ဟေ-အဟင်. . . အဟင်. . ဟီး ငါ ငါဘာဖြစ်လို့ ဒီရွာ ကိုရောက်. . . ”

“မင်းကို အုတ်ဖိုစု ကိုစောဝင်းမောင်းတဲ့ ချေးကားကြိတ်မိ ပြီး သေသွားတာလေ။ မင်းကုသိုလ်ကံအရမ်းကောင်းပါတယ် မင်း ကြည်လှိုင်။ အစိမ်းသေသေပြီး သုံးစက္ကန့်မှာ တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ငါတို့ဆီကို ရောက်လာတာပဲ”

“တ. . . ဧစ္စ”

“အိမ်း. . . ”

“ငါ. . . ငါ. . တစ္ဆေ. . ဖြစ်. . သွားပြီ”

“Yes, ride ”

ဒီမှာပဲ စာရေးဆရာ၊ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာဘဝပြောင်း မင်း ကြည်လှိုင်သည် အနီးဝန်းကျင်ရှိ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် နာနာဘာဝ

ပရလောကသားများကိုကြည့်ရင်း ရနီထူကာ ငိုချင်းတစ်ပုဒ်ကို တစ်လေ၏။

“ဟင်xxxဆန်းပုံမှာ ကမ်းကုန်ရစ်တာမို့xxxလွမ်းပုံကို မန်း တုန်အောင်ဟစ်ချင်ရဲ့ xxx”

“ကောင်လေး မင်းကြည်လှိုင်”

“xxxရေစီးအကျော်တွင် ဟင်xxxဟင်xxx။ လှေကြီးပေါ် တွင် လှေငယ်တင်သကဲ့သို့xxxအလှည့်တွင်xxx ပဲ့စင်က လှုပ်သည့် နယ်xxxရွှေကြူတ်မယ်ရေxxxဟေxxxဟေxxxဟေ”

“ကိုမင်းကြည်လှိုင်လေးxxxမောင်ရေxxxမောင်ရေxxxဘာ ဆိုတဲ့xxx”

“xxxရွှေကြူတ်မယ်ရယ်xxxမင်းဂနာမငြိမ်လိုက်တာက xxxဟယ်xxxသဘောက်မလေး ကာမရှိန်စော် ဟောxxxဟော xxxဟောxxxဟော”

“မောင်ရယ်xxxနှမကို အထင်မလွဲလိုက်နဲ့မောင်ရဲ့xxx”

တစ္ဆေမင်းကြည်လှိုင်သည် ချက်ချင်း တစ္ဆေဖြစ်ရသည့် သူ့ ဘဝကိုအံ့ဩပြီး ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်ရဲ့ တာနောယကွာဘိလူးဇာတ်ထုပ်မှ ဦးလူး(မင်းသား) ငိုချင်းကို ဟစ်လေရာ ကျွန်ုပ်က ပို့ပေးရလေ၏။

“အခုမှ သိရပါပေါ့ခင်ဗျာxxxကုလဟိမစင်ကြယ်လို့သာ xxxလင်ငယ်ယူ လူပေါ်မှာ ကြိုက်တာကxxx မတော်လော်မာတဲ့ ခရိတ်ကယ်နဲ့ ဟဲ့xxxဟဲ့။ အမလေး မယားအမိုက် သဘောရယ် ဩဇာxxxငါ့ကိုယ်သာxxxရိုက်ရိုက်ပြီးတော့xxxပြောလိုက်ချင်ရဲ့ xxxသမုဂ္ဂသိင်္ဂီရယ် နင်နဲ့ညားရတာ မှားလိုက်လေသကော ဟော xxxဟောxxxမှားလိုက်. . . လေကောxxxဟောxxxဟောxxx”

မင်းကြည်လှိုင်သည် ငိုချင်းကို ရင်ထု၍ချရင်း ပုဆိုးစနင့် နှုတ်ရည်ကို သုတ်လိုက်သောအခါ-

“ခွီ... ခွီ”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

“ဝမ်းစမိုး... ဝမ်းစမိုး”

“ဘဲရီးဂွတ်ဟေ့... ”

“တော်လိုက်တာကွာ”

“စောစောများ ရောက်လာရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ ကွာနော်”

“ခွီ... ခွီ... ”

နာနာဘာဝအပေါင်းတို့သည် ငိုချင်းအချကောင်းသည့် တစ္ဆေအသစ် မင်းကြည်လှိုင်ကိုကြည့်ပြီး လက်ခုပ်ဩဘာများထေ့ကြ၏။ လက်ခေါက်များမှုတ်ကြ၏။ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်စုတ်များကို မြှောက်၍ ချီးကျူးကြလေသည်။

“နောက်တစ်ပုဒ်လုပ်ပါဗျို့”

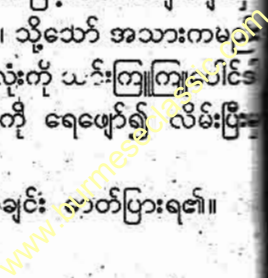
“ကိုင်း... မင်းကြည်လှိုင်၊ ဝမ်းသာပေရော့ သူငယ်ချင်း မင်းကို နာနာဘာဝအားလုံးကရော မဖဲချာကပါ အားပေးနေပြီ။ နောက်တစ်ပုဒ်လုပ်ပေးလိုက်တော့”

“တ... တကယ်လား... ဟင်”

“မင်းအကြားပဲလေ၊ လုပ်ကွာ”

မင်းကြည်လှိုင်ကား လူ့ဘဝကတည်းက အမြောက်ကြိုက် ဖြစ်၏။ သူသည် လူ့ဘဝတုန်းက ဇာတ်အငြိမ့်အတော်များများမှာ ပြဇာတ်မင်းသား၊ စာရေးဆရာလုပ်ခဲ့၏။ သို့သော် အသားကမည်မျှ ရကား ပြဇာတ်မကခင်မှာ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို သင်းကြူကြူပေါင်း နှင့်ထုံး သို့မဟုတ် ဝိုင်အိုလက်ပေါင်ဒါကို ရေဖျော်၍ လိမ်းပြီး ဇာတ်ခွင်ထဲ ဝင်ကရလေ၏။

ရေဒီယိုမှာလည်း သူဆိုသည့်သီချင်း ဇာတ်ပြားရ၏။

တစ်ဦးဦးက 'ကိုမင်းကြည်လှိုင်ဘီချင်းက ကောင်းလိုက်တာ
ဇော်'ဟု ယောင်၍များ မပြောလိုက်နှင့်။ ပြောလိုက်သည်ရှိသော်
သောအိမ်မှာဖြစ်စေ၊ အလှူအိမ်မှာဖြစ်စေ၊ ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်မျှော
ပွဲမှာဖြစ်စေ၊ ရေတွင်းရေစက်ချမှာဖြစ်စေ ၎င်းသီချင်းကို မနား
တမ်း ဆိုလေ၏။ ဆိုရင်း ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များထွက်သော် လက်ခုံနှင့်
သုတ်ပြီး ခါးတောင်းကျိုက်၍ အသားကုန်ဟစ်၏။

နောက်ဆုံး သူ့အသံကို နားညည်းနားကလော၍ ပြန်သွား
ချင်သွား ဒါမှမဟုတ် နီးရာသံပုံးကို တုတ်နှင့်နှက်၍ တောထုတ်
သလိုနှင့်မှ အဆိုနားလေ့ရှိ၏။

ယခုလည်း 'နောက်တစ်ပုဒ်လုပ်ပါဦး'ဟု သရဲတစ္ဆေများက
ဝိုင်းဝန်း တောင်းဆိုကြသောအခါ-

“ဟတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သားသားလေး မင်းကြည်လှိုင်
တို့ တစ္ဆေသရဲနာနာဘာဝများက မြှောက်စားကြပြီဆိုတော့ အားလုံး
သော (၇)နေ့သားသမီး ရာဟုသား အပါအဝင်ဆိုလျှင် (၈)ရက်
သားသမီးများအတွက် နောက်ထပ် သားသားသီဆိုမှာက တာနော
ယက္ခဘိလူးဇာတ်မှာ ရွှေကြုတ်မယ် သမုဂ္ဂသီဂီက အထင်တော်မှား
နေသည့် သူလင်တာနောယက္ခကို ပြန်ရှင်းပြတဲ့ငိုချင်းက ဒီလိုပါတဲ့
ခင်ဗျာ”

“ရှိုး . . . ရှိ”

“ဗဲရီးဂွတ်”

“အမယ်လေးxxxအပိုအသစ်ကို မမြင်တယ်xxxနှစ်ကိုယ်
ချစ်တာ နှစ်သွယ်ကြင်ကြပါသရှင်xxxကိုတာနောရဲ့ ကျွန်မငယ်
ဆင်တစ်ပါး ဟားxxxဟား”

“ကရုဏာသံလေးနဲ့တော့”

သရဲမ မဂျမ်းတောက အသားမည်းမည်း တစ္ဆေမင်းကြည်

လှိုင်ကိုကြည့်ရင်းပြော၏။

“အသားတော့မည်းတယ်နော်”

“မည်းတယ်လို့ မပြောပါနဲ့အေး။ မှောင်တယ်လို့ တင်စားစမ်းပါဟဲ့”

ပြိတ္တာမကြီး ဒေါ်ဆီးစေ့က အော်၍ပြောပြန်၏။

“အိုတော်... အမေ ဆီးစေ့ကလည်း၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုကိုကိုမှောင်တယ်လို့ မပြောပါနဲ့နော်။ ညိုလူလူလေးပါ။ ကြည့်ပါလားလို့ နှာတံလေးကိုစင်းနေတာပဲ။ ပြေးဆွဲလိမ်ချင်လိုက်တာ အဟင်”

သရဲမ ဆတ်စလူးရွှေက မြင်မြင်ချင်း သဘောကျ၍ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်၏။

“ကောင်မ၊ နင်ကျနေပြီမဟုတ်လား”

“ကျတာပေါ့တော်၊ ပြီးရင် အော်တိုရေးခိုင်းမှာပဲ အဟင့်”

“သရဲမလောကကို အရှုတ်ချခံရအောင်၊ သရဲမလောက ဈေးကျအောင် ရွှပိုးထိုးတဲ့ ကောင်မ ဖို့”

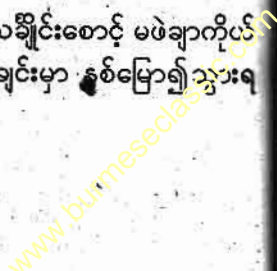
ဒီမှာပဲ မင်းကြည်လှိုင်က သမုဂ္ဂသီရိလေသံနှင့် ဆက်ပြန်၏။

“မဖောက်ပြန်တယ်xxx တစ်ယောက်အပြင် ပိုမကြံခဲ့ပါဘူး xxx မလိုတမာ အပြစ်ရှာစကားနှင့်xxxကိုတာနောရယ် ပြောရက်တာများ ဟားxxxဟားxxxအံမလေးxxxပြောရက်တာများ ဟားxxxဟားxxxဟား”

သရဲတစ္ဆေများအားလုံးသာမက သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲချာကိုယ်တိုင်ပင် တစ္ဆေသစ် မင်းကြည်လှိုင်ရဲ့ ငိုချင်းမှာ နှစ်မြော၍ သွားရကား အားလုံးငေးဝိုင်းကြ၏။

အချိန်အတန်ကြာမှ-

“ရွှိ... ရွှိ... ရွှိ”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

“သိပ်ကောင်းပဲဗျို့”

“နာနာဘာဝအငြိမ့်ပြဇာတ်မှာ ထည့်သုံးပါ ဆရာဗျိုင်း”
တစ္ဆေသရဲပရိသတ်များက ချီးကျူးတောင်းဆိုကြလေ၏။

“မင်းကြည်လှိုင်”

“ဘာတုံး၊ မောင်ဗျိုင်း”

“မင်းရောက်လာတာ ငါတော့ တအံ့အားပဲကွ သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတို့ အခု နာနာဘာဝအငြိမ့်ပဒေသာကပွဲ လုပ်နေတယ်”

“ဟေ - နာနာဘာဝ အငြိမ့်ပဒေသာကပွဲ ဘယ်မှာကမှာလဲ

တင်”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

“ဒီတော့ မင်းကို ငါ လက်ထောက်ပြဇာတ်မင်းသားနေရာ

မှာ တန်းခန့်လိုက်ပြီ သူငယ်ချင်း”

“မင်းသမီးကကော ချောရဲ့လားကွ မောင်ဗျိုင်းရ”

“ချောမှချောပဲ။ သူမပဲကွ”

ကျွန်ုပ်က ဂူပေါ်မှာ မော်ဒယ်ဂဲလ်လို ဟန်ရေးပြနေသည့် သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲချာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သောအခါ တစ္ဆေ မင်းကြည်လှိုင် ပါးစပ်ဟသွား၏။

“မိုက်လှချည်လားဟင် မောင်ဗျိုင်း”

“ရှားရှားပါးပါးလေးပေါ့ကွာ”

“နာမည်ကဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲချာတဲ့”

“မ... ဖဲချာ”

“အိမ်း...”

“နာမည်ကလည်း အယုံစားပဲ။ ငါ. . . ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ ကွာနော်”

“ကြည်လိုင်၊ မင်းကိုပါ ကြိုပြောထားရဦးမယ်နော်”

“ဘာများပါလိမ့် မောင်ဗျိုင်းရယ်”

“အဲဒီ သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲချာကိုတော့ မင်းရဲ့ နှလုံးသား ထောင့်ကျဉ်းတစ်နေရာမှာ ဆိုဖာကုလားထိုင်နဲ့ နေရာပေးဖို့ စိတ် မကူးလိုက်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ”

“ဘာကြောင့်ပါလိမ့်”

“တကယ်တော့ ပြဇာတ်မင်းသမီးချော သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲချာ ဟာ ငါ့ရဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ တစ္ဆေသရဲဘဝက မကျွတ်လွတ်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး အချစ်အိမ်ဖွဲ့ ကွန်းခိုနားနေတဲ့၊ တွဲရရွံ့သီးနေတဲ့ အချစ်ပန်းသီးလေးမို့ပါ မင်းကြည်လိုင်”

“တောက်. . . ငါကတော့ တစ္ဆေဘဝရောက်တာတောင် ဒုတိယချည်းပါပဲလား မောင်ဗျိုင်းရာဟင်”

“မပူပါနဲ့ ငါ့ကောင်ရာ၊ ငါ့ချစ်သူ မဖဲချာလောက်မလှပေမယ့် မဖဲချာထက် ပိုတောင့်တဲ့ တစ္ဆေသရဲမတွေနဲ့ မင်းကို မိတ်ဆက် ပေးပါ့မယ် ကြည်လိုင် စိတ်ချ”

“တကယ်”

“နှစ်ကယ်ကွာ”

“တံစူးဝါးစူး”

“စူး”

“အုတ်ဂူပြိုပြီး ပိ. . .”

“ဝိ. . .”

“လူရိုးစူးပြီးသေ. . .”

“သေရဲပါတယ် ကြည်လိုင်ရာ”

“အိုကေ မောင်ဗျိုင်း။ မင်းတို့ရဲ့ တစ္ဆေသရဲ နာနာဘာဝရွာမှာ ငါ မကျွတ်မလွတ်သေးသမျှ အချစ်နဲ့ ငါ့အနုပညာနဲ့ တစ္ဆေလောကကို အကောင်းဆုံး၊ အပျော်ရွှင်ဆုံး၊ အငြိမ်းချမ်းဆုံး ပါဝင်ကူညီဆောင်ရွက်သွားမယ်လို့ ဒီအရိုးခေါင်းကိုကိုင်ပြီး ငါသစ္စာပြုပါတယ်သူငယ်ချင်း”

ဒီမှာပဲ မင်းကြည်လှိုင်ကိုင်ထားသည့် သက်တမ်းရှည် လူဦးခေါင်းခွံကြီးမှ အသံတစ်ခုထွက်လာ၏။

“မင်းလူ့ဘဝတုန်းကလို ဘက်ကီးမရိုက်နဲ့။ ကျောရရုံမကြံနဲ့နော် မင်းကြည်လှိုင်”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ထဲမှ လူခေါင်းခွံကြီးက သတိပေးစကားပြောလိုက်သောအခါ မင်းကြည်လှိုင် လန့်ပြီး ဦးခေါင်းခွံကြီးကို လွှတ်ချလိုက်ရာ-

“အမရေး.. တေပါပီဂျ.. အား.. အား”

အလေးချိန်သုံးပိဿာခန့်ရှိသော ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်ဘကြီး၏ ဦးခေါင်းခွံသည် ကြည်လှိုင်ခြေဖမိုးပေါ်ကျလေရာ မင်းကြည်လှိုင် ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေ၏။

သို့ကဲ့သို့ မင်းကြည်လှိုင် နာကျင်လွန်း၍ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အော်နေသည်ကို သရဲမ ဆတ်စလူးရွှေ မြင်လိုက်ရသောအခါ ရင်ဖျားဖို၊ အသည်းများကွဲသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ပြေးထူရန်ပြင်လိုက်စဉ် ပြိတ္တာမကြီး ဒေါ်ဆီးစေ့က ဆောင့်ဆွဲရင်းမှ-

“ကောင်မ အိန္ဒြေရရနေ။ တစ္ဆေဈေးမဖျက်နဲ့ဟင်း”

“အဟင်... ဟင်... ဟင်”

သရဲမ ဆတ်စလူးရွှေ ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရသဖြင့် ချွတ်လပတ်လည်သွားပြီး စိတ်မကောင်းစွာရွိုက်လိုက်၏။

အသားမည်းမည်း တစ္ဆေမင်းကြည်လှိုင်ရဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက်
 အော်ဟစ်ခုန်ဆွဖြစ်နေသည့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဦးသွေးရင့် အသက်
 (၅၈)နှစ် အမည်ရှိ အုတ်ဂူကြီးပေါ်မှာရပ်နေသော အဒူလကြောင်
 သင်္ချိုင်းမှ မဖဲချာသည် ပိုစစ်အမျိုးမျိုးပေး၍ တင်ပါးကို လှုပ်လှုပ်
 ရယ်နေလေ၏။

(၁၀)

မောင်မောင်ဗျိုင်းရဲ့ နှလုံးသားတော်လည်းသံ

ကျွန်ုပ်တို့ နာနာဘာဝ အငြိမ်ပဒေသာကပွဲကြီးသည် ဇာတ်
တိုက်ကတည်းက နာမည်ကြီးနေ၏။

သန်လျင်မြို့၊ ဗိုလ်ချုပ်ကျေးရွာသီချင်းမှ တစ္ဆေသရဲများ၊
ကုလားကုန်း၊ ကုလားသီချင်းမှ တစ္ဆေသရဲများ၊ တရုတ်သီချင်းမှ
စာစ္ဆေများပင် ကြွရောက်လေ့လာပြီး အံ့သြကြ၏။

သည်မှာ တရုတ်ပေါက်ဖော်တစ္ဆေကြီး ကြည်တင့်နိုင်က
ပြော၏။

“ဝသေပြီးတစ္ဆေဖြစ်နေတာ (၁၅)နှစ်ရှိပြီ စရာကီးရေ။ အိလို
နာနာကွကွအငြိမ်ကို တီခါမှ မိမြင်ဘူး၊ မိကြားဖူးဘူး။ ချောက်ရမ်း
ကိုကောင်းကွာ”

ဒီမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကျေးရွာသီချင်းမှ သရဲမကြီး မအိကွေတာ
က-

“ဟုတ်ပါ ဖောက်ဖင်ကြီးရယ်”

“ဘာ-ဝကို ဖောက်ဖင်ကြီး ဝုတ်လား။ ဟင် သရဲမ မိအိ
ဟင်”

“အို... ဘွာဘွာ ပေါက်ဖော်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်မဆန္ဒစောသွားလို့ ပါရှင်။ ပေါက်ဖော်ကြီး ပြောသလိုပါပဲရှင်၊ ကျွန်မလည်း သရဲမဘဝနဲ့ နေလာတာ သရဲသင်္ကြန်အနှစ်(၂၀) ရှိပါပြီတော်။ ခုမှပဲ ထူးထူးခြား နာနာဘာဝအငြိမ့်ကို ကြားရမြင်ရသတော့”

“အာရေ အားမား”

“ဘာတုံး... ချွတ်ကရား”

ဒီမှာ ကုလားကုန်းသင်္ချိုင်းမှ တစ္ဆေချွတ်ကရားက နှုတ်ခမ်း မွေးနှစ်တောင်ခန့်အရှည်ကို လက်နှင့်ကျစ်ရင်း သရဲမ မအီကွေတာ ကိုမေးလိုက်၏။

“အာရေ... ဒါရိုက်တာ ဘယ်ဒူလဲ အမား”

“ချစ်ကိုကိုထိုင်းလို့ ကြားတာပဲ။ဟို သွားခေါ်ခေါ်နဲ့တစ္ဆေလေ”

“အားယိုယို... ဒီလူလား။ ဒီလူဆေးလုံးကြီးရွာသားနော် အမား။ လူ့ဘဝတုန်းက အရမ်းနောက်ပိုးသန်တယ်အမား။ ဒါနဲ့ မင်းသားက”

“သင်းပဲတဲ”

“အာရေ... တရားကယ်ဒေါ်မူပါဘရား”

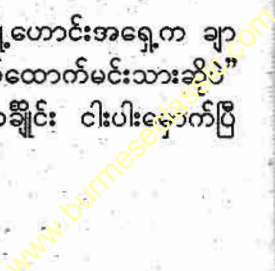
“ဟဲ့ကုလား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလို သွားခေါ်ကို မင်းသားတင်တာ နာနာဘာဝလောက ကြီးတစ်ခုလုံး နာမည်ပျက်ဖို့ကိန်းကြုံတာပဲအမား။ ဟို အသားမည်း မည်းကောင်ကကော အမား”

“ဝသိသလောက်တော့ သန်လျင်မြို့ဟောင်းအရှေ့က ချာ ရေးဆွာသန်လျင်မင်းကြည်လှိုင်တဲ့။ လက်ထောက်မင်းသားဆိုပဲ”

“အားယိုးယိုး... အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်း ငါးပါးနောက်ပြီ ပေါက်ဖော်ကြီးရေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချွတ်ကရားရ”

“အဲဒီ တန်လျင်(သန်လျင်) မင်းဂျီလှိုင်နော် အာကို လူ့ဘဝ တုန်းက ဂေါ်ဇီလာခြောက်သောင်း၊ အားတိုးဆေးဖော်ပြီး ရောင်း လည်းရောင်း၊ စားလည်းစားတယ် အာကို။ တူနော် မယားချည်း (၁၃)ယောက်ယူတယ်။ (၁၀)ယောက်သေတယ်။ (၂)ယောက်ထွက် ပြေးတယ်။ (၁) ယောက် မြော့မြော့ပဲရှိလို့ သမားဒေါ်ကြီး ဦးညိုမိုင်း နဲ့ကုနေတာ. . .”

“ကောင်းသွားရောလား ချွတ်ကရား”

“ပွဲချင်းပြီးပါရောလား ပေါက်ဖော်ကြီးရယ်”

“ရွာပျက်ချင်လို့ ဆုံကြတာပေါ့ကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တော် က,တဲ့နေ့ကျရင် ကုလားထိုင်ဝယ် ကြည့်မှာပဲ”

“ကျွန်မတော့ ကိုကိုဗျိုင်းကို ပန်းကုံးစွပ်မှာပဲ”

သရဲမ ဆတ်စလူးရွှေက ဝင်၍ပြော၏။

“ညည်းက ဘာပန်းကုံးစွပ်မှာတုံးအေ့”

“အရိုးခေါင်းပန်းကုံးလေတော် ဂျီးဒေါ်မအိကလည်း”

“အနင်.နဲ့ကော ဂုဏ်ပြုဦးမှာလား”

“အဟီး. . . ဒါကတော့ အခြေအနေပေးရင် ပေးသလိုပေါ့ တော်”

“ငါလေ. . . ဟင်”

ဇာတ်တင်နေစဉ်ကတည်းက နာနာဘာဝပရိသတ်က သို့က လို စိတ်ဝင်စား၏။ ဒီမှာ နာနာဘာဝမင်းသမီးချော အဒူလကြောင် သချိုင်းစောင့် မဖဲချာက တစ္ဆေသန်လျင်မင်းကြည်လှိုင် ရေးစပ်ရေး သည့် ‘လူပျက်ကလေးမောင်မောင်ဗျိုင်းနှင့် ရွှေမင်းသမီး’ သီချင်းကို ဆို၍ ကျွန်ုပ်နှင့် သရုပ်ဆောင်နေ၏။

“မောင်မောင်ဗျိုင်းxxxမောင်မောင်ဗျိုင်း”

“ဂျာ. . ဂျ ဒီxxxဒီမှာ မမသောက်ဖို့ ရေxxxရေ”

ကျွန်ုပ်သည် အုန်းမှုတ်ခွက်နှင့် ထည့်ထားသည့် သောက်ရေကို ရွှေမင်းသမီးလေး မမချာသို့ ကမ်းဟန်ပြု ခူးထောက်၍ သရုပ်ဆောင်ရင်း ဝမ်းလိုက်၏။

“တစ္ဆေကလေးပေးxxxကြွက်မျက်နှာxxxဟေ့ ရှက်ပါတယ်ကွာxxx”

“ဂျစ်xxxဂျစ်xxxအဲxxxချစ်လို့ အုတ်ချာxxxချက်ပါဘူးဂျာ အဟီး”

“တစ္ဆေမင်းသမီးအနားမှာ ဝမ်းလျှောခဲ့တာ”

“မအောင်နိုင်လို့ ထွက်သွားတာပါxxxမမချာxxxအဟယ်”

ဒီမှာ ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ တစ္ဆေသရဲပရိသတ်များက ဩဘာပြုကြလေရဲ့။

“မျက်နှာကပြောင်တယ်ကွာ”

“တစ္ဆေကြီးမိုးနေလွှားမျက်နှာထက်သာတယ်နော်”

“မောင်းထဲထည့်ထောင်းချင်လိုက်တာ မအီကွေတာရယ်” ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က မမချာ သီချင်းအချမှာ ဝင်လိုက်သည်။

“အဒူလကြောင်ကညာ ကြင်ကြင်ပါxxxဂူပေါ်မှာ အတူပျော်မှာxxxတစ္ဆေဂိနွရီမောင်နဲ့များလို့xxxတစ်ကျင်းထဲနေချင်တာxxxအချစ်ရာxxxအဟိxxx”

“ကိနွရီမောင်နဲ့မဟုတ်ဘဲ ဂိနွရီတဲ့ ဘာကောင်လဲကွဟင်”

“ဟေ့သွားခေါ သီချင်းမရဘူးလားကွဟင်။ လူ့ပြည်က လာခဲ့ပြီး ညံ့လှချည်လားကွ”

“ဒါများကုလားထိုင်ရောင်းဦးမတဲ့ ဖို့”

“မဝယ်ဘူးကွ၊ ဂူပေါ်ကရပ်ကြည့်ရင် အကုန်မြင့်ရတယ်”
ဪ. . ချစ်ပရိသတ် ဗျိုင်းရဲ့ ပရိသတ် မမချာရဲ့ပရိသတ်

များက တယ်ဆန္ဒစောကြပါလား။ ဆန္ဒစောလျှင် တစ္ဆေရွာ မိုးအုံ
ခြိမ့်မည်။

ဂိန္နရီ(ဂိန်နရီ)မောင်နှံဆိုသည်မှာ ငှက်ဖြစ်သော် တွစ်ကိုင်း
တည်း။ ဝက်ဖြစ်သော် တစ်စားခွက်တည်း။ ခွေးဖြစ်ခဲ့သော် အချစ်
ပိုက် သည်းသည်း ခွေးသမီးရည်းစားကဲ့သို့ ချစ်လိုက်မည်ဟု ကျွန်ုပ်
က ဆိုလို၏။

ဒီမှာပဲ ရွှေမင်းသမီး တစ္ဆေသင်္ချိုင်းစောင့်မမချာက ဟစ်လေ
၏။

“ဇရပ်ခုံပေါ်မှာက၊တော့xxxချာအနားမကပ်နဲ့ဆရာxxx”

“ကပ်xxxကပ်မှာပဲ။ မျှော့လိုတွယ်တွယ်မှာပဲxxxဟာxxx
ပဲလို့”

“မောင်သွေးရင့်၊ ဂူပေါ်မှာကတော့xxxချာအနားမကပ်နဲ့
xxxဆရာလိုxxx”

“ဟွင့်အင်းxxxဟွင့်အင်း တားကတော့ ကျပ်မှာပဲ အဲ ကပ်
မှာပဲxxx”

“မောင်မောင်ဗျိုင်းလေxxxအူကလီစာထွက်တာxxxခုနစ်အိမ်
ကြားအောင် နိမ်းဟေးxxxဂျောင်းတော့မှာxxx”

ကျွန်ုပ်သည် အုန်းမှုတ်သောက်ရေခွက်ကိုချပြီး သနားစရာ
ဟန်ကိုလုပ်၍ (အဲဒီလိုလုပ်လေ ပရိသတ်က မျက်နှာကြောမတည့်
လေဖြစ်ပြီး ဆဲကြ၏။ ကျွန်ုပ်ဘဝကား တစ္ဆေလောကရောက်သည့်
တိုင် ကံဇာတာညံ့လှပေ၏။)

“သင်္ချိုင်းစောင့်ကိုပိုးရတာxxxမောင်သွေးရင့် ပုံဖမာxxx
မကျွတ်လွတ်ချင်တဲ့ဖွဲ့မျိုးခံ။ အရှက်နည်းခဲ့သူ အမှန်ပါဗျားxxxချို
နယ်တစ္ဆေအပေါင်းနဲ့ သင်္ချိုင်းအကုန် အားလုံး သိကြတာxxx။
အဒူလကြောင် မင်းသမီးနဲ့xxxကျွန်တော် မောင်မောင်ဗျိုင်းဟာ

xxxတစ်နေ့တော့ ဝိကြမ္မာxxx”

“ခွီခွီ”

“မောင်မောင်ပျိုင်းကွ”

“ဟယ်. . . အားပေးကြလို့ပါလားဟဲ့ အဟတ်”

“စာသားတွေမိုက်တယ်ကွာ”

“ကိုကိုပျိုင်း၊ လက်ကိုဆွဲပါတော့ဗျို့”

“လက်ကိုမဆွဲပါနဲ့ဗျ။ ဟိုဒင်း အဲ. . . အဲ ခြေထောက်ကို ဆွဲပါဗျို့”

“ဝမ်းစမိုး. . . ဝမ်းစမိုး. . . ခွီ. . . ခွီ”

“စိတ်ကူးယဉ်စိတ်အစာထဲမှာxxx”

“ဘာတဲ့တုံး ချစ်ကိုကိုပျိုင်း တစ္ဆေလူပုချောကြီးရေ”

“စိတ်ကူးယဉ်စိတ်အစာထဲမှာ အုတ်ခုနစ်ရာလည်းပါ”

“လုပ်လှချည်လားဟ အုတ်ခုနစ်ရာတဲ့၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟ”

“ဂူအတွက်နေမှာပေါ့ကွာ။ နားထောင်ကွာ အာမချောင်

ကြနဲ့”

“xxxဂူxxxပျဉ်xxxခုတင်စုံစွာxxxဓားမ အုန်းသီး ဖွဲပြာ အစုံxxxဆိုင်းလည်း မကျန်ပါ ခိုရာလည်းလိုက်လိုက်၊ ဂတ်မှာပဲ xxxအဲxxxအဲ မှားလို့ ရုံးမှာပဲလက်ထပ်၊ ယခုကစ၍ သင်္ချိုင်း စောင့်အမေကို နင်းသတ်ချင်နေတာ မောင်မောင်ပါ”

“ခွီ. . . ခွီ”

“ရက်(စ်)အော(လ်)ရိုက် ဘဲရိုးဝွတ်”

ဒီမှာ သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲချာရဲ့ အမေ (ရွှေမင်းသမီးရဲ့အမေ) ဒေါ်အူပလုံချာက အရိုးခေါင်းတီးဝိုင်းကြားကနေ ထဘီစွန့်တောင် ဆွဲပြီး တုတ်ပါလေရော။

“ဟဲ့-ငါ့သမီးနဲ့လည်း တွဲပြီး နသားပါးရားလည်း လုပ်သေး။

ဒီကြားထဲက ငါ့ဘာသာငါ သွားလေသူလေလွန်ကျော်ဦးအကြောင်း
တွေးနေတာကို အသားလွတ်လာခွပ်တယ်။ ငါတို့သားအမိပဲ ကျွတ်
လွတ်ပြီး သင်းမကျွတ်မလွတ်ဘဲ ကျန်နေပါစေတော် တယ်လေ
... ငါ”

ပွဲထကြမ်းနေလို့ ဆိုင်းဆရာ တစ္ဆေရွာစားကြီး စိန်ဝင်းမောင်
မောင်းတီးဆန်နီနဲ့ နဲ့ဆရာကြီး စိန်ဝင်းရှောင်တို့က “မနည်းဆွဲထား
ရတယ်။ ရွှေမင်းသမီး မမချာကလည်း ‘ဒါ နာနာဘာဝအငြိမ့်ပါ
အမေ’လို့ ပြောပြီး ဒေါသကိုလျှော့ချဖို့ ပြောရရော။

“မိချာ”

“ရှင်-မာမိ”

“နင် ဒီသခေါ(သွားခေါ)နဲ့ ပရောပရီမလုပ်နဲ့နော်”

“အို... အမေကလည်း”

“ဒီလို မျက်နှာမျိုး အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းမှာ ဒီတစ်ယောက်
ပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်... ဖို့”

“မင်းသမီးဝင်ပါတော့ဗျို့”

“ဟော... အမေ ဆိုင်းဝိုင်းကခေါ်နေပြီ။ တိတ်တိတ်နေပါ
အမေရယ်နော်... နော်”

“ငါ့အရှက်ကိုတော့မခွဲနဲ့သိလား”

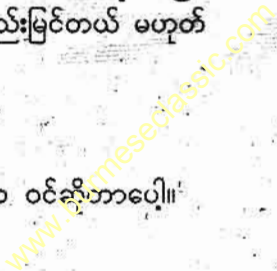
“အင်းပါအမေရယ်”

“ဟို တစ္ဆေမောင်သွေးရင့် ငါ့ကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြော
တုန်းက ငါ ဘယ်လိုကြမ်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ညည်းမြင်တယ် မဟုတ်
လား”

“မင်းသမီး မြန်မြန်လုပ်ပါဗျ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ရွာစားရေ”

ဒါနဲ့ ဆိုင်းအတောအပြီးမှာ မမချာက ဝင်ဆို့တာပေါ့။

“xxxအူကြောင်ကြောင်လုပ်ပြီး သချိုင်းစောင့်နဲ့လာတဲ့တာ
xxxပြိတ္တာအားလုံးက ခိုးဆလံပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ကြလားဗျာ... ဟင်... ဟင်”

“ဝုတ်တယ်... ဝုတ်တယ်”

“ရိုးရိုး နိမ်းဂျားဟေး ဂျောင်း... မောင်မောင်ဗျိုင်း”

“အမလေး”

“xxxခိုးဆလံပါဆရာလို့xxxဇရပ်ဂူနံဘေးအနားမကပ်နဲ့
ဆို ကြွက်ပုပ်စော်နံလွန်းလို့ အပုပ်ရည် တရွဲရွဲနဲ့ အနုကလေး မောင်
မောင်ဗျိုင်းသနားစရာxxx”

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည့်နှပ်ချေး
အဲလေ တစ္ဆေမျက်ရည်စေးထိုင်းထိုင်းညှိပြာပြာကို ပုဆိုး (အဲ အဲ
အမှန်က လန်ကွတ်တီသာ ဖြစ်ပါ၏။)နှင့် သုတ်ရင်း အသားကုန်
လွမ်း၍ဟစ်လေ၏။

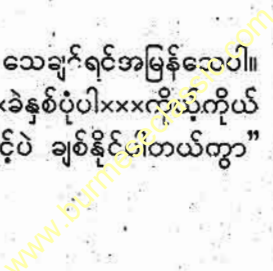
“xxxတစ္ဆေရွာချစ်စရာအကြောင်းကို ပြောရင်းနဲ့ မောင်
မောင်ကြွေမှာ အူကြောင်ကြောင် ဝမ်းတွေလျှောတာxxxဘယ်
တစ္ဆေမှ မသနားဘူး”

“မသနားပေါင်တော်။ သေ... သေ... သေ မြန်မြန်သေ”

“xxxဝိုင်းဝန်းကြလို့သာxxx အုတ်ကျိုးနဲ့ နှာခေါင်းကို ထုမှာ
xxxဝမ်းတွေလျှောတာxxx တစ္ဆေအငြိမ်မှာ မရှက်နိုင်ကြညာxxx
ကျွန်တော် မောင်မောင်ဗျိုင်းနှင့် ချစ်ချာချာ မင်္ဂလာဆောင်တာ
xxx”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား သေချင်ရင်အမြန်သေပါ။
အားလုံးက ဝိုင်းပြင်းချင်တာxxxခဲနှစ်ပုံပါxxxကိုယ်ကိုယ်
ကိုယ် မညှဉ်းဆဲစမ်းနဲ့xxxမောင်သွေးရင့်ပဲ ချစ်နိုင်ပါတယ်ကွာ”

“ဝေး... ဝေး... ငါကော်ပြီကွ”

“အဲဒါ ငါကွ ငါကွ သေပျော်လိုက်တာ။ သေပျော်လိုက်တာ”
သီချင်းအဆုံးမှာ သရဲတစ်ကောင်က ထခုန်၏။ ခုန်လိုက်သမှ
ညောင်ပင်ထိပ်ဖျားရောက်ပြီး ပြန်အကျမှာ ခွေးကျကျ၏။

ကြည့်လိုက်တော့ သရဲတစ္ဆေကြီး မောင်သွေးရင့်ဖြစ်နေ၏။
‘သူ့ကိုပဲ ချစ်နိုင်ပါတယ်ဆရာ’ဟု သချိုင်းစောင့် မဖဲချာက
ဆိုလိုက်၍ အူဖြူးပြီး မြေကြီးမှာ လှိမ့်နေရကား အမြင်ကတ်လှသည့်
တစ္ဆေသရဲများဖြစ်ကြသော ကိုမြသန်းတစ္ဆေ၊ မောင်မြင့်ကြွား (ဘိုက
လေး)သရဲနှင့် အံကျား(မင်းဘူး) သရဲသုံးယောက်က လှိမ့်လှိမ့်ကန်
ရင်း ဝိုက်ပေါ်တက်ခုန်ရကား-

မြော့မြော့ပဲကျန်၍ မြွေကိုက်သေသူ အသုတမြှုပ်မည့် ကျင်း
သစ်ထဲကို လောလောဆယ် ပစ်ချထားလိုက်ရလေ၏။

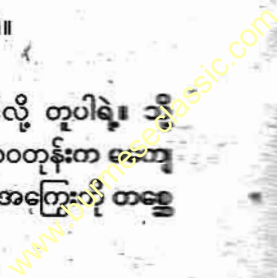
သို့နှင့် အတီးပိုဒ်ကို ရွာစားကျော် စိန်ဝင်းမောင်တို့ နာနာ
ဘာဝ အရိုးခေါင်းတီးဝိုင်းက တောင်တလွဲမြောက်တလွဲ တီးလုံး
ပိုဒ်ကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးဝင်နေခိုက် ကျွန်ုပ်နှင့် မမချာ (တစ္ဆေ
မင်းသမီး)တို့ အပြိုင်ကကြရကား လက်ခုပ်သံများ၊ လက်ခေါက်မှုတ်
သံများတူညီညီနှင့် မကြာခင် တေးသရုပ်ဖော် အငြိမ့်ခန်းပြီးသွား
လေ၏။

သည့်နောက် တစ္ဆေမင်းကြည်လှိုင်တို့နှင့် သရဲ ပြိတ္တာ၊ ကျတ်
ဖျားက ‘မူလီပေါက်ကို တုတ်နဲ့ထိုးမယ်’ မဟာပြဇာတ်ရှည်ကြီးတိုက်
ရန် စိုင်းပြင်းနေစဉ် -

ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာတစ်စောင်ရောက်လာ၏။

မိတ်ဆက်စာနှင့် တူပါရဲ့လေ။

ထင်ပေါ်တော့ ချစ်သူ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ချင်လို့ တူပါရဲ့။ သို့
သော် ရိုင်နည်းနည်းခုန်၏။ အကြောင်းကား လူ့ဘဝတုန်းတ ကေဘု
ခဲသေးသော မသန်းကစ်တို့ အရက်ဆိုင်မှ အရက်အကြေးလို့ တစ္ဆေ

ကြုံနှင့် တောင်းတာလည်းဖြစ်နိုင်၍ လန့်နေရသေး၏။

စာဆို၍ ဖူးစကတ်နှင့် ရေးထားသော စာဟု မထင်ပါနှင့်။
ကျွန်ုပ်တို့ တစ္ဆေရွာမှာ စာရေးလျှင် သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူမှ အုတ်ခဲများ
ပေါ်မှာ လူရိုးမီးသွေးနှင့်ရေး၍ အကြံပေးပေးလေ့ရှိ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ္ဆေမောင်ဆွေမွန်(နားလေးကြီး)လာ
ပေးသည့် အုတ်ခဲစာကို အလျင်အမြန် ဖတ်လိုက်သောအခါ-
ငယ်မိုင်း

နင်နဲ့ငါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟာ။

တွေ့မှ ငါ့အကြောင်း နင်သိမယ်ဟေ့။

ဟင်... ခွေးသားမိုးကြီး၊ ဒါ... ဒါ ဘယ်သူရေးလိုက်ပါ
လိမ့်။ လေသံက ယောက်ျား(အထီး) ရေးသံမျိုးမဟုတ်။ မိန်းမတစ္ဆေ
ရဲ့လေသံမျိုး။ လေသံက ကြိမ်းဝါး ကြုံးဝါးသည့်လေသံ။

ဘယ်သူများပါလိမ့်။

ကွယ်လွန်သူ မသန်းချစ်များလား။

ဒါမှမဟုတ် မကြည်ပွေးထိန်များလား။

ကယ်တော်မူပါခင်ဗျား။

(၁၁)

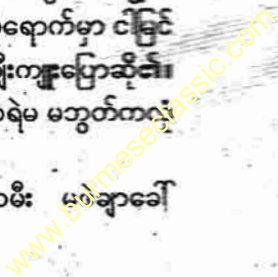
တစ္ဆေရွာဘီလူးကြိမ်းကရောင်း

ငါးရက်ခန့် ညစဉ်တိုက်လိုက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ နာနာဘာဝ ပဒေသာအငြိမ်ကြီးသည် အချိုးအစားကျနပြေပြစ်လာခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် သဒ္ဓါင်းစောင့်မဖီချာ၏။ မောင်မောင်တိုင်းနှင့်ရွှေမင်းသမီးတေးသရုပ်ဖော်၊ ဘဝဇာတ်ဆရာအလိုက် 'ဘဝကာလနာ' တေးသရုပ်ဖော်တို့သည် ဇာတ်ရုပ်ဇာတ်သား ပီပြင်ရကား သန်လျင် တစ်မြို့လုံးတစ်နယ်လုံးရှိ သဒ္ဓါင်းပေါင်းစုံမှာ ဟိုးလေးတကြော် ဖြစ်နေ၏။ တစ္ဆေသန်လျင်မင်းကြည်လှိုင်၏ 'မူလီပေါက်ကို တုတ်နဲ့ထိုးမယ်' ပြဇာတ်ရှည်ကြီးကလည်း နာမည်ကစားနေသဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ပါ ကျော်စောနေ၏။ ရုက္ခစိုးကြီး (လပုတ္တာဦးစိုးကြီး) ကလည်း သည်ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကြောင့် 'ဒီအလွတ်အတွတ်ပွဲမှာ မင်းတို့ တစ္ဆေအားလုံး ကောင်းရာသုဂတိဘုံရောက်မှာ ငါ့မြင်သည်'ဟု ပုလင်းကွဲဖင်ပါဝါမျက်မှန်ကြီးပင့်၍ ချီးကျူးပြောဆို၏။

မင်းကြည်လှိုင်လည်း ပြဇာတ်မင်းသမီး သရဲမ မဘွတ်ကလေးနှင့် ငြိနှော်ပြီဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်လည်း နာနာဘာဝ အငြိမ်မင်းသမီး မှတ်ချာခေါ်

မမချာနှင့် ငြိနေပေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်တွဲသည် ပြဇာတ်အငြိမ့်တိုက်ပြီး တစ္ဆေအုပ်စု ကွဲသည်နှင့် အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းမှာ ချိန်းတွေ့ကြ၏။

မင်းကြည်လှိုင်တစ္ဆေနှင့် သရဲမ မဘွတ်ကလုံတို့က ကုန် ခြောက်သည် ဒေါ်အာပြုခြောက်အုတ်ဂူနံဘေးမှာ ချိန်းတွေ့ပြီး တဟင့်ဟင့်တဟိဟိဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မမချာတို့ကလည်း ဝဲစားကြီး မောင်သွေးရင့်ရဲ့ အဘိုး ပွဲစားကြီးဦးညဏ်ကျယ် အုတ်ဂူဟောင်းကြီး၏ မှောင်ရိပ်ကို ခို၍ အချစ်နှစ်ပါးသွားကို ဆွေမေ့မျိုးမေ့ကကြလေ၏။

“မမချာ”

“မောင်လေး”

“မောင့်ကိုချစ်ရဲ့လား မမချာရယ်..ဟင်”

“အသည်းတုန် အူတုန် ခြေသလုံးတုန်အောင် ချစ်ပါတယ် မောင်လေးရယ်။ အို.. လက်ကြီးက ငြိမ်ငြိမ်နေပါဆို။ ချာကိုရော မောင်လေးက ကျောရနံ့ ကြံတာလား၊ တကယ်ချစ်တာလားဟင်”

“ကျွန်တော် မောင်သွေးရင့်တို့၊ ဇော်ဖေတို့၊ မောင်လွမ်းဇော် တို့လို တစ်နပ်စားတစ္ဆေမဟုတ်ပါဘူး မမချာ။ မမချာနဲ့ ကျွန်တော် ဟာ ခုတစ္ဆေဘဝ နောင်သာခုခေါ်ပြီးလို့ ကောင်းရာမွန်ရာဘုံဘဝ မှာ အတူမနေ မညားခဲ့ရရင် အလွမ်းမျက်ရည်မြစ်မှာ ဟောဒီ ကောင်မောင်မောင်ဟိုင်းရဲ့ အချစ်နှလုံးသား ပေဒါရိုင်းကပ်ပွင့်ဟာ ကြေကွဲပြီး သောင်တင်နေမှာပါ မမချာရယ်”

“ဟွန်း... သိပ်ပိုတာပဲ သွား”

“ချစ်တယ် မမချာရယ်”

“အို... အို ဖယ်ပါ အသက်ရှူကျပ်တယ်။ အို... အို မောင် မောင်”

www.burmeseclassic.com

“မမရယ်”

“အဟင့်... ကဲ... ကဲ... ကဲ”

အဲဒီညက ကြည်ပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာ မျက်နှာ ပြပြနဲ့ ဖိုးရွှေလမင်းကြီးက ဖါးစပ်ဖြဲပြီး ငုံ့ကြည့်ပြီးရယ်လို့။

ဒီအချိန်မှာပဲ တိမ်မည်းညိုတစ်အုပ်က ဖိုးလမင်းကြီးရဲ့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ကာလိုက်တယ်။

လရောင်ဟာ တိမ်မည်းရဲ့ ပါးစပ်ထဲကို ဝင်သွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်မမချာတို့ရဲ့ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် အချစ် ကလည်း ငှက်ဖျားတက်ဒီဂရီများနဲ့ မဟာအချစ်သမုဒ္ဒရာလှိုင်းစီး ပြီး သန်းခေါင်ကို နေ့မှတ်ခဲ့လေ၏။

ကိုယ်ငွေ့နှင့် ရင်ခုန်လှိုက်မောခဲ့ရသည့် ပရလောကည။

ကံအကြောင်းတရားကား ကြံနှစ်ချောင်းတစ်ပြားပေတည်း။

လှိုင်းအိလေးမျှသာ လူးလွန်ကြည်နူးနေသည့် တစ္ဆေသိင်္ဂါရ ရင်ခွင်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မုတ်သုန်အားနည်းရပ်ဝန်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ် ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ-

လူ့ဘဝတုန်းက ကျွန်ုပ်ကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးခဲ့သော စိန် အေးကြူ (မှတ်ချက်။ ။ စိန်အေးကြူ ဒုက္ခပေးပုံများကို အသေး စိတ်သိလိုပါမူ ‘ရွှေမေတ္တာခံယူမည့်သားတွေမို့ အများကဖြင့် မျှော် ကြပြီ’ ဟာသလုံးချင်းမှာ လည်းကောင်း၊ ‘ရင်ခွင်ထဲပြုတ်ကျသည့် လတစ်စင်းရယ်သံ’ ဟာသလုံးချင်းမှာ လည်းကောင်း ပြန်လည် ခံစားကြည့်နူးရင်ခုန်ကြပါလေ။)

၎င်း စိန်အေးကြူသည် မြေကိုက်ရင်း ရေကန်ထဲလိင်းချရာမှ ထပ်မံ၍မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး သုံးဆင့်ကွဲသေခြင်းနှင့်သေကာ တစ္ဆေဖြစ်

သွားခဲ့၏။

မူလက အုတ်ဖိုစုသင်္ချိုင်းမှာ တစ္ဆေဖြစ်ခဲ့ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းမှာ အကျွတ်အလွတ်ပွဲအကြို နာနာဘာဝ အငြိမ်ပဒေသာကပွဲကြီး စီစဉ်ပြုလုပ်ဇာတ်တိုက်နေကြောင်း သိသောအခါ အရှက်မရှိ ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်ရှိလာ၏။

“ငါ တစ်ခန်း၊ နှစ်ခန်းဝင်ပါရစေ မောင်ညိုပိုင်ရာ”

သူသည် လူဘဝတုန်းက ဇာတ်ပိုးကြီး၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် အပြိုင် သရုပ်ဆောင်ဘက်ဖြစ်၏။ သင်းဒုက္ခပေး၍ ကျွန်ုပ် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။

အချစ်ဦးအချစ်မူးကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အချစ်ဦးကို သင်းကူလီကူမာလုပ်၍ အလစ်သုတ် သွား၏။ နောက် အမြှာပူးမွေး၏။

ခု သင်းသည် သေခြင်းသုံးဆင့်ကွဲဘဝနှင့်သေပြီး တစ္ဆေ ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်လာသောအခါ လာရောက်ဒုက္ခပေးရန် ကြံ မည်ပြန်၏။

“မဖြစ်ဘူး စိန်အေးကြူ၊ တစ္ဆေအားလုံး ခွင်စေ့နေပြီ။ နက် ဖြန်နေခင်းမှာ ရီဟာဇယ်လုပ်တော့မယ်”

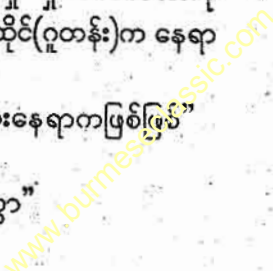
“လူကြမ်းနောက်လိုက်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါရစေကွာ။မင်းကလည်း တစ္ဆေဇာတ်သမားအချင်းချင်းဥစ္စာကို”

“အေးကြူ၊ ငါတို့ နာနာဘာဝအငြိမ် ရှားရှားပါးပါးလေးကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့ကွာ။ ပွဲကြည့်ဖို့ ငါ ရှယ်ကုလားထိုင်(ဂူတန်း)က နေရာ ပေးပါမယ်”

“ဟင့်အင်းကွာ၊ မင်းသမီးမောင်လေးနေရာကဖြစ်ဖြစ်”

“မရတော့ဘူး အေးကြူ”

“ဒါဖြင့် . . . ကားဆွဲအကူနေရာကကွာ”

“ဒါလည်း နေရာချလို့ အဆင်ပြေနေပြီကွ”

“ဒါဖြင့် . . . ရအောင် မင်းမလုပ်ပေးနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဆိုပါတော့ စိန်အေးကြူရာ၊ မင်း စောစောစီးစီးသေခဲ့ရင် ငါတို့အငြိမ့်မှာ မင်းသားတောင် ဖြစ် . . . ဖြစ် . . . ”

“တော်ကွာ မောင်ဗျိုင်း၊ လူ့ဘဝတုန်းကလည်း ငါ အယ်လို ကောင်လဲဆိုတာ မင်း ငါ့လက်ရည်ကိုသိပါတယ်။ ရပါတယ် ကိစ္စမရှိ ပါဘူး။ အခု တစ္ဆေ စိန်အေးကြူ ဘာကောင်လဲ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ကို ဟောဒီ ပြိတ္တာရွာတစ်နယ်လုံး အဒူလကြောင်သုချိုင်းတစ်ခုလုံး သိကိုသိရမယ်ဟေ့။ စိန်အေးကြူကွ ဖို့ . . . ”

တစ္ဆေစိန်အေးကြူဟာ သို့ကလို ကြိမ်းဝါးရင်း ရေစည်ပိုင်း အဖုံးလောက်ရှိတဲ့ နားရွက်ကြီးကို ညာလက်နဲ့ ဆွဲလိမ်လို့ ဖျာတစ် ချပ်နီးပါးကြီးလှသည့် ခြေဖဝါးကြီးနဲ့ မြေကြီးချိုင့်ဝင်အောင် ဆောင့် ရင်း ထွက်သွားလေ၏။

ဒုက္ခပါပဲ ဒီတစ္ဆေကောင်ဘာများ လှည့်ပြီး ဒုက္ခပေးဦးမည် မသိ။ ကြုံကြုံတင်တင် တစ္ဆေစည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးနှင့်ကာကွယ် ရေးအဖွဲ့ကို ဒီအကြောင်း ကြုံကြုံတင်တင် အုတ်ခဲစာရေးသားပြီး အကြောင်းကြားထားမှပါပဲလေ။

www.burmeseclassic.com

(၁၂)

ပြင်းတော်မူလို့ စာကိုစီမယ်

ဒီနေ့ခင်းသည် နာနာဘာဝအငြိမ့် ရိဟာဇယ်အစမ်းကပြ သည့်နေ့ဖြစ်၏။ သက်ကြီးဝါကြီး အနုပညာရှင် တစ္ဆေသရဲ ဖုတ် ကြီးများနှင့် တစ္ဆေအကဲဖြတ်ကြီးများသည် အုတ်ခဲကျိုးပေါ်မှာ ထိုင် ၍ ပိုလိုစီးကရက်အဲလေ လူရိုးနှင့် လုပ်ထားသည့် ဆေးတံကြီးများ ကိုဖွာ၍ ကြည့်ရှုနေကြ၏။

အဒူလကြောင်သုခိုင်းရို နာနာဘာဝ ပုစုခရုနှင့် အရွယ်စုံ နံဟောင်အရည်ရွဲတို့ကလည်း မြေပြင်မှာ ထိုင်၍ ထ၍ အကဲခတ် နေ၏။

(မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် တစ္ဆေသရဲ ပရ လောကသားများဖြစ်ကြရကား ကျွန်ုပ်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို လူ သားတို့မကြားရ၊ မမြင်ရပါပေ။ သုခိုင်းခွေးများ၊ လင်းတငှက်ဆိုးနှင့် သူလိုကိုယ်လို ဘဝတူပရလောကသားများသာ သိမြင်ကြားရပေ ၏။ စကားချပ်)

ခွေးသားရေ၊ ကျွဲသားရေနှင့်ကျက်ပြီးတီးနေသည့် ဆိုင်းဝိုင်း ကလည်း လရောင်အောက်မှာ ခံ့ညားနေ၏။

ဇာတ်ခုံကား-

ဝဏ္ဏကျော်ထင် အဘဦးစိန်အောင်မင်း၏ ရွှေလဝန်းဇာတ်
ခုံမျိုးမဟုတ်။ သင်္ချိုင်းဇရပ်ပေါ်မှ သမံတလင်းလေဟာပြင်အောက်
ဖြစ်၏။

သွပ်ခေါင်းသံပြားနှင့်လုပ်ထားသည့် စပေါ့လိုက်ကြီးထံ
ကွယ်လွန်သူ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးမြင့်ကြည်ကကိုင်၏။

ကားဆွဲကား သူကြီးကျော်ဝင်းဖြစ်၏။

ပုံသကူ အဖာတစ်ရာ ကားလိုက်ကာကြီးကား မြောက်ပြန်
လေနှင့် တလူးလူးတလွင့်လွင့်ရှိ နေ၏။

ရွာစားကျော်တစ္ဆေကြီး စိန်ဝင်းမောင်၊ စိန်ဝင်းရွှေောင်၊ စိန်
ဆန်နီတို့တီးဝိုင်းက ပဏာမတီးလုံးနှင့် ဧည့်ခံနေ၏။

ပဏာမတီးလုံးက ကမ္ဘာကျော် ဂီတပညာရှင်ကြီး ဗိဆိုဝင်၏
အမှတ်(၃) တီးလုံးဖြစ်ရကား အကဲဖြတ်တစ္ဆေအိုကြီးများ အရမ်း
ကို သဘောကျနေ၏။

သို့ကလို အင်တာနေရှင်နယ်တီးလုံးနှင့် ဧည့်ခံပြီးနောက်
ရွာစားကြီး စိန်ဝင်းမောင်က ရွာစားကြီး စိန်ဘမောင်၏ 'စံတော်
ချိန်' တီးလုံးကို နွားသားရေပေါက်အောင်တီးပြီး ငြိမ်သွားချိန်မှာပဲ
ကျွန်ုပ်က အခမ်းအနားကို စတင် ကြေညာရလေ၏။

“ရွှေပွဲလာ တစ္ဆေသရဲ နာနာဘာဝ ပရလောတသား အ
ပညာချစ်သူအပေါင်းတို့ခင်ဗျား...”

“ဗျား... ဗျ”

“တော်... တော်...”

ဟိုက်ရှားဝါး- အာဂတစ္ဆေပရသားများဓမ္မတည်းခို သို့တထို
ကျွန်ုပ်အဖွင့်စကားပြောသောအခါ အကြောင်ကြောင်နှင့် ထ၍
အော်ကြထူးကြလေ၏။

“ထိုင်ကြပါခံဗျာ၊ ထိုင်ကြပါ။ ပြန်ထူးစရာမလိုပါဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်ကြည့်ရုံပါခင်ဗျ။ ခုချိန်ကစပြီး တစ္ဆေကန်တော့ခန်းကို စတင် ရှုစားကြပါခင်ဗျား...”

တစ္ဆေကန်တော့ခန်းကား တစ္ဆေသန်လျင် မင်းကြည်လှိုင် လက်ရာဖြစ်၏။

“ထူး ဟူးxxxမxxxခြားxxxနား”

မင်းကြည်လှိုင်တစ္ဆေသည် အသံပြုကြီးနှင့် သီချင်းကို ဟစ်လေ၏။ မိုက်ကရိုဖုန်းမပါဘဲနှင့်ကို အသံက သံလင်ပန်းထူသံကဲ့သို့ မြည်ဟိန်းရကား အကဲဖြတ်တစ္ဆေများရော ပရိသတ်ပါ နားကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ထားရ၏။

“ထူးxxxထူးxxxမxxxမxxxခြားနား တို့တစ္ဆေစံသား။ အဒူလကြောင်ရွာသား ဟားxxxဟားxxxဂျောင်းလုလုxxxဂျောင်းလု တို့တစ်တွေxxxနတ်ပြည်သို့လားရာဟာဟား သားxxxဟားxxxဟားxxxဟား”

ထူးမခြားသီချင်းကြီးအလိုက်ဖြစ်၍ ခုံညား၏။

“ခွီ ခွီ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ကန်တော့ခန်းကွာ”

“ဘယ်သူရေးတာတုံးလကွာ”

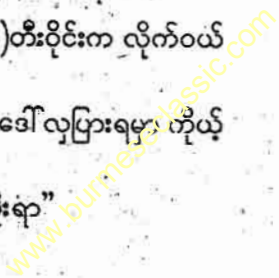
“ချေးကားကြိတ်လို့သေတဲ့ မင်းကြည်လှိုင်တဲ့ဗျ”

“MRTV-9'က လွင့်ဖို့ကောင်းသကွာ”

“ဒီသီချင်းကို အမေရိကားက ပေါ့(ပ်)တီးဝိုင်းက လိုက်ဝယ် နေတယ်ကြားတာပဲဗျ”

“ဒါဆို ကြည်လှိုင်တော့ ထောပြီကွ။ ဒေါ်လှပြားရမှာ ကိုယ့်လူရ”

“ဒေါ်လာပြားလုပ်ပါဗျာ ကိုကျော်ဦးရာ”

“အတူတူပါပဲကွာ ချက်ကြီးရာ။ ငါ့ကို ဆရာမလုပ်ပါနဲ့ ဖို့”

“ရွှေပွဲလာပရိသတ်အပေါင်းတို့ခင်ဗျာ”

“ဗျာ... ဗျာ”

“ခင်ဗျာ... ခင်ဗျ”

“ဟဲလို. . ဟဲလို ပြန်မထူးပါနဲ့ခင်ဗျ။ ရပါတယ်”

“အားနာလို့ပါဗျ”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ။ ကိတ်ချ မ. . မရှိပါဘူးခံဗျ။ အခုချိန်ကစပြီး အရိုးခြောက်ယိမ်းနဲ့ စတင်ဖြေဖျော်ပါပြီခင်ဗျ”

“ခွီ. . ခွီ”

“ဂွတ်တယ်ဟေ့ ဂွတ်... ဗလွတ်”

အရိုးခြောက်ယိမ်းကား အလွန်ကို ပီပြင်လှ၏။ ၎င်းယိမ်းကို တီဘီရောဂါနှင့်သေပြီး တစ္ဆေဖြစ်လာသူ တစ္ဆေယောက်ျား (၆) ယောက်နဲ့ ဟိုဒင်းရောဂါနှင့် မာလကီးယားလာသည့် ကာရာအိုကေ အဆိုတော် သရဲမ (၆)ယောက်တို့က သစ်ရွက်များ ခါးမှာသိ၍ ‘လဝန်းလေးနဲ့တူတယ် မေ့ကို/မောင့်ကိုလားကွယ်’ သီချင်းနှင့် ရှေ့တိုးနောက်ငင် ယိမ်းအတန်းခွဲ၍ ကကြသောအခါ-

“ဝမ်းစမိုး. . . တူးစမိုးကွ”

“အာနိုးအတိုင်းပဲဟေ့... ”

“မောင်ဗမာဘကွမ်းနဲ့တူသဟေ့”

“ဟိုကောင်မလေးက ဘားဒေါ့အတိုင်းပဲ”

“အလယ်က ပိန်တာရိုးမစ ဆိုဖီယာလောရင်(စ်)အတိုင်းဟ”

သို့ကလို အရိုးခြောက်ယိမ်းကို တီးလုံးကတခြား တကြီးကတလွဲကရင်း အမောဖောက်လာ၍ စပေါ့လိုက်ကိုင် တစ္ဆေကြည့်ကြည့်ကြီးက မီးရောင်ကိုမှိန်ရင်း တစ်ခန်းသိမ်းရလေ၏။

“ရွှေပွဲလာပရိသတ်ကသား အနုပညာချစ်သူများ ခင်ဗျား။

ယခုတင်ဆက်မည့် အစီအစဉ်က နိုင်ငံတကာအင်တာနေရှင်နယ်
ဝါး(လ်)အတ် (International world Art) ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ အနုပညာ
အလကားကျော်စွာဘွဲ့ရ အသံကောင်းရုပ်ချော ပြဇာတ်မင်းသား
မောင်မောင်ဗိုင်းနဲ့ အလှူကြောင်သီချင်းစောင့်မဖဲချာတို့ရဲ့ ‘မောင်
မောင်ဗိုင်းနှင့် ရွှေမင်းသမီး’ တေးသရုပ်ဖော် အငြိမ့်ခန်းပါခင်ဗျား”

“ခွီ . ခွီ”

“မြန်မြန်ထွက်ပါဗျို့။”

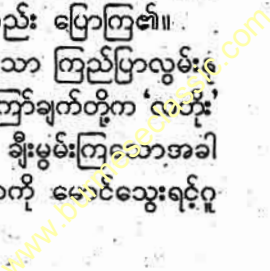
“ဝတ်ရှယ်ကွာ”

စပေါ့လိုက် အလင်းရောင်ကျယ်လာသောအခါ သီချင်း
စောင့်မဖဲချာသည် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် သွပ်ပြားအငြိမ့်မင်းသမီး
ဝတ်စုံ ဗလာထဘီကိုဝတ်၍ မျက်နှာမှာ ဝိုင်အိုလက်ပေါင်ဒါများ
ရိုက်ပြီး ကြွကြွရွရွလေးပေါ်လာ၏။

သူမ၏အနီးမှာ ကျွန်ုပ်သည် ငှက်ပျောရွက်များကို သီထား
သည့် တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် လက်တစ်ဖက်မပါသော စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ
လက်တိုကိုဝတ်ပြီး အုန်းမှုတ်ခွက် သောက်ရေခွက်ကိုကိုင်၍ မျက်နှာ
ချိုသွေးဟန်နှင့် မမချာအနီးမှာရှိနေ၏။

• ကျွန်ုပ်၏ တစ္ဆေဦးခေါင်းသည် ပြောင်နေ၍ ထိပ်မှာ သီချင်း
လူအဆီကော်နှင့် လူသေကောင်ဆံပင်များကို ဖြတ်ညှပ်ကပ်ထားရ
ကား လူ့ဘဝရှိရင်းစွဲရုပ်နှင့်စာလျှင် ယခု တစ္ဆေဘဝရုပ်က သား
နားနေ၏။ အချို့က ရုပ်ရှင်မင်းသားကျော်ဆွေနှင့်တူသည်ဟု ဆိုကြ
၏။ အချို့က စိုင်းစိုင်းဝှမ်းရုံနှင့်တူသည်လည်း ပြောကြ၏။

တစ္ဆေအပျိုပေါက်မလေးများဖြစ်ကြသော ကြည်ပြာလွမ်း
သော်၊ ရှယ်လီမပု၊ ဆီဗက္ကာပေါင်းနှင့် အိန္ဒြာကြော်ချက်တို့က ‘လှဟီး’
နှင့် ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်တူလွန်းလှ၏ဟု ချီးမွမ်းကြသောအခါ
ကျွန်ုပ်မှာ ရှက်လွန်းအားနာလွန်း၍ မျက်နှာကို မောင်သွေးရင့်ဂူ

ထဲဝှက်ထားရမလို ရှိချေ၏။

အငြိမ်းခန်းစချေပြီ။

“မမချာ . . .”

“ဘာရဲ့ . . . မောင်ရေး”

အရေးထဲ မင်းသမီးက စကားမပီ။ မော်လမြိုင်သူလား၊

ထားဝယ်သူလားမသိ။

“ဒီ . . . ဒီမှာ မမ . . . သောက် . . . သောက် အဲ . . . အဲ . . . ဝှို”

“ဘာ . . . ဘာရဲ့ . . . ဟင် . . . ဝှင် . . . လို့”

“မမသောက်ဖို့ရေ”

“ဘာရေလဲ မောင်မောင်ဗျိုင်းရယ် . . . ဟင်”

“နွားနက်မသေးရေ”

“အို . . .”

“ဝါး . . . ဟား . . . ဟား ပြောင်ထယ်ဟေ့”

“ရွှီ . . . ရွှီ . . .”

“နောက်တာပါ မမချာရဲ့။ ဒါ အဒူးလကြောင်ရေသန့်ပါ

ခင်ဗျ”

“မ . . . မမသောက်ချင်ပါဘူး ဗျိုင်းရယ်”

“အိုဂျာ တားတားက အဲလေ ဒီပါးစပ်ကလည်း၊ မောင်

မောင်က မမချာကို ချစ်လွန်းလို့ အမောပြေတိုက်တာပါ။ မမချာရဲ့”

“ဟင့်အင်း . . . မမက စူပါလီမွန်မှ သောက်ချင်တယ်”

“သောက်ပါမမရယ် ချစ်လို့ပါ”

“အို . . . ချစ်ရာမလိုပါဘူး . . . သွား”

“တွားဘူးဂျာ၊ ချစ် . . . ဂစ် . . . ဂစ်မှာပဲ”

“မင်းပြောလို့မရဘူးလား မောင်မောင်ဗျိုင်း”

“ရဂူး . . . ဟူး . . . ဟူး”

“ဒီမှာ မောင်မောင်ဗျိုင်းရဲ့၊ မင်းက လူရွှင်တော်ပါ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲဂျာ။ လူရွှင်တော်ရဲ့ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ နှလုံး သားဟာ ဝါဂွမ်းနုအနှစ်သားလို နူးညံ့ပြီး အချစ်က စာရာမေရီ တောင်လို ခိုင်မာနေဥစ္စာ”

“ခွီး . ခွီး”

“ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ဖြောင်း”

“ဒိုင်ယာလော့(ခံ)က အမှိုက်စားပဲကွ”

“ဘယ်စာအုပ်ကခိုးချတာလဲ မသိဘူး”

“မင်း.. မင်း ငါ့အနားကိုမကပ်နဲ့နော် မောင်ဗျိုင်း”

“ကပ်မှာပဲ.. ဟာပဲ.. ဟာပဲ ကပ်တယ်ဗျာ”

ဒီမှာပဲ ရွာစားပြုတ် (မှတ်ချက်။ ။ဆီနည်းနေ၍ ပြုတ်ရပါ သည်။) မင်္ဂလာစိန်ဝင်းမောင်က တီးလုံးကို စ၍ခံပေးလိုက်ရာ သီချင်းဝင်လေတော့သည်။

“မောင်မောင်ဗျိုင်း.. မောင်မောင်ဗျိုင်း”

“ဂျာ.. ဂျာ.. ဒီမှာ မမသောက်ဖို့ Water Water”

“တစ္ဆေကလေးဟေး ကြွက်မျက်နှာxxx”

“လတိုးမျက်နှာလုပ်ပါ မမရယ်xxxအဟင်”

“တစ္ဆေကလေးဟေးxxxကြွက်မျက်နှာxxxရှက်ရှက်ပါတယ်

ကွာ”

“ချက်ပါဘူးဂျာxxxအနေ့အဖေလည်း ဒီလိုပဲ ပိုးခဲတာ ပါဂျာxxx”

“xxxတစ္ဆေမင်းသမီးအနားမှာ ဝမ်းလျော့ခဲ့တာxxx”

“တောင်စွန်းလွမ်းသောင်းရက်လည်မှာ စားတာများသွားလို့ ပါ မမချာရဲ့”

ပရိသတ်ကား လွန်စွာသဘောကျနေ၏။

“ပြောင်တယ်နော်”

“ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲကိုးဟ”

“ထောင်မှူးကြီး ခုနေရောက်လာရင်ကောင်းမှာပဲ”

“မကြာပါဘူးကွာ၊ စောင့်ကြည့်ပါ”

ကျွန်ုပ်က အင့်လေးမှာ ဝင်ရသည်။

“အဒူလကြောင်ကညာ ကြင်ကြင်ပါxxxဂူပေါ်မှာxxx အတူပျော်မှာxxxတစ္ဆေဂိန္ဒရီမောင်နှံများလိုxxxတစ်ကျင်းတည်း နေချင်တာ အဟာxxx”

“ဇရပ်ခုံပေါ်မှာကတော့xxxချာချာနား မကပ်ဆရာxxx”

“ကပ်မှာပဲ ဟာပဲ... ဟာပဲ... အဟင့်”

“မောင်သွေးရင့်ဂူပေါ်မှာကတော့xxxချာချာနားxxxမကပ်နဲ့ ဆရာလို့xxxမောင်မောင်ဗျိုင်းအူကလီစာထွက်ကာ ပျော်ရွှင်လျက် သာxxxနိမ်းဟေးဂျောင်းတော့မှာ”

“မမချာလေးရယ်...”

“သဒ္ဓါဗျိုင်းစောင့်ကို ပိုးရတာxxxမောင်ပွေးဆင့်တူဝမာ၊ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ဇွဲမျိုးခံxxxအရှက်နည်းခဲ့သူအမှန်ပါxxxဗြူနယ် တစ္ဆေအပေါင်းနဲ့ သဒ္ဓါဗျိုင်းမကျန် အားလုံးသိကြတာxxxအဒူလ ကြောင်မင်းသမီးနဲ့ ကျွန်တော် မောင်မောင်ဗျိုင်းဟာ တစ်နေ့တော့ ဝိုကြမှာ”

“ကျသေးပေါ့ မောင်မောင်ဗျိုင်းရယ်”

“ပါးကိုရွံ့သွားအောင်ရိုက်ပါ မမချာရဲ့”

အမူးသမားတစ္ဆေကြီး ဦးအုန်းမောင်က မြှောက်ပေးရဲ့

“ခေါနေတဲ့သွား အာခေါင်ထဲဝင်သွားအောင် ဆော့ကန် လိုက်ပါလားရှင်”

ဒေါ်ပလုတ်တုတ်ဆိုတဲ့ ငါးစိမ်းသည် တစ္ဆေမကြီးကလည်း

အားပေးလျက်ခင်ဗျ။ တတ်နိုင်ပါဘူး နောက်အပိုဒ်ကို ဟစ်ရရော။

“စိတ်ကူးရင် စိတ်အစာထဲမှာ အုတ်ခုနစ်ရာလည်းပါxxx
ဂူပျဉ်ခုတင်စုံစွာxxxဓားမအုန်းသီး ဖွဲပြာအစုံxxxကြေးစည်မကျန်
ပါxxxခိုးရာပဲလိုက်လိုက်xxxရုံးမှာပဲလက်ထပ် အခုကစ၍ သင်္ချိုင်း
စောင့်အမေကိုxxxနင်းသတ်ချင်နေတာမောင်မောင်ပါxxx”

“ခွီ... ခွီး”

“နင်းပါ. . နင်းပါ။ မှန်သွားအောင်နင်းပါဗျို့။”

တစ္ဆေသရဲအုပ်ထဲက အသံသေးသေးတစ်ခုက ထောက်ခံပြီး
အော်လိုက်လို့ ရယ်သံများကိုညံသွားတာပဲ။

ဒီမှာ သင်္ချိုင်းစောင့် အငြိမ့်မင်းသမီး မဖဲချာရဲ့အမေက
ထဘီမပြီး ကလော်တုတ်လို့ တစ္ဆေခေါင်း ဦးဖွတ်ချက်က မနည်း
တောင်းပန်ရတယ်။ ဟိုနေ့က အရှိုန်ကမသေသေး။

“xxxအူကြောင်ကြောင်လုပ်ပြီး သင်္ချိုင်းစောင့်နဲ့လာတွဲတာ
xxx ပြိတ္တာအားလုံးက ခိုးဆလံပါဆရာxxxဇရပ်ဂူနံဘေး(အနား
မကပ်နဲ့ဆိုတာ ကြွက်သေပုပ်စော်ကြီးလိုနဲ့လို့) အပုပ်ရည်တရွဲ ရွဲနဲ့
အနူကလေး မောင်မောင်ဗျိုင်းသနားစရာxxx”

ကျွန်ုပ် ယခုအချိန်ကစ၍ အသားကုန်လွမ်းပေပြီ။

“xxxတစ္ဆေရွာ မေတ္တာအကြောင်းကို ပြောရင်းနဲ့ မောင်
မောင်ကြွေမှာ”

“ကြွေ ကြွေ၊ ပုပ်အောင်ကြွေ”

“အူကြောင်ကြောင် ဝမ်းတွေလျှောတာxxxဘယ်တစ္ဆေမှ
မသနားပါ”

“သနားဖို့လိုသေးလို့လား။ မတန်မရာမှန်းတာကိုး”

“xxxဝိုင်းဝန်းကြလို့ အုတ်ခဲနဲ့ ထုတာပစ်တာxxxငါ့တွေ
လျှောတာxxxတစ္ဆေအငြိမ့်မှာ မရှက်နိုင်ကြေညာxxxကျွန်တော်

မောင်မောင်ဗျိုင်းနဲ့ ချစ်ချာချာ မှီလိာဆောင်xxx”

“ဟာxxxဟာxxxဟားxxxဟားxxxဟား သေချင်ရင် အမြန်သေပါxxxအားလုံးက ပစ်ချင်ကြတာxxxခဲနှစ်ပုံပါxxx ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှဉ်းဆဲစမ်းနဲ့xxxမောင်သွေးရင့်ပဲ ချစ်နိုင်ပါမယ် ကွာ”

• “ရက်စိအော်လီရိုက်၊ဒီကောင်ကို ကန်ထုတ်၊ မောင်သွေးရင့် ကိုယူလိုက်ပါ မမချာ”

“မောင်သွေးရင့်က ခေါ်တော့ရုပ်ပါမမချာ ဗျိုင်းကိုယူလိုက် ပါ”

“မောင်သွေးရင့်က ဂူအကောင်းစားနဲ့ ချမ်းသာတဲ့ တစ္ဆေဗျ”

“မောင်ဗျိုင်းကလည်း ဂမ္ဘီရမှာ နာမည်ကျော်ပါကွ”

သို့ကလို့ သူတစ်ပေါက် ငါတစ်ပေါက် ဆူညံအော်ဟစ်ဝေ ဖန်နေစဉ်မှာပဲ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ္ဆေမင်းသမီး မချာတို့သည် အပြိုင် ကရင်း ကျောချင်းကပ်၍ အရသာပီတိမိုးများ ရွာသွန်းနေစဉ်-

“ဖယ်စမ်း... ဖယ်ကြစမ်း”

“ဟဟ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“ဖယ်ကြ”

“ဟဲ့ဟဲ့-ငါတလေးကို နင်းသွားရလားဟဲ့... ဟင်”

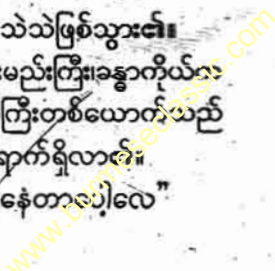
“ဝုန်း... ဂလုန်း”

“ဟိုက်...”

ကြည့်နေသည့် ပွဲခင်းကြီး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပဲ တစ္ဆေမိန်းမ ၀၀၊ မည်းမည်းကြီး၊ခန္ဓာကိုယ်လှ မရှိဘူးဆိုလျှင် ရာဝင်အိုးခန့်ရှိသော တစ္ဆေမကြီးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဇရပ်ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ရောက်ရှိလာ၏။

“ဟဲ့-ဗျိုင်း၊ နင်က သိပ်ကိုဟန်ကျနေတာပေါ့လေ”

“နင် . . နင် အဲ . . ခင် . . ဗျား ဘယ်သူလဲ . . သွား . . သွား ဆင်းသွား”

“ငါဘယ်သူလဲ သိချင်ရင် ဒီမှာကြည့်ဟဲ့”

ဒီမှာပဲ တစ္ဆေမည်းမည်း၊ ဝဝကြီးဟာ သူ့မျက်နှာပေါ်က ဆံပင်များကို ခေါင်းယမ်း၍ ဖယ်လိုက်သောအခါ-

“ဟာ-မင်း . . မင်း . . မအီစလန်ဂွမ်”

“ဟုတ်တယ်။ နင့်မယားအကြီး မူလပထမ ခွေးတံဆိပ်လက် ဟောင်း အီစလန်ဂွမ်လေ။ ငါ့မှာတော့ နင့်အရင်သေပြီးလို့ တစ္ဆေ ဘဝရောက်သည့်တိုင် နင့်ကိုလွမ်းပြီး အလယ်ရွာ သချိုင်းမှာ နေ တိုင်းငိုနေရတယ်။ နင် ဒီသချိုင်းမှာ တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ဟိုကောင်မ မိဖဲချာနဲ့ ပလူးနေတာကို အစက ငါမယ့်ခဲ့ဘူး။ တစ္ဆေစိန်အေးကြူ လာပြောပြီး ခေါ်လာလို့လိုက်ကြည့်မှ ဟင် နင်က။ အရှက်မရှိတော် မယားကြီးတစ္ဆေ ငယ်ချစ်ဟောင်းရဲ့ မျက်နှာမှမထောက် လူ့ဘဝ တင်မကဘူး။ နာနာဘာဝဘဝရောက်တာတောင် ဖောက်ပြန်ချင်တဲ့ အကောင် သေဟ သေဟ။ ကဲဟာ ကိုင်းဟာ အီစလန်ဂွမ်တဲ့ဟေ့ သေဟ”

“ဗုန်း”

“အုန်း”

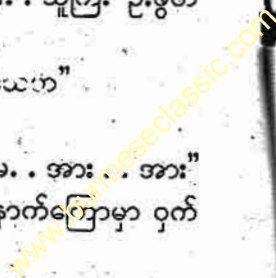
“ခွမ်း”

“အမလေး . . . လုပ်ကြပါဦးဗျ သူကြီး . . သူကြီး ဦးဖွတ် ချယ် . . . အား”

“မှတ်ထား . . . မိဂွမ်တဲ့။ ငဗျိုင်းရေ သေဟ”

“အုန်း”

“အမလေး သေပါပြီဗျ။ အမေရေ အမေ . . အား . . အား”
တစ္ဆေမယားကြီး အီစလန်ဂွမ်သည် နောက်ကြောမှာ ဝှက်

လာသည့် နွားခြေသလုံးရိုးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊
ကျောပြင်ကိုလည်းကောင်း၊ ညို့သကျည်းကိုလည်းကောင်း အသား
ကုန်ငြင်းလေရာ ကျွန်ုပ် ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မှောက်လျက်လဲ၍ အမ
လေးအဘလေး အော်နေရတော့၏။

မင်းသမီး မဖဲချာလည်း ကျွန်ုပ်၏ ဘဝဟောင်းက မယား
ကြီးတစ္ဆေ၏ ရွာစားကြီး စိန်ဗေဒါလက်သို့ထက်သာသော မဟာ
မဟာ ဝိုင်းတော်တီးလက်သံကို ရုပ်မြင်သံကြား မြင်လိုက်ရသော
အခါ-

“အမ်မလေး... အရပ်ကတို့၊ ကယ်ကြပါဦးတော့”

လန့်ဖျပ်၍ ခုန်ချထွက်ပြေးတော့၏။ နာနာဘာဝ ပဒေသာ
ကပွဲ အကဲဖြတ်တစ္ဆေပြိတ္တာများလည်း အကြီးအကျယ် အံ့ဩဝမ်း
သာ အဲလေ ဆန်းကြယ်ဖြစ်ကာ ထိုင်ဂူများပေါ်မှ ထပြေးကြလေ၏။

“သေဟ... နန်းကြောကောင်ရ”

“ဗုန်း”

“အင့်... အမလေးလျ”

“ချ... ချ မမဂွမ်း၊ ခေါနေတဲ့ ရှေ့သွားတွေကို ခိုက်ခိုက်”

အသံကား စိန်အေးကြူတစ္ဆေရဲ့ အသံဖြစ်ပေ၏။ ရုတ်တော်
လိုက်သည့်ကောင်။ သူ့ကို ပဒေသာကပွဲမှာ နေရာတစ်နေရာ မပေး
၍ ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမတစ္ဆေကို သွားရှာချွန်တွန်းလုပ်ခဲ့ရတာ အကြီး
အကျယ် နာမည်ရမည့်ပွဲ မင်္ဂလာယူရမည့်ပွဲ အချစ်သစ်နှင့် နေ့စာ
မင်ရည်ပျစ်ရမည့်ပွဲမှာ ခွက်ခွက်လန် အရှက်ကွဲခဲ့လေပြီ။

“ကိုယ်လုံးနဲ့ဖိပြီးညှစ်။ လျှာထွက်နေပြီ မလွတ်နဲ့ မညွှန်

ချ... ချ”

“အစ်... အစ်”

“အဲဒါ ငါဟ... ဝှမ်းဟ”

ကြည့်နေကြသည့် ပရိသတ်တစ္ဆေသရဲများကား အစပထမ တော့ ဇာတ်လမ်းခွင်ပဲမှတ်ပြီး အားပေးကြ၏။ သြဘာပေးလက်ခုပ် တီးကြ၏။

နောက်ပိုင်း ဒါဇာတ်ခွင်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝဟောင်းက မယားကြီးတစ္ဆေ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး ပွဲကြမ်းမှန်းသိသွားကြ သောအခါ တစ်ယောက်မျှ ဝင်မဖျန်ကြဘဲ ပြေးကြတော့၏။

အချို့က သူတို့ပါ ရောအရိုက်ခံရမှာစိုး၍၊ အချို့ကား ဒီအမှု မှာ သက်သေလိုက်ရမှာစိုး၍။နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်၏ မယားကြီးတစ္ဆေ သည် လက်ဝါး၊ ဒူး၊ တံတောင်၊ ဖဲနောင်၊ တင်ပဆုံအတွင်းအား ပေါင်းစုံနှင့် ရောသမမွေ့ စပ်သမမွေ့ တီးလို့ဝသော် မောဟိုက်ပြီး လျှာထွက်၍ လက်ပန်းကျနေခိုက်-

ကျွန်ုပ်သည် ဇရပ်ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ခုန်ချ၍ပြေးတော့၏။ ရွာ စားကြီး စိန်ဝင်းမောင်တို့ကား လွန်စွာ အားကိုးရ၏။ အရိုးခေါင်းပုံ၊ ဆိုင်း၊ နဲ့များကို ဒီအတိုင်းပစ်ချ၍ ပြေးကုန်၏။

“ဟဲ့ကောင် ငနာပျိုင်း မပြေးနဲ့”

“ပြေးမှသက်သာမှာဟ။ ပြေးပဟေ့”

“မမဂွမ် လိုက်လိုက်။ သူ့ခိုးလို့အော် မမဂွမ်”

စိန်အေးကြူတစ္ဆေကား အပြုံးကြီးစွာ ဒုက္ခပေးနေ၏။စွတ်၍ မြှောက်ပေး၏။

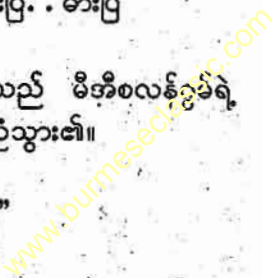
“သူ့ခိုးတော့ . . . သူ့ခိုး သူ့ခိုး။ ဓားပြ . . ဓားပြ”

“ကယ်တော်မူပါ”

တစ္ဆေရွာ အဒူလကြောင်သင်္ချိုင်းသည် မိအိစလန်ခွဲခဲရဲ့ အသံပြကြီးကြောင့် ဝုန်းဝုန်းကျွက်ကျွက်ညံသွား၏။

“သူ့ခိုးတော့ . . . ဓားပြ . . ဓားပြ”

“သူ့ခိုးတဲ့ဟ၊ ဝိုင်းကြ . . လိုက်ကြ”

“ဓားပြလို့လည်း အော်သံကြားတယ်”

“ဟေ့-အဒူလကြောင်သခိုင်းကို တစ္ဆေမကောင်းဆိုးဝါး အနှောင့်အယှက်ဝင်နေပြီ။ ဝိုင်းဟလိုက်ဟ။ မိရင် အမှုန်ခြေပစ်”

တစ္ဆေသရဲများသည် တင်းပုတ်များ၊ ဂူအုတ်ကျိုးများ၊ ခေါင်းပျဉ်များ ကိုင်မြှောက်၍ ညာသံပေးပြီး တုရကြမ်းလိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လေအဟုန်နှင့် ရှေ့မှပြေး၏။ နောက်မှာ ညာသံဘယ်သံပေး၍ လိုက်သူများကား မနည်းလှ။

နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာပင် သူတို့မျက်စိများကန်းနေဝါးနေသလား ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ်ကပဲ အပြေးမြန်လို့လား ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ်မှန်းသိသိနှင့် အမြင်ကတ်၍ လိုက်ကြသလားမသိ။ ကျွန်ုပ်ကို ကြာတော့ သူတို့မမြင်ကြတော့။

သခိုင်းထဲမှာရွာလည်နေ၏။

(၁၃)

ကျွန်ုပ် ပြေးရင်းမှ မောလွန်းလှ၍ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်မှာ နားခိုနေစဉ်-

ညောင်ပင်ပေါ်မှ မှတ်ဆိတ်ဖားလျား ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဘိုးအိုတစ်ဦး ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ခုန်ချလာလေ၏။

“အဘိုးက ဘယ်သူတုံးခင်ဗျ။ လန်လိုက်တာ အဘိုးရာ၊ မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာလို့ သစ်ပင်ပေါ် တက်ဆော့နေတာလဲ။ မတော်လို့ ကျရင် ခွကြားကို ငုတ်စူး..”

“ဟေ့ကောင် ငါ အလကားကောင်မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာတုံးခင်ဗျ”

“ငါ ဒီသစ်ပင်မှာနေတဲ့ရုက္ခစိုးပဲ”

“ဟင်-ရုက္ခစိုး၊ အလိုလေး”

“နေပါဦး မင်းကို ကြည့်ရတာ တစ္ဆေအစစ်ပုံမပေါ်ပါဘူး။ ဟေ့ကောင်၊ မင်းတကယ်သေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

ရုက္ခစိုးအဘိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ ရှုပ်ရည်ဟန်ပန်ကိုကြည့်ပြီး သေသေချာချာ စူးစမ်းနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က ခေါင်းပေါ်အုန်း

www.burmeseclassic.com

ဘုံနယ်လွန်အငြိမ်း

သီးပြုတ်ကျပြီး သေခဲ့ရတာပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းဘယ်ရပ်ကွက်ကတုံးကွ”

“မြို့မတောင်ရပ်ကွက် ကိုသောင်းညွန့်ဦးတို့ အိမ်နားကပါ ခင်ဗျ”

ဒီမှာပဲ အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးသည် မျက်စိကိုမှိတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို အာရုံပြုနေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ-

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းအတော်ကံကောင်းတဲ့ကောင်ပဲကွ။ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်မောင်မောင်ဗျိုင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“မောင်မောင်ဗျိုင်း... မင်းဟာ တစ္ဆေမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဗျာ... ”

“မင်း လူ့ဘဝနေရင်းဌာနကို ပြန်သွားရတော့မယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ရဲ့လား အဘိုးရယ်ဟင်”

“ဟုတ်လွန်းလို့ ဟိုဘက်ကိုကျော်ရော မောင်မောင်ဗျိုင်းရော ဒါနဲ့ ငါ့လူ မြတ်စွာဘုရားကို ကြားဖူးလား”

“မြတ်စွာဘုရား... မြတ်စွာဘုရား... သိပြီ... သိပြီ မြတ်စွာဘုရား ဟုတ်ပြီ။ မြတ်စွာဘုရား... ကယ်တော်မူပါဘုရား...”

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားကို အဘိုးရုက္ခစိုးကြီး သတိပေး၍ သိလိုက်ပါပြီ ဝမ်းသာလိုက်တာ။

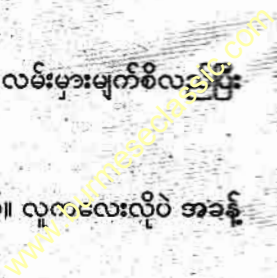
“လူကလေး မောင်ဗျိုင်း”

“ခင်ဗျာ အဘိုး”

“လူကလေး ဒီပရလောကရွာကို လမ်းမှားမျက်စိလည်ပြီး ခုနကရောက်လာတာကွယ်”

“တကယ်...”

“အဘိုး သိတာပေါ့ လူကလေးရယ်။ လူကလေးလိုပဲ အခန့်

မသင့်လို့ လမ်းမှား ခဏရောက်လာသူအချို့ကို အဘ အများကြီး ကြုံဖူးတယ်။ မင်းသိပ်ကိုက်ကောင်းတာပဲ။ အချိန်တန်ပြီလူကလေးရ။ ဒီမှာဟေ့ မောင်ညိုင်း လူကလေး၊ လူ့ဘဝမှာနေတုန်းက ဘယ်လို ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုခဲ့ဖူးသလဲကွယ်ဟင်”

“ကုသိုလ်ကောင်းမှု . . .”

“အိမ် . . . ပြန်စဉ်းစားစမ်း သတိရအောင် စဉ်းစားစမ်း” အဘိုးက ကျွန်ုပ် မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်၍ အမိန့်ပေးနေ

၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် လူ့ဘဝသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

“ဟာ . . . သတိရပြီအဘိုးရေ အဘိုး”

“ပြော၊ လူကလေး”

“ကျွန် . . . ကျွန် . . . တော်လေ လူ့ဘဝတုန်းက ရွှေတိဂုံဘုရား မွေးနံ့ထောင်မှာ ပန်း၊ ရေချမ်းလှူဖူးတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ပြီးတော့ကော”

“ပြီ . . . တော့ . . . အဲ . . . ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူဖူးတယ် အဘိုးရ”

“မှန်သပေါ့ဗျာ။ ကျန်သေးလား စဉ်းစားစမ်း”

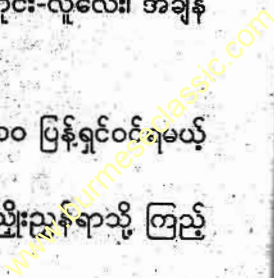
“ဟို . . . ဟို . . . ကိုဇော်ဖေဆိုတဲ့ ကူလီကုလားလို လူကြီးကို ငွေငါးဆယ်ပေးဖူးသဗျ”

“ဟုတ်လိုက်လေ၊ ငါ့သားသတိရပြီ။ ကိုင်း-လူလေး၊ အချိန် မဆိုင်းနဲ့တော့ အဒုလသချိုင်းကို ပြန်သွား”

“ဗျာ . . . အဲဒီမှာ ဟို . . . ဟို”

“ဟေ့ကောင် လျှာမရွည်နဲ့။ မင်း လူ့ဘဝ ပြန်ရှင်ဝင်ရမယ့် အချိန်ရောက်ပြီ။ ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း”

ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးရုက္ခစိုးကြီး လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်

လိုက်သောအခါ-

အလို အသုဘတစ်ခုပါကလား။

ရှေ့ဆုံးကားမှ ဓမ္မတေးရွတ်သံကို ကြားနေရ၏။ ဒီအသံကို ကျွန်ုပ် ကြားဖူး၏။ ဘယ်သူ့အသံပါလိမ့်။

“အနိစ္စ အမြဲမရှိ။ ဒုက္ခ ဆင်းရဲ၏။ အနတ္တ ငါ၏ ကိုယ် မဟုတ်။ ငါ့ကိုယ် ငါမပိုင်။ သေမင်းရဲ့ အနိုင်ခံ မကြံနိုင်၍ အိုနာ ဆွေးxxx”

ဟယ်-ဒါ. . . ဒါ. . . အဆိုတော် သန်လျင်လှလှရီရဲ့ အသံပါ လား။ ဘယ်သူ့အသံပါလိမ့်။ အံဖွား(ပြင်စလှ)များသေလို့လား။ သူကလည်း အသောက်ကြမ်းပြီး ရမ်း၏။ သေသင့်ပေ၏။ ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းထဲမှာ မှတ်ဉာဏ်များ တန်းစီ၍ ပေါ်လာသည်ကို ခံစား သိရှိရ၏။

ဒီမှာ ရှေ့မှ ပတ်မတီးနေသူများ၊ လင်ကွင်းတီးနေသူများကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့-

ဟယ်-ဒါ မြို့မတေးအဖွဲ့က မြင့်အောင်နဲ့ ထူးကျော်ပါလား။ သည့်နောက် လူတန်းကြီးကို မြင်ရ၏။ တားများတို့မြင်ရ ၏။ သူတို့ကို ကျွန်ုပ်သိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်နီးချင်းများ၊ အဖို့အဆွေ များပါလား။

ဟင်-မြို့နယ်စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဝင်များလည်းပါ၏။ ဟိုဟာ ဒေါ်ကြူကြူသင်း၊ သူမရဲ့နံဘေးက ညိုညိုယဉ် (ဒိုက် ဦး)၊ ကြည်မွေ့အိမ်၊ ခရေ(ရေနံမြေ)နှင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးဟန်ညွန့်တို့ ပါလား။

သည့်နောက် ဘင်ဂျိုဝိုင်းကို တွေ့ရ၏။ လှားလှား. . . ဘင်ဂျိုတီးနေသူကား အလီယုမ္မတ်ကျော် ဖေပါလား။ မယ်ဒလင်သမားကား သန်လျင်မောင်လှမျိုး။ ဟင်

တယောထိုးနေသူက ကျွန်ုပ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ပုသိမ် မောင်
သောင်းယဉ်ပါလားဟရီ။

ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ သီချင်းကို မီးကင်းအော်လံကြီးတွေရဲ့
သီချင်းဆိုနေသူက ဘယ်သူလဲမှတ်တယ်။

ဂေါ်ဇီလာ မင်းကြည်လှိုင်။

မင်းကြည်လှိုင်ကား အသုဘပို့မှာ သီချင်းကို ကြေကြေကွဲ
ကွဲဟစ်နေ၏။

“ချစ်ပြုံးxxxနှင့်ဆီတစ်ပွင့်ကိုxxxခူးကာလင့်လို့ ကြံရွယ်
တုန်းကကွယ်xxxမာလာခင်ရယ် တကယ်ပင် ချစ်မှာလားကွယ်
ဟယ်xxxဟယ်”

အာဂလူများပါပေတကား။ အသုဘပို့မှာ သူတို့က မောင်
မောင်ညွန့်ရဲ့ သီချင်းကိုတီးမှုတ်၍ လိုက်ပို့နေ၏။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။

သို့ကလိုရှိနေစဉ် နောက်ကားပေါ်မှ ကလယ်ကုလား မင်္ဂလာ
ဆောင်မှာတီးသည့် ကလယ်ကုလားတီးဝိုင်းကလည်း ကုလားဗုံကို
ခေါက်၍ ဆက်၍ သီဆိုလိုက်ပို့နေ၏။

“အချား”

“ဟရေးxxxအာစရိ သွားပေါ့”

“အချားxxxအချားxxx”

“လဝန်းလေးနဲ့တူတယ် မေ့ကိုလားကွယ်xxxအသည်းထဲ
စွဲနေပါပေါ့xxxသူညာတယ်”

“အချား... ဟရေး...”

“ပျော်လိုက်တာ...”

အလို-သနားစရာ အသုဘမှာ ‘လဝန်းလေးနှင့် တူကယ်
မေ့ကိုလားကွယ်’ သီချင်းကိုဆိုပြီး ဗုံကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်၍ အချား
အချား ဟရေး အား အား အော်နေသူ ဂီတပညာရှင်များကား စူ

လတန်ချိုကြီး၊ ဒေးဗစ်လွင်မိုးနှင့် စွပ်ပရားဆာမိတို့အုပ်စုဖြစ်၏။

မူးပြီး အော်ဟစ်သီဆိုနေကြ၏။ အလယ်ကောင်မှာ မူတူး အဒူလထစ်က ကနေ၏။

ကျွန်ုပ် ဤလိုမသာမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။ မကြာခင် အသုဘက အဒူလကြောင်သချိုင်းထဲသို့ ရောက်လာ၏။

တီးဝိုင်းသုံးဝိုင်းမှ လူများက အလောင်းကို ကစားကြ၏။ စာရေးဆရာမအချို့ လန့်အော်ကြ၏။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ငိုရွှက်၍ ငိုနေ၏။

ကြည့်လိုက်တော့-

“ဟင်. . ဒါဒါ မစာပူးတောင်း၊ စာပူးတောင်း ဒါ. . ဒါ ငါ ချစ်သူပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြလို့ပါလိမ့်”

သည်မှာတင် အခေါင်းကို မြေကြီးကျင်းပေါ် သို့တင်၍ စက္ကလ ကြီးမှ အုန်းသီးခွဲမျက်နှာသစ်ရန် ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ဒီမှာပဲ သေသူမည်သူလဲဆိုတာကို ကျွန်ုပ် သိချင်လာ၏။ အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးက ကြည့်လိုက်ဟု အမိန့်ပေးနေ၏။

ဦးစွာ သစ်သားခေါင်းပေါ်မှ စာတန်းကို အရင်လှမ်းကြည့် လိုက်၏။ စာတန်းက အင်္ဂလိပ်မြန်မာနှစ်ဘာသာနှင့်ရေးထား၏။

“ဟိုက်-ဘုရားရေး. . .”

ခေါင်းပေါ်မှ သေသူ အမည်စာတန်းကား-

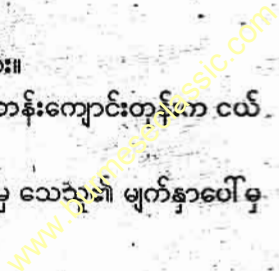
မောင်မောင်ဗျိုင်း

အသက် (၃၇) နှစ် ဟူသတည်း။

ဟင်-ဒါ. . . ဒါ ငါ့အမည်ပါလား။

အလို-ငိုနေသူက ကျွန်ုပ်ရဲ့ မူလတန်းကျောင်းတန်းက ငယ် ရည်းစားအချစ်ဦး စာပူးတောင်းလေး။

မကြာခင် လူတစ်ဦးက ခေါင်းထဲမှ သေသူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ

အဝတ်စကို လှန်လိုက်၏။

“ဟင်-ဒါ ဒါ... ငါ ငါကိုယ်တိုင်ပါလား ဘုရား ဘုရား”

ကျွန်ုပ် လန်ဖျပ်အံ့သြ၍ ဘုရားကို အကြိမ်များစွာ တ,လိုက်စဉ် စဏ္ဍာလကြီးက အုန်းသီးကို ဓားနှင့်ခွဲ၍ အုန်းရည်များကို ကျွန်ုပ်မျက်နှာပေါ်သို့ လောင်းဖျန်းချလိုက်စဉ်-

“လူကလေး မင်းဝိညာဉ် မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ပြန်ဝင်။

အမြန်ဝင်လိုက်... ဝင်လိုက်..”

အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးက သို့ကလို အမိန့်ပေးပြီး ကျွန်ုပ်ဝိညာဉ်ရဲ့ နောက်ကြောကို တွန်းလွှတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ဝိညာဉ် ဟပ်ထိုးလဲကျပြီး နှာခေါင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ စန့်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်၏။

သည်တင် ကျွန်ုပ် လှုပ်ရှားချင်လာ၏။

အော်ဟစ်ချင်လာ၏။

ကျွန်ုပ်မျက်နှာသည် အေးစက်စက်အရည်များနှင့် ယားကျိကျိ ဖြစ်ပြီး ချေဆတ်ချင်သလိုရှိနေ၍ တအားချေချလိုက်၏။

“ဟင်ချီး... ဘုရား”

“အမလေး... ပလုတ်ဣုတ်”

“ဟင်ချီး... ဟင်ချီး”

“ဟ... ဇာ... မသာကချေတယ်ဟ”

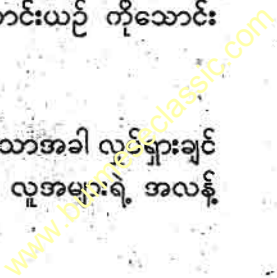
“မသာပြန်ရှင်လာပြီ။ ပြေး... ပြေး... ပြေး”

“အမလေး၊ လုပ်ကြပါဦး... ကိုသောင်းယဉ် ကိုသောင်း

ယဉ်”

“ဖုတ်ဝင်လာပြီဟ... ပြေး... ပြေး”

ကျွန်ုပ်သည် အားရပါးရချေဆတ်ပြီးသောအခါ လှုပ်ရှားချင်လာ၍ ဦးစွာ ညာလက်ကို မြှောက်လိုက်၏။ လူအများရဲ့ အလန်

တကြား အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံများကို ကြားရသည်။ ၎င်းနောက် ဘယ်လက်ကိုမြှောက်၍ လူးလွန်ပြီး အားယူကုန်းထလိုက်သော အခါ-

“ဟော... မောင်... ဗျိုင်း မသာ ဖုတ်ဝင်လာပြီ ပြေးဟော ပြေး”

“မောင်ဗျိုင်းထလာပြီ၊ လုပ်ကြပါဦးတော့”

ကျွန်ုပ်သည် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး ဦးစွာ မြင်ရသည့် မင်း ကြည်လှိုင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းကြည်... လှိုင်... လာ... ခဲ့”

“အမလေး... အမေ မကြက်တော ကယ်ပါဦးဗျာ”

မင်းကြည်လှိုင် လန့်၍အော်ပြေးလေ၏။

“ကိုဝင်း... မောင်... လာ... လာ”

“ကယ်တော်မူပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝင်းမောင်၊ ကိုသောင်းညွန့်ဦး၊ အံဆုံး(စလေ) ဒေါ်ကြူကြူသင်း၊ ညိုညိုယဉ် စသည်တို့အား အားကိုးတကြီး အော်ခေါ်ပါသော်လည်း ဖုတ်ဝင်လာသည်မှတ်ပြီး သူတို့အားလုံး ထဘီစွန်တောင်ဆွဲ၍ ပြေးကြ၏။

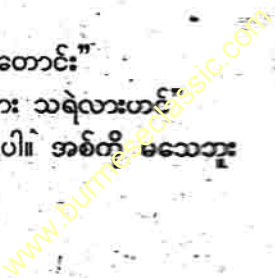
အဒူလကြောင်သခိုဦးပေါ်မှာ ဖိနပ်မျိုးစုံတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အချို့ ထဘီကွင်းလုံးကျွတ်၊ ပုဆိုးကွင်းလုံးကျွတ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်နှိုက်သံတစ်ခုကိုကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ-

“အချစ်... စာဗူးတောင်း၊ စာဗူးတောင်း”

“အစ်ကို၊ အစ်ကို လူလား ဖုတ်လား သရဲလားဟင်”

“ဗူး... အစ်ကို လူ... လူအစစ်ပါ။ အစ်ကို မသေဘူး အစ်ကို ပြန်သတိရလို့ နိုးလာတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားအစ်ကို ဟုတ်... ရဲ့လား... ဘုရား... ဘုရား”

“အစ်ကို အားလုံးကို မှတ်မိတယ်။ ဟိုက ဦးဘွတ်စွပ်၊ ဒါလှမြင့်ကြီး၊ ဇလွန်ကျော်ဦး၊ ဟိုဟာ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနဲ့ နတ်လူအု၊ ဟိုနားကဟာ ကြည်တင့်နိုင်နဲ့ မောင်သွေးရင့်”

“အစ်... ကို...”

“ဗူး... အချစ်ကလေး”

“အို... အစ်ကိုရဲ့... ဟီး ဟီး”

သတ္တိကောင်းပြီး အချစ်ကြီးလှတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်သူ မစာဗူးတောင်းလေးဟာ ကျွန်ုပ်ကို ပြေးထူပြီး အားရပါးရဖက်လို့ ရှိကံငိုနေသည်။

ဒီလို မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ကြရော စောစောက ဖုတ်ဝင်တယ်လို့ မှားယွင်းယူဆသူ သူငယ်ချင်းများ အပြေးရောက်လာပြီး ဝမ်းသာအားရ ဝိုင်းမေးကြပါရော။

“မောင်... ဗျိုင်း... မင်း မောင်ဗျိုင်းအစစ်ပဲနော် သူငယ်ချင်း”

“အစစ်ပါကွာ သောင်းယဉ်ရာ”

“မင်း... မင်း မသေဘူးနော်...”

“ခု... ငါပြန်ရှင်လာတာ မင်းတို့မျက်မြင်ပါကွာ”

“ဟာ... အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ မောင်ဗျိုင်းရာ”

သည့်နောက် မိတ်ဆွေများ၊ သူငယ်ချင်းများ၊ ဆွေမျိုးများ သည် ကျွန်ုပ်အသားကို ကိုင်ကြည့်ကြ၏။ ဆွဲဆိတ်ကြ၏။ အပ်ချိန်နှင့် ထိုးကြည့်ကြ၏။

“အာ... လာ... လာ... နာတယ်ဟ”

“အမလေး... မလုပ်ကြပါနဲ့...”

“အို... ကျွန်မချစ်သူကို မရက်စက်ကြပါနဲ့ရှင်”

“ဝေး... ငါတို့မောင်တိုင်းကြီးတကယ်သေတာမဟုတ်ဘူးဟေ့။ အုန်းသီးထိပြီး မြောသွားတာဟ။ တံကြီးလို့ သင်္ချိုင်း ရောက်မှ အုန်းရည်ထိပြီး အသက်ပြန်ဝင်ရှစ်လာတာဟ”

“အံ့ဩပါမောင်တိုင်းရာ”

လူတိုင်းအံ့ဩကြ၏။ ကျွန်ုပ်ချစ်သူကား ဝမ်းသာလွန်း၍ ခုန်နေ၏။ သူမသည် အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်လက်ကို သူ့လက်နှင့်ချိတ်၍ အရမ်းကို ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘဝကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လွန်စွာအံ့ဩနေ၏။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဆိုသော စကားသည် အလွန်မှန်၏။

သေနေမစေလျှင် သင်္ချိုင်းက ပြန်ကိုလာရတယ်ဆိုသော ရှေးလူကြီးသူမများစကားသည် ဒက်ထီမှန်နေ၏။

ထိုသို့ ကံကြီးလှစွာ မမျှော်လင့်ဘဲ မြောနေရာမှ မြှုပ်ခါနီး အသက်ပြန်ရှင်လာပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ် သတိမေ့မြော၍ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဝိညာဉ်လွင့်မြောပြီး ရောက်ခဲ့ရသည့် ထူးဆန်းသော ဖြစ်စဉ်များကို ကျွန်ုပ်ပြန်စဉ်းစားကြည့်၏။

အဲဒါ- တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေလား။ အိပ်မက်လား။ လွင့်မြောဝိညာဉ်စိတ်ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီစိတ်နယ်လွန်ရသလား။ အို... အိပ်မက်များပဲ ဖြစ်မှာပါလေ။

ဘာကြောင့်မူ...။

ကျွန်ုပ်စိတ်ဝိညာဉ်လွင့်မြောသွားစဉ်က ကြုံခဲ့ရသည့်သူများသည် အခု ကျွန်ုပ်ဝန်းကျင်မှာ သက်ရှိထင်ရှားအားလုံးရှိနေကြဥစွာ။

၁၃၈

မောင်ညိုနိုင်(သန်လွင်)

စိတ်ဟာ ဆန်းကြယ်လှပါကလား။

စိတ်နှင့် အိပ်မက်သည် အကြင်လင်မယားဖြစ်ရောသလား။

www.burmeseclassic.com

(၁၄)

များမကြာခင် -

ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံအောင် တရော်ကင်
ပွန်းနှင့် သန်စင်ရေချိုးပြီး ဘုန်းကြီးပင့်၍ ပံ့ပိုးတရားနာယူကြ၏။
တစ်လပြည့်သောအခါ

ကျွန်ုပ်နှင့် သတ္တိကောင်းလှသော၊ အချစ်ခွဲနဲ့ပဲကြီးလှသော
ငယ်ရည်းစား မစာပူးတောင်းလေးနှင့် ကျွန်ုပ် ချစ်ကိုကိုတိုင်းတို့
မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ခြိမ်းခြိမ်းသဲသဲ ကျင်းပခဲ့ကြ၏။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ-

ကိုသောင်းယဉ်တို့ဘင်ဂျီဝိုင်းလည်းပါ၏။

စူလတန်ချိုကြီးတို့ ကလယ်ကုလားတီးဝိုင်းလည်းပါ၏။

သန်လျင်စိုးသိန်းရဲ့ မြန်မာ့အသံမှ အဆိုတော်များလည်း
ပါဝင်၏။

၎င်းအပြင် ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေကြီး သန်လျင်ညွန့်ဦး (၁)
ကိုသောင်းညွန့်ဦးရဲ့ မြင်းမသေးတီးဝိုင်း (ခေါ်) မြို့မတေး တီးဝိုင်း
ကလည်း အုတ်ခဲကျိုးချည်း လှည်းနှစ်စီးတိုက်ရအောင် ပါဝင်တူညီ
သီဆိုကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မင်္ဂလာဦးညကား လုံးဝ ကံစမ်းမဲမဖွင့်လိုက်ရ။
အကြောင်းကား ကြင်စဦးနှစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်သည်နှင့် တံခါး
ချည်း လာလာခေါက်နေ၍ မိုးစင်စင်လင်းသွားခဲ့၏။

ပြောရလျှင် ထိုညက ကျွန်ုပ်နှင့် ချစ်သူ မစာဗူးတောင်းလေး
အကြင်လင်မယားမမြောက်ခဲ့။

သမီးရည်းစားအဆင့်သာရှိခဲ့၏။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ငွေဆောင်ကမ်းခြေသို့ ချက်ချင်း ပြောင်း
ရွှေ့သွားတော့မှပဲ. . .

“အို. . . အစ်ကိုဗျိုင်းကလည်း ဘာတွေ့လျှောက်ရေးနေမှန်း
မသိဘူး။ ဗူးရုက်ပါတယ် သွား. . .”

“သွားဗူး”

“ကဲ . . . ကဲ. . . ကဲ. . . ကဲ။ အို. . . လို့”

“ချစ်. . .”

“ဟင့်. . . အဟင့်. . . အဟင့်”

ဟုတ်ကဲ့။ပထမပွဲစဉ် ပြည်ဖုံးကားချပါပြီခင်ဗျား။ နောက်လ
ကျမှ ဒုတိယညအချစ်ပြဇာတ်ကို ဆက်လက်ရှုစားအားပေးကြပါ
ရန် အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံရပါကြောင်း။

[ပါဝင်ကူညီ သရုပ်ဆောင်ကြသည့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးအပ်သော
မိတ်ဆွေများ အားလုံး သိန်းငါးရာဆုနှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက်ပေါက်ပြီး
ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။]

သာဓု. . . . သာဓု. . . . သာဓု

www.burmeseclassic.com